

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Stars of Romance

Sevgiler
gününüz
kutlu
olsun

SUSAN MALLERY

NEW YORK TIMES ve USA TODAY'in seçtiği en çok okunan yazar

PEMBE CADILLAC

HQN SR-1 2013/02

SUSAN MALLERY

Pembe Cadillac

Çeviri
Zehra Tapunç

Stars of Romance

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

İngilizce Adı: COMPLETELY SMITTEN
Türkçe Adı : PEMBE CADILLAC

ISSN 2146 – 412X
201302237

Harlequin Stars of Romance

Copyright © 2003 by Susan Macias Redmond

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak: Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Haley Foster

Romanın kadın kahramanı,
Ohiolu bir vaizin kızı.

Kevin Hormon

Romanın erkek kahramanı,
U.S. Marshall'da görevli bir polis

Nash

Kevin'in ikiz kardeşi

Vaiz Foster

Haley'in babası

Alan

Haley'in nişanlısı

Vivian

Kevin'in annesi

Howard

Kevin'ın üvey babası

Mary

Vaiz Hormon'un sekreteri

Gage

Kevin'ın arkadaşı

Quinn

Gage'in erkek kardeşi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

KEVIN Harmon'un bu gece istediği tek şey bir bardak bira, bir burger ve yatacak bir yerd. İnsanın, *'Hayatımı yeniden gözden geçirmem gerek,'* diye düşündüğü anlar olurdu ya, işte o anlardan biriydi.

Şu sıralar bela aradığı yoktu ama belli ki bela onu buluyordu. İri gözlü güzel bir sarışın anayol kenarında bulunan bardan içeriye girdiğinde Kevin epeydir barmenin karşısında oturuyordu. Sarışını gördüğünde başını kararlılıkla salladı. Hayır, ne olursa olsun hiçbir şeyle ilgilenmeyecekti. Dikkatini sarışından çevirip barmene yöneltti. "Burger," dedi plastik menüyü adama geri vererek. "Ve patates kızartması." Birasından bir yudum aldı.

Barmen başını salladı ve kâğıda bir şeyler yazdı. Gününün büyük bölümü bir mahkûmu eyalet sınırına kadar götürmekle geçmişti ve işi hasarsız bitirdiği de söylemezdi. Kolu kırılmamış olsa da bayağı ağrıyordu. Hâlbuki şimdi Florida'da uyuşturucu baskınında görevli arkadaşlarına yardım ediyor olabilirdi. Bunun yerine Kansas'ta çakılıp kalmıştı.

Burası kasırgaları ve hortumlarıyla ünlüydü. Hortumlara alıştı, onlarla büyümüşü. Küçüklüğünden beri yaşadığı hortumları anımsamak için kendini zorladı. Bara doğru yaklaşan sarışına başını çevirip bakmamak için her şeyi düşünmeye razıydı. Kız çok güzel olduğundan falan değil, bakmak istemesinin bununla alakası yoktu. Dert istemiyordu ve bu beladan uzak kalmak için kararlı davranma çabası da sinirlerini germişti.

Barmen tam o sırada televizyonu açtı ve bar bir anda maç spikerinin sesiyle yankılandı. Kevin birasını içmeye devam ederken gözlerini ekrana dikti. Arkasından gelen alaycı erkek kahkahasını da duymazdan geldi.

Kahretsin! Konuşmalar pek de iç açıcı değildi. Aç, susuz ve yorgundu. Bu akşam yapmak isteyeceği son şey bir bar kavgasıydı ama bugüne dek hiç istediği şeyin başına geldiği görülmüş müydü ki? Hayır, aldırmamak gibi bir seçeneği olmayacaktı. Bardağını bırakıp salona döndü ve sahneyi şöyle bir süzdü.

Sarışın kız, iri yarı ve dövmele iki adamın arasındaydı. Ufak tefek bir başka adamsa sarışının koluna yapışmıştı. Kız orta boylu, kısa saçlı ve kocaman mavi gözlüydü. Yüzünde bir gram makyaj yoktu ama dolgun dudakları ve görünüşüne inatçı bir hava katan çehresiyle oldukça çekiçti.

Kıyafetiyse Kevin'ı irkiltecek kadar tuhaftı. Şekilsiz kısa kollu elbisesi bileklerine kadar uzanıyordu. Elbisenin deseni korkunç birtakım çiçeklerin bir araya gelmesiyle oluşturulmuştu. İnsanın böyle çirkin bir elbise bulmak için epeyce çaba göstermesi gerekirdi her halde.

Sarışın, ufak tefek adamın elinden kurtulmak için mücadele ediyordu, gözleri Kevin'a takılınca bir anda rahatlamaya benzer bir ifadeyle parladı.

"Onlarla beraber misin," diye sordu Kevin. Kendini adamakıllı yorgun hissediyordu.

Kız başını hızla iki yana salladı.

Kevin bu kez dikkatini üçüncü adama çevirdi. "O zaman ahbap, en iyisi hanımı bırak."

İri yarı adamlardan biri Kevin'a doğru bir adım attı. Kevin bıkkınlık anlatan bir ifadeyle derin bir nefes aldı.

"Bakın... Çok kötü bir gün geçirdim beyler. Açım, yorgunum ve hiç havamda değilim. Onun için hemen giderseniz iyi olur, yoksa hep birlikte dışarıya çıkmamız gerekecek. Ama sizi uyarmak zorundayım, ikinci ihtimali seçecek olursanız, ayakta kalabilecek tek kişi ben olurum, ona göre."

Haley kulaklarına inanamıyordu. Kendini birdenbire babasının seyretmekten büyük keyif aldığı Clint Eastwood filmlerinden birinde sandı. Bir an esmer adamın birden A.357 Magnum'unu çıkarıp birine doğrulttuktan sonra, son duasını yapmasını söylemesini bekledi. Bunun yerine tavşan dişli ufak tefek adam kolunu bıraktı, bir adım geri attı ve kollarını havaya kaldırıp gülümsemeye çalıştı.

"Aslında, kötü bir niyetimiz yoktu. Hanımefendiye arkadaş isteyip istemediğini sormuştuk o kadar."

Diğer iki adam da hevesle başlarını sallayıp arkadaşlarını onayladılar. Aslında ikisi de olaya müdahale eden

esmer adamdan daha iriydiler. Neyse ki bunun farkında değildiler ki, aceleyle ceplerinden para çıkarıp masaya bıraktılar ve arkalarına bakmadan bardan çıktılar.

Haley derin bir nefes aldı. Esmer adama döndü. “Şey, çok etkileyiciydi. Ne yapacağımı bilemedim. Bağırmaı düşündüm ama birden çok utanç verici bir şeymiş gibi geldi. Yani yaygara koparmak istemedim,” dedi.

Esmer adam hiçbir şey söylemedi. Yeniden bara doğru döndü.

Haley bu sefer onun yanına gitti. “Teşekkür ederim,” dedi adamın taburesinin başına dikilip.

“Yaygara kopar,” dedi kurtarıcısı bardağına uzanırken.

“Ne dediniz anlamadım?”

Esmer adam birasından bir yudum aldı, sonra dönüp Halley’e baktı. “Bir dahaki sefer başın derde girdiğinde, yaygara kopar. Hatta daha da iyisi barlardan uzak dur.”

Haley saçıyla oynamak için uzandıysa da eli boşa geldi. Bir önceki gün öğeden sonra saçlarını kestirdiğini unutmuştu. Upuzun, neredeyse beline kadar gelen saçlarının gitmesine alışması zaman alacaktı.

Hafifçe başını salladı. *Barlardan uzak dur.* Belki de iyi bir öğüttü bu. “Yapamam,” dedi içini çekerek. “Henüz olmaz.”

Adam hiç sesini çıkarmadan ona baktı. Haley hafifçe ona yaklaştı. “İşleri düzeltmem gerekiyor,” dedi sesini alçaltarak. “İnanır mısınız, iki gün öncesine kadar bir bara hiç girmemiştim.”

Kurtarıcısı şaşkınlıkla onun yüzüne baktı.

“Biliyorum. Oldukça korunaklı bir hayatım oldu. Bu sağlıklı bir durum değil. Demek istediğim yirmi beş yaşımdayım ve bir rahibe hayatı sürüyordum.” Omzunu silk-

ti. “Gerçi Katolik falan değilim. Biz Baptist¹ mezhebinde-
niz. Babam da kilisemizin başkanıdır.”

Esmer adam yine bir şey söylemedi. Dikkatini televiz-
yondaki beysbol karşılaşmasına verdi. Haley adamı ince-
lemeye koyuldu. Sigara reklâmlarında kullanılan adamlar-
nınine benzer sert bir yakışıklılığı vardı. Güçlü havası
olduğu da su götürmezdi. Konuşurken insanın gözlerinin
içine bakıyordu, bu Haley’in hoşuna gitmişti. Koyu renk
saçları kısaydı. Uzanıp U.S. Marshall şapkasını aldı ve
parmaklarını markanın üstünde gezdirdi. “Demek polissi-
niz.”

“Öyle sayılır.”

“Bahse girerim en iyilerinden birisinizdir.”

Yeniden dönüp bakınca Haley gözlerinin çikolata kah-
vesi tonunda olduğunu fark etti. Hiç gülümsememişti ama
dudaklarının şekli çok hoştu.

“Bunu nereden bilebilirsin ki?” Sesi kızmış gibiydi.
Bakışları da öyle...

Haley birden kasıldığını hissetti. Bu kadar kızmasına
neden olacak ne yapmıştı ki?

Adam elini yüzünün önünde salladı. “Hey, orada mı-
sın?”

“Oh. Özür dilerim. Ne sormuştunuz?”

“Boş ver.”

Adamın şapkasını tezgâha bıraktı.

“İsmim Haley Foster.” Elini uzattı.

Adam uzunca bir süre ne yapacağını bilemezmişçesine
eline baktıktan sonra nihayet elini uzatmaya karar verdi.

¹ Baptistler, Protestanların çoğuyla aynı temel inançları paylaşan, ama yalnız-
ca inananların vaftiz edilmesi ve vaftizin de suya daldırma yoluyla yapılması
gerektiğine inanan Protestanlardır.

“Kevin Hormon.”

“Tanıştığımıza sevindim Kevin.”

Adam bir şeyler mırıldanıp televizyona döndü.

Haley taburesinde hafifçe döndü ve etrafına göz gezdirdi. Duvarlara çeşitli sporlara, alkollü içki markalarına dair bir sürü poster asılmıştı. Döşeme kirli, masalardan bazıları da bir süredir silinmiyormuş gibi tozluymuştu. Köşede oturan inanılmaz iri göğüslü kadın ve kendisi dışında barda bulunanların hepsi erkekti.

Saatini kontrol etti. Neredeyse sekiz olmuştu. “Niçin burada daha fazla kadın yok?”

Kevin dönüp ona bakmaya zahmet etmedi. “Burası o tür bir yer değil.”

“Ne tür bir yer değil?”

“Yani insanın kız arkadaşını getirebileceği türde bir yer değil.”

Farklı farklı barlar mı vardı ki? “Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum işte.”

Bu pek açıklayıcı bir yanıt olmamıştı. O arada barmen karşısına geçti. “Size ne vereyim?”

Haley, Kevin’in birasından yana kaçamak bir bakış attı. Önceki gün ilk kez beyaz şarap içmişti. Doğrusu pek hoşuna gitmemişti.

“Bir margarita lütfen.”

“Soğuk mu, buzlu mu?”

Bununla ilgili bildiği tek yanıt James Bond’unki idi. “Çalkalanmış, karıştırılmamış.” Hayır, hayalindeki margarita buzlu değildi. “Soğuk lütfen. Oh şu küçük şemsiyelerden de varsa bardağıma koyar mısınız?”

Barmen yüzüne dik dik baktı. “Yok.”

Boynunu küçük bir çocuk gibi eğdi, “Bu çok kötü.” Haley hep o şemsiyeli içkilerden içmeyi istemişti.

Barmenin çeşit çeşit sıvıyı makineye döküşünü izledi. Bir miktar da buz attı. Ardından hepsini karıştırdı. Nihayet bardağı Haley’in önüne bıraktığında açık yeşil karışım gözüne pek de hoş bir içkiymiş gibi gelmedi.

“Teşekkür ederim.”

Barmenin bardağa koyduğu ince kamıştan bir yudum çekti. İlk dikkatini çeken şey içkisinin inanılmaz soğuk olmasıydı, ikincisiyse tadıydı. Ne tatlı ne de ekşiydi. Yine de farklı bir çeşnisi vardı.

“Çok güzel,” dedi şaşkınlıkla. Önceki akşam içtiği şaraptan daha iyi olduğu muhakkaktı. Kevin’a döndü.

“Sen neden buradasın?”

Adam yavaşça dönüp Haley’in yüzüne baktı. Gerçekten de çok yakışıklıydı. İçinden saçını kestirmekte bu kadar acele etmeseydi diye hayıflandı. Alan her zaman saçlarının en güzel tarafı olduğunu söylerdi.

Alan... Margaritasından büyük bir yudum aldı. Onu düşünmek istemiyordu. Ne şimdi ne de sonsuza dek... Onu bir daha düşünmek istemiyordu.

“Evrendeki ruhani amacımı falan mı soruyorsun,” dedi Kevin.

“Sadece anlatmak istiyorsan... Şey, düşünüyordum da, buralarda mı yaşıyorsun? Bu barda ne arıyorsun falan... Bu tür şeyler işte.”

Kevin birasını bitirip ileriye itti. Haley’e dönmeden önce, “Bir tane daha,” diye seslendi barmene. “Asıl sen burada ne arıyorsun?”

“Şey...” Margaritadan büyük bir yudum daha aldı. “Arabamla Hawai’ye gidiyorum.”

Kevin hata ettiğini düşündü. Mademki istediği yiyip içip yatmaktı, şimdi bir otelde yatağına uzanmış içkisini yudumluyor ve huzur içinde maçı izliyor olmalıydı. Oysa oturmuş beyninin işe yarayan kısmını otomobilinde unutmuş olduğu anlaşılan bir kadınla sohbet ediyordu.

“Hawai’ye mi?”

Haley sevinç içinde yüzüne baktı. “Tamam, arabayla Hawai’ye gidilemeyeceğini biliyorum ama olabildiğince yaklaşmak istiyorum.”

“Kaliforniya’ya.”

“Doğru. Gerisine oraya gittikten sonra karar vereceğim.”

“Nereden geliyorsun?”

“Batı Ohio’dan. Ben—”

Ancak her ne söyleyecekse, Kevin’ın yemeğinin gelmesiyle yarım kaldı. Haley burger, domates, soğan, kıvrık salata yaprakları bulunan büyük tabağa baktı, tabağın boş yerleri patates kızartmasıyla tika basa doldurulmuştu.

“Barda yemek de yenebiliyor mu? Gerçekten...” Sesi gözlerine inanamıyormuş gibi çıkmıştı.

Kevin yıllar önce okula yürürken açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gördüğünü anımsadı. Kahverengi beyaz tüyleri kir içindeydi ve bir oluğun yanına sinmişti. Kevin bir deri bir kemik kalmış hayvana bir kez bakıp da nasıl titrediğini görünce sandviçini hiç düşünmeden vermişti. Köpeği eve alıncaya dek, birkaç gün öğle yemeksiz idare etmişti.

“Meteliksiz misin,” dedi sadece. Ne zaman şansı bu kadar kötü gitmişti acaba? Tabağı ona doğru itti. “Hadiye.”

Haley margaritasından bir yudum daha aldı. “Meteliksiz mi? Hayır. Param var benim.”

Bardağını bıraktı ve sırt çantasının sallanıp duran askısından tutup fermuarını açtı ve cüzdanını çıkardı. Cüzdanının içinde bir deste fatura rulo yapılmıştı.

“Biriktirdiğim parayı çektim,” dedi sonra sesini alçalttı. “Seyahat çekine yatırdım. Böylesi çok daha güvenli.” Cüzdanını çabucak kapadı.

İçkisinden bir yudum daha aldı, sonra nefesini tuttu ve yüzünü tokatlamaya başladı.

“Oh. Oh. Yakıyor, yakıyor.” Bara iyice eğildi ve ağzını burnunu eliyle yellemeye başladı.

Kevin tabağı yeniden önüne çekti ve barmene işaret etti. “Bir bardak su alabilir miyiz?”

Barmen bir bardağa su doldurdu ve Haley’ye uzattı. Biraz içti, bir iki yutkunduktan sonra içini çekti.

“Çok daha iyi.” Bardağı geri bıraktı. “Oh, beynim dondu ve başıma ağrı girdi.”

“Biliyoruz.”

Yerinden yarım kalktı ve uzanıp küçük bir tabak aldı. “Patateslerini paylaşmak ister misin?”

“Neden olmasın?”

Tabağına birkaç patates aldı ve birini ağzına attı.

Kevin onu izlerken başının dertte olduğundan iyice emin olmuştu. Galiba günün belli bir anında ölmüştü ve Tanrı hayatı boyunca yaptıklarına karşılık olarak kendisini cezalandırıyordu.

“Yani Ohiolu’yum ben,” dedi Haley gülümseyerek. “Batı Ohio. Adını hiç işitmediğin bir kasabadan. Hiç Ohio’ya gittin mi?”

“Columbus’a.”

“Beğendin mi?”

“Hıı... Muhteşem bir yerdi.”

Sevinçle başını salladı, Kevin'ın sesindeki ince alayı fark etmemişti bile.

Neden hep onun başına geliyordu? Kevin'ın bilmek istediği tek şey buydu. Barda muhtemelen kendisinden başka yirmi adam daha vardı. Ne diye onların işe karışmasını beklememiş de kız kendisi kurtarmıştı?

“Dediğim gibi, babam bir vaizdir.” Bir patates daha attı ağzına, sonra margaritasından içti. “Annem ben doğarken ölmüş, bu yüzden onu hiç hatırlamıyorum. Sorun şu ki, bir vaizin kızıysan herkes son derece düzgün yaşamını bekliyor. Bir değil, elli tane annem var. Kötü bir şey yapmayı daha düşünmeden önce babama rapor ediliyorum.”

Kevin yeniden maça döndü ve kızı dinlememeye çalıştı.

“Bu yüzden de bar konularını bilmiyorum işte.”

“Hangi bar konularını,” diye sordu Kevin elinde olmadan.

“Yani şu insanın kız arkadaşını getiremeyeceği türden barları falan. Kötü şeyler yapma talimindeyim şimdi ben.”

Bu sözler dikkatini çekmişti. Başını hızla çevirip Haley'ye baktı. “Kötü mü?”

“Evet.” Margaritasını bitirdi ve bardağını tezgâhın kenarına itti. “Bir tane daha alabilir miyim?” derken barmene tatlı tatlı güldü. “Muhteşemdi.”

Ardından Kevin'a döndü. “Keşke şu küçük şemsiyelerden de olsaydı.”

Duymamış gibi yaptı. “Kötü olmaktan söz et biraz.”

“Hiç kötü olmamıştım. Hiç... İşte şimdi Hawai yolunda yaptığım bu.” Haley kimsenin sözlerini dinlemediğinden emin olmak istercesine çevresine bakındı. “Bu benim üçüncü kez bara girişim.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Kevin, kızın yalan söylüyor olmasını umarak.

“Üç gün önce evden ayrılana değin hiç alkollü bir şey de içmemiştim. İlk akşam mola verdiğimde bir bara girdim.” Bir patates daha alıp ısırdı ve burnunu kırıştırdı. Gözlerinin içinde hınzır bir ifade dolaştı.

“Berbattı,” dedi patatesi çiğnerken. “Kendimi o kadar yabancı hissettim ki, adamın biri bana gülümseyince nasıl kaçtığımı bilemedim. Neyse dün akşamki daha iyiydi.

Kevin derin bir nefes aldı. Kaçınılmaza engel olmaya çalışmanın manası yoktu. “Dün akşam da mı bara girdin?”

Başını salladı. “Beyaz şarap içtim ama hiç hoşuma gitmediğini söylemek zorundayım. Ama neredeyse biriyle konuşmak üzereydim.”

Harika.

Barmen margaritayı blendırdan geçirmeyi bitirdi ve Haley’in önüne bıraktı. “Adisyon açmamı ister misin,” diye sordu. Haley dudaklarını birkaç saniyeliğine sımsıkı kapattı. “Belki,” dedi sonunda.

“Evet,” dedi Kevin. “Ona bir adisyon açın. Kendi patatesini sipariş verebilirsiniz.”

“Tamam. Ekstra tuz getirir misiniz lütfen?”

Barmen homurdanarak bir şeyler yazdı.

“Adisyon,” dedi Kevin yalnız kaldıklarında, “Verdiğin siparişlerin listesini tutmaları anlamına gelir. Her seferinde para ödemek yerine, gecenin sonunda toplamı ödersin.”

Haley’in mavi gözleri kocaman açıldı. “Bu harika!”

Kevin dünyanın onun açısından sürekli mucizelerle karşılaşılacak bir yer olduğu duygusuna kapıldı. Kızın beyaz yüzüne yayılan gülümsemesine ve insana güvendiğini anlatan gözlerine baktı. Hayır, bu kesinlikle kendi başına bırakılacak bir kadın değildi.

“Bence Ohio’ya geri dönmeyi düşünmen gerekiyor.”

“Hiç yolu yok.” Margaritasından bir yudum aldı. “Bütün hayatımı insanların bana yapmamı söylediklerini yaparak geçirdim. Şimdiyse sadece kendi istediklerimi yapıyorum. Her ne olursa olsun.”

Yüzü öfkeli bir hal almıştı. “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin,” diye devam etti. “Evdeyken kendi görüşümü hiç dillendiremezdim bile. Gerçi denemeye kalksam bile kimsenin aldıracağı yoktu. Hiç kimse ne düşündüğümü ya da istediğimi önemsemezdi.”

“Bu yüzden mi kaçtın?”

“Kesinlikle.” Bir patates aldı sonra da tabağına bıraktı. “Kaçtığımı nasıl anladın?”

“Böyle bir yere kasıtlı olarak gelecek bir tip değilsin.”

Haley bardaki kılıksız müşterilere bir göz attı, sonra da omzunu silkti. “Yeni deneyimler edinmek istiyorum.”

“İçkine küçük şemsiyeler koymak gibi mi?”

“Kesinlikle.”

Gülümsedi. Kevin muhteşem bir gülüşü olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bütün yüzü aydınlanmıştı. Yirmi beş yaşında olduğunu söylemişti ama bazı bakımlardan yetişkin bir kadından çok bir yeniyetmeye benziyordu. Kuşkusuz bir vaizin kızı olmasının etkisi büyüktü.

Kevin kıza bir dahaki sefer daha kaliteli bir bara gitmesini tavsiye etmek istedi ama karışmaması gerektiğine dair vermiş olduğu karar aklına geldi. Onu listesine eklemeyen de yeterince sorunu olduğunu anımsadı.

“Piyanoyu sevmediğimden değil.”

“Ne?”

“Piyo dedi. Çalarım. Benden beklenen bir şeydir. Org da çalarım ama sadece birkaç ilahi, o da çok iyi değil.”

“Pekâlâ.” Kevin burgerini yemeye başladı.

“Müzik harikadır. Ama ben öğretmen olmayı istedim.”

“Baban mı karşı çıktı,” diye sordu kendine hâkim olmayarak.

İçini çekti. “Hiçbir zaman karşıma çıkıp hayır dememiştir. Tarzı bu değildir. Ama zekice bir baskısı vardır. Bir bakıma buna karşı koymak çok daha zordur. Demek istediğim, direkt söylenen bir şeye karşı çıkılabilirsin ama sinsi sinsi yürüyen bir plana karşı hiçbir şey yapamazsın ve bir gün bir de bakarsın ki, kendini hiç de istemediğin bir yerde, senden beklenenleri yaparken bulmuşsun.”

Margaritasından bir yudum daha içti, o sırada barmen bir tabak patates getirdi. Haley gülümseyerek teşekkür etti.

Kevin burgerini bitirmişti, artık gitme zamanının geldiğini düşünüyordu.

“Senden yediklerimi geri vermemi ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Haley omzunu silkti, patatesini yemeye başladı. “Demek bir U.S. Marshal’sın. Peki, burada ne arıyorsun?”

“Federal cezaevine bir mahkûm getirdim.”

Haley’in gözleri kocaman açıldı. “Burada bir hapishane mi var?”

“Otostopçu alınmaması konusunda sürücülerini uyaran levhaları görmedin mi?”

“Gördüm ama bunun turistlerle dalga geçmek için bir tür şaka olduğunu sandım.”

“Burası bir turist cenneti falan değil Tanrı aşkına! Buradaki insanların birçoğu yoldan geçerken mola vermiş ya da ailelerini ziyarete gelmiş insanlar.”

Haley omzunun üstünden geriye baktı, sonra Kevin’a yaklaştı ve sesini alçalttı. “Buradaki insanlar cezaevinde mahkûmlar bulunduğunu biliyorlar mı?”

Kevin homurdandı. “Kızım, sen daha önce kendi kasa-bandan dışarıya hiç çıkmadın mı?”

“Çıktım tabii. Dört yıl Southern Baptist Kız Koleji’ne gittim.”

İşte bu harikaydı. “Peki, kolejden sonra?”

“Eve döndüm. Müzik kurslarımı da başarıyla bitirdim. Öğretmen olmak için hiçbir engelim kalmamıştı.”

Haley bardağına uzandı. Fakat eli bardağı neredeyse beş santim ıskaladı.

“Oh, bende bir tuhaflık var. Çok komik. Sanki uyuşmuş gibiyim.”

Kevin içinden bir küfür savurdu. Neredeyse bitmek üzere olan ikinci bardağa baktı. Ardından kirli havluyla bardakları kurulayan barmene döndü.

“Duble mi verdin?”

Yaşlı barmen sırıttı. “Şansını denemek isteyeceğini düşündüm.”

Harika. Gerçekten harikaydı. Yarım saatin içinde bir vaizin içki içmeyen kızı dört tekilaya denk içki tüketmişti demek. Alkolün asıl etkisi yirmi dakika sonra kendisini gösterirdi.

Kevin masanın üstüne biraz para bırakıp ayağa kalktı. “Hadi bakalım. Seni halen yürüyebilirken buradan çıkar-sam iyi olacak. Oda ayırtmış mıydın?”

Haley gözlerini kırıştıtarak ona baktı. “İnan bana yürüyebilirim.”

“Eminim yapabilirsin. Niçin denemiyorsun?”

Kevin’in hayatında gördüğü en çirkin ayakkabıları giymişti. Neyse hiç değilse pabuçları topuklu değildi. Ya-vaşça tabureden kaydı, Kevin’in karşısında dikildi. Kevin umutlanmıştı. Belki de aşırı tepki göstermişti. Belki de...

Kız sağa doğru o kadar fazla kaydı ki, neredeyse tepetaklak olacaktı.

“Sarhoş muyum ben?” diye sordu. Sesinde inanılmaz bir heyecan vardı. “Burası dönüyor. Vay canına! Bu gerçekten de harika bir şey.”

Evet, tabii. Ona göre her şey çok güzeldi. “Bir odan var mı,” diye sordu yeniden.

“Evet. Hem de pembe bir oda. Pembeyi severim. Orada. Dışarıda.”

Barın girişini işaret etmişti ve neredeyse yüzünün üstüne kapaklanıyordu. Kevin dişlerini gıcırdattı.

“Kolunu boynuma at,” dedi kızın belinden tutarken.

İlk dikkatini çeken bedeninin sıcaklığı oldu. Sanki alev alev yanıyordu. İkincisi de kendi bedeninin verdiği tepkiydi. Hey, neler oluyordu?

Haley söylenenleri yapmak yerine ona sokuldu, “Hımm, çok güzel kokuyorsun,” dedi.

Kevin, onu kapıya doğru neredeyse taşıyordu. “Teşekkürler.”

Onu moteline götürüp bırakacak sonra da çekip gidecekti. Muhtemelen yastığa kendini bıraktığı an sızacak ve sabah da öyle bir baş ağrısıyla uyanacaktı ki, bir daha margarita içmemeye yemin edecekti. Bu geceye kadar Kevin olmadan idare etmişti, bundan sonrasını da onun yardımını olmadan yapabiliirdi.

Kevin ondan sorumlu olmadığını kendi kendine tekrarlayıp duruyordu durmasına da pek ikna olduğu söylenemezdi. Kız enikonu sarhoştı. Anayol kenarında, üstelik bu halde bırakıp gidecek hali yoktu.

Sıcak ve nemli bir akşama adım atmışlardı. Haley derin bir nefes aldı ve dönüp Kevin’a baktı. Sonra da başını onun omzuna yasladı. Dudakları Kevin’ın dudaklarından

birkaç santimetre uzağındaydı. Bir tutam sarı saçı da Kevin'ın yanağını yalıyordu.

“Demek,” diye fısıldadı Haley, dudaklarını ıslatarak. “Benden faydalanacaksın.”

“Ne?”

Yavaşça gözlerini kapatıp açtıktan sonra gülümsedi. “Sanırım hiçbir itirazım yok.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

İTİRAZI yok muydu?

Kevin kızın ağzından o sözler döküldüğü anda içinde uyanan hislere aldırnamaya çalıştı. Haley'ye duyduğu beklenmedik hisler ciddiye alınacak türden değildi. Kız sarhoş, yalnız ve büyük bir ihtimalle bakireydi. Hayır, aklından bile geçirmese iyi ederdi.

Kızı koluyla sardı. Göründüğünden de zayıftı ama buna karşın nasıl oluyorsa yuvarlak hatlıydı. Belli ki o berbat elbisenin içinde olması gereken her şeye sahipti. Gerçi bu Kevin'ı ilgilendirmezdi. Dünya kadar düşünecek meselesi vardı. Haklılığını kontrol edecek hali yoktu.

“Pembe bir motel odası mı demiştin,” diye sordu ola-
bildiğince normal konuşmaya özen göstererek. Bir yandan
da anayolun iki yakasındaki motellere göz atıyordu.

“Hımm, evet. Flamingolarla dolu.” Haley gözlerini
kırıştırdı. Birden gözlerinin derinliklerinde hülyalı bir
bakış belirdi. “Kuşlara bayılırım.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

Anayolun iki tarafında moteller dizilmişti. Kızın tarifi-
ne uyduğunu düşündüğü iki katlı bir motele odaklandı.
Motel karanlıkta bu denli berbat görünüyorsa, kim bilir
gün ışığında neye benzerdi? Elbette şu an kızın zevkini
düşünecek durumda değildi.

Hiç değilse yolun karşısına geçmeleri gerekmeyecekti.
Motel birkaç yüz metre ilerideydi.

“Pekâlâ, yürümeye başlayalım,” dedi halen kızın ağır-
lığının yarısını kendisinin taşıyacağını bilerek.

O sırada ikinci kez çakan şimşek geceyi aydınlattı.

“Bak, ne güzel!” Haley gökyüzünü işaret etti. “Şimşek
çakıyor, şimşegi sevmez misin? Yağmur yağsın diye dilek
tutmaz mısın?”

“Elbette.”

Burnunun üstüne düşen iri damla Kevin’in bedenini se-
rinletmişti. Kendisinden faydalanması için neredeyse yal-
varmak üzere olan sarhoş bir kadınla birlikte sırlıslıkla
ıslanmak hiç de tercih edeceği bir durum değildi doğrusu.
Haley’in saçları yüzünde dolaşırken bunu sürekli olarak
kendine hatırlatsa iyi ederdi.

Motele doğru ilerliyorlardı. Haley halen kendindeydi
ama Kevin bu durumun birkaç dakika sonra değişeceğin-
den neredeyse emindi. Neyse bereket versin şu an hâlâ
düzgün cümleler kurabiliyordu.

“Oda numaranı biliyor musun?”

Yanıt vermek yerine içini çekti. Kevin yanağında onun nefesini hissetti.

“Benim soruma yanıt vermedin,” dedi Haley o sırada.

“Hangi soruna?”

Kevin onun yüzüne bakmakla hata ettiğini çok geç fark etti. Daha doğrusu masmavi gözlerine ve pembe dudaklarına... Kanının akışının aniden hızlandığını ve olabilecek her şeyin bütün olasılıkların gözlerinin önünden geçtiğini düşünmeye başladı.

“Aklından bile geçirme,” diye mırıldandı, daha çok kendi kendine konuşurcasına. Hayır, o gözlerinin önüne gelen görüntüler gerçekleşmeyecekti.

O sırada Haley ondan uzaklaştı ve kendi başına durmaya çalıştı. Ayaklarını sıkıca yere basmış ama ileri geri sallanıyor kollarıyla da dengesini sağlamaya çalışıyordu.

“Neyim var benim, ya da netim yok?” diye sordu. “Niçin erkekler benden faydalanmaya bile kalkmıyorlar? Çok mu çirkinim? Yoksa vücudum mu iğrenç görünüyor?” Kollarını iki yana açarak üstüne başına baktı. “Belki de giysilerim yüzünden...”

Bu konuşmayı şu an yapmaları şart mıydı? Kevin başını kaldırıp gökyüzüne baktı. İyice kapatmıştı, yağmurun boşanması an meselesiydi. Uzaklarda çakan şimşek iyice sıklaşmış, bembeyaz ışıklar titreşiyordu.

“Otuz saniye içinde iliklerimize kadar ıslanacağız,” diye uyardı kızı.

Haley kızgın bir ifadeyle yüzüne baktı. “Ben çok ciddiym. Benim sorunum ne?”

“Bir sorunun yok.”

“O zaman ne diye benimle—”

Kevin bir an onun sevişmek diyeceğini düşündü ama Haley son anda dudaklarını büzdü ve anlamlı bir ifadeyle

yüzüne bakmaya başladı. Kızın bakışlarına aldırmadan belinden tutup kendisine çekti.

“Yürümeye devam et,” dedi.

Haley yavaşça itaat etmeye çalıştı.

“Söylesene,” dedi. “Neyim var benim?”

“Dediğim gibi... Hiçbir şeyin yok. Yani senin yüzünden değil.”

“Sence neden peki?”

Kahretsin, ne diye ona gerçeği söylemiyordu ki? “Şu vaizin kız olma durumun galiba. Sanırım hiç kimse Tanrı’nın gözünde, günahkâr olmak istemiyordur.”

Haley sesini çıkarmadı. Barın park alanından otelin park alanına geçtikleri sırada Kevin onun söylemek istediği bir şeylerin üzerinde düşündüğünü sezdi.

“Peki ya yasak şey... Neydi o?”

Kevin birkaç saniye kaşlarını çatıp düşündü. Sonra başını iki yana sallayıp sordu. “Yasak şey mi... oh, meyve mi demek istedin?”

Haley o kadar hevesle başını salladı ki, neredeyse düşecekti. “Oh başım fırıl fırıl dönüyor,” dedi. Bunu öyle bir iştahla söylemişti ki, karnavalda çılgınca eğlenen çocukları andırıyordu. “Gökyüzü de dönüyor.”

“Harika.”

“Meyve olabilirim ben.”

“İstedğin buysa.”

“Yani beni bu açıdan düşünemez misin? Baştan çıkarılan yasak bir meyve gibi...”

Kevin onun halen konuşabilmesine bile şaşıyordu. Hareketleri konuşması kadar başarılı değildi. Ona gittikçe daha fazla destek olması gerekiyordu.

“Oda numaran,” diye hatırlattı Kevin.

“Baksana Havva’yla elma meselesine. Başlarına neler geldi. Ben de o elma olabilirim.”

“Bahse girerim bir erik bile olabilirsiniz. Hadi, biraz hareketlen.”

“Erik mi? Kim bir erik olmak ister ki?”

Neyse ki motel binasına ulaşmışlardı. Kevin etrafına bakınmak için duraklamış ve girişteki sütuna dayanmıştı.

“Sanırım anahtarına ihtiyacımız var,” dedi. “Çantandan çıkaralım.”

“Tamam,” dedi Haley sevinç içinde. Fakat anahtarı bulmak için teşebbüste bulunmadı.

Kevin onun çantasını el yordamıyla araştırdı, nihayet eline anahtar gelince tutup dışarıya çıkardı. Anahtar flamingo şeklindeki plastik bir anahtarlığa geçirilmişti. Flamingonun kanatlarının birine üç rakamı boyanmıştı.

Neyse, hiç değilse hangi odada kaldığını tartışmaları gerekmeyecekti.

Kevin çantasını kapattığı sırada Haley pozisyonunu değiştirdi. Daha doğrusu kendini iyice Kevin’a yasladı. Onun düşmesinden korkan Kevin içgüdüsel olarak iki koluyla birden ona sarıldı. Haley başını kaldırıp onun kollarının arasına yerleşti. Adamakıllı yaklaşmıştı. Hatta çok fazla yaklaşmıştı.

Gözleri yarı kapalıydı. Kevin’a bakarken tam olarak onun gözlerine odaklanamadığı söylenebilirdi. Fakat dudaklarını Kevin’a uzatıp duruyordu. “Ne kadar güçlüsün,” diye fısıldadı o arada.

“Aklından bile geçirme,” dedi Kevin, üç numaralı odanın nerede olabileceğini anlamaya çalışırken.

“Güçlü ve seksi.”

Kevin daha engel olmaya kalkmadan Haley uzanıp kepini başından aldı ve kendi kafasına yerleştirdi. Elbette başında Kevin'ın kepiyle muhteşem görünüyordu.

“Daha önce bir adamın güçlü olduğunu hiç düşünmemiştim,” dedi içini çekerek ve sallanarak. “Bu iyi bir şey. Seksi görünmeye gelince...” Dudaklarına parmaklarını bastırdı. “Bir erkeği bu açıdan da hiç düşünmemiştim.”

“Pekâlâ Haley. Gidelim.”

Koridora yöneldiler ve üzerinde numaralar yazılı olan bir dizi kapının arasında ilerlediler. Her katta yedi oda bulunuyordu.

“Sence ben seksi miyim peki?”

Yedi numarayı geçmişlerdi. Kevin sesini çıkarmadı.

“Kevin?” Sondaki “n” harfini yayarak devam etti. “Sana söylüyorum.”

Altı. Üç kapı sonra odasına geleceklerdi.

“En azından bir elma olamaz mıyım?”

Bingo. İşte odası buydu. Kevin anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı.

“Hadi bakalım içeriye giriyoruz,” dedi yavaşça onun eşikten geçmesine yardım ederken.

“Bir elma bile olamıyorum, öyle mi,” diye mırıldandı inanılmaz üzgün bir ses tonuyla.

Kevin doğruyu söylemenin ikisinin de başını derde sokacağını düşündü. Bu haldeyken ona tam da yıllardan beri özlemini çektiği yasak bir elma gibi görüldüğünü söylemenin ikisine de faydası dokunmazdı.

Oda ana yol üzerindeki sıradan motellerin odalarından farksızdı. İki kişilik bir yatak, küçük bir dolap, birkaç iskemle ve banyoya açılan bir kapı. Oda temiz görünüyordu ama Kevin yine de kendisini Haley'in daha iyisine layık olduğunu düşünürken buldu. Saçmalıyordu işte. Onun

neye layık olduğunu, nerede kaldığını, kalması gerektiğini ne diye önemseyecekti? Yani, kendisiyle birlikte olmadıktan sonra...

Anahtarı kilitten çıkardı ve kapıyı kapattı. Haley halen ona yaslanıyordu. Kevin onu yatağa götürdü, niyeti elbette bıraktığında düşmesini önlemektir.

Yatak genişti ve oldukça rahat görünüyordu. Kevin bir an üzerine yayılmış mavi yatak örtüsünden gözünü alamadı. Çünkü, seksi ve istekli kadınlarla yataklar birbirlerinin ayrılmaz parçasıydılar.

Kevin onunla bu denli yakın olma fikrinin hoşuna gitmediğini kabul etmek zorunda kaldı. Bir kere sıcacıktı, ayrıca tam da Kevin için yaratılmış gibiydi. Bir an onunla ilgili hayal kurmaya yeltendiyse de hemen o düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Hayır, bugüne dek kimseden faydalanmaya kalkmamıştı. Hem kadınlar konusundaki deneyimleri de hiç iç açıcı değildi.

Elindeki anahtarı iskemlelerin arasına yerleştirilmiş olan minik masanın üstüne bıraktı ve Haley'yi omuzlarından tuttu.

"Niçin oturmuyorsun," diye önerdi. "Yatak tam arkanda. Sabit kalırsan, oda dönmez, başın da."

Gülümsedi. "Sorun değil. Dönmesi hoşuma gidiyor," dedi. Gözlerini kırıştırdıktan sonra bakışları Kevin'ın dudaklarına kaydı.

"Bugüne dek sadece üç erkek tarafından öpüldüğümü biliyor musun? Aslına bakarsan, sadece bir adam demeliyim. Diğer ikisi lisedeki oğlanlardı." Kaşlarını çatı. Yoksa delikanlı mı demeliydim? Delikanlılar ne zaman erkek olur?"

Bir kadınla birlikte olduklarında, diye düşündü Kevin ama bir şey söylemedi. Daha başka sorulara meydan vermek tehlikeli olabilirdi. “Haley, otursan iyi edersin.”

Bakışları halen Kevin’ın dudaklarındaydı. “Yasak meyve olsaydım, beni öperdin.”

Oldukça mantıklı konuşmuştu. Böyle düşünmek bile Kevin’i korkutmaya yetmişti.

“Kolejdeyken pek flörtüm olmadı,” diye konuşmasına devam etti Haley. O sırada sallanmaya devam ediyordu. O kadar ki, en sonunda Kevin onu oturmaya ikna edemeyeceğini anlayıp belinden tuttu ve düşmesine engel oldu.

“Etrafımda pek delikanlı olmadı, hemen hemen hepsi varlığımdan habersiz gibiydi.”

Öyleyse hepsi de aptalmış, diye düşündü Kevin. “Haley...”

Haley içini çekerek onun sözlerine devam etmesine engel oldu. “Biliyor musun Kevin... İsmimi söyleyişin çok hoşuma gidiyor.”

Kevin içinden bir küfür savurdu. Birbirlerine çok yakındılar. Özellikle de Kevin’i fazlasıyla rahatsız edecek kadar yakın...

“Belki de fazla iyi bir kızdım.”

Kevin onun ne demek istediğini anlamak için uzun sayılabilecek bir süre yüzüne baktı. Nihayet onun sözlerine konsantre olabildi. “Kolejde mi?”

Hızla başını salladı ve birkaç saniye boyunca gözlerini kırıştırdı. “Hiç insanların yanlış diye değerlendirilecekleri bir şey yapmadım.”

“Bahse girerim ki öyledir.”

“Şimdiyse umurumda bile değil.” Başını kaldırdı. Gözlerinde çapkın bir bakış belirdi. “Yani yanlış bir şey yap-

mak, demek istiyorum.” Kollarını Kevin’in boynuna dolayıverdi.

“Oh, ne demek istediğini anladım.” Kevin onun boynuna doladığı kollarını tuttu ve “Otur,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

Haley oturdu.

Yatağa oturur oturmaz gözlerini kocaman açtı. Gözleri Kevin’in belinin hizasındaydı. Birden güldü. “Tamam.”

Tamam mı? Neye tamam? Kevin yanıtını bilmek bile istemediğine karar verdi. İskemlelerden birini çekip Haley’in önüne koydu. Bir yandan da bu denli sarhoşken onunla mantıklı konuşmanın akıllıca olup olmadığını düşünüp duruyordu. Denemek zorundaydı.

“Haley, beni dinlemen gerek.”

“Konuşmanı dinlemek hoşuma gidiyor zaten.”

“Harika. Ama sözlerime de dikkat etsen iyi olur.”

Haley iç geçirerek başını salladı.

Kevin’in içinde rüzgâra karşı bağırmaya çalıştığına dair bir his vardı. “Bak, Haley. İnsanlara sonuna dek güvenerek ortalıkta dolaşamazsın. Şu an sarhoş ve hassassın. Bu... Bu çok tehlikeli. Yabancı erkekleri odana almamalı-sın.”

“Sana güveniyorum.”

“Güvenmemelisin.”

“Evet, güvenmeliyim. Sen iyi bir adamsın.”

“Pekâlâ, ben iyiyim. Fakat bir sonraki adam iyi biri olmayabilir.”

“Bir sonraki adamı istemiyorum ki. Kötü bir şey yapmak için en iyi adam sensin.”

“Ne?”

Haley omzunu silkti. Bunu yapar yapmaz geriye yıkılmaktan son anda kurtuldu, çünkü tüm şaşkınlığına karşın Kevin onu tutabilmişti.

“Sen iyisin ama aynı zaman da kötüsün de.” Sesini alçalttı. “Bundan eminim. Ben de kötü olmak istiyorum.” Eğildi ve Kevin’a iyice yaklaştı. “Bu konuda bana yardım etmek istemez misin?”

Kevin’ın istediği tek şey bu olanları hak etmek için ne yaptığını öğrenmekti.

Haley yatağın üstünde kımıldandı ve birdenbire Kevin’a yanaştı. Burnunun dibindeydi. Gözlerini yine Kevin’ın dudaklarına dikmişti.

“Beni öpmek istemez misin? Aslında ben öpmek isterdim ama iyi öpüşüp öpüşmediğimden de emin değilim. Hep merak etmişimdir ama nasıl bilebilirsin ki? Demek istediğim, insanlar yani erkekler gerçeği söylerler mi? Mesela sen söyler miydin?”

Kevin’ın neden söz ettikleri hakkında bile en küçük bir fikri yoktu. Üstündeki çirkin elbiseye ve herkese inanan çılgın karakterine rağmen insanda uyandırdığı tek bir duygu vardı. Onu öpmek istiyordu.

Onunla öpüşmenin nasıl olduğunu merak etmek kadar onun nasıl karşılık vereceğini de bilmek istiyordu. İsteddiği şey...

Haley birdenbire kaktı. Kevin’dan uzaklaşırken bacakları onunkilere çarpmıştı. Kevin iskemlesini geriye itip ayağa kalktı. O sırada Haley de banyoya yöneldi. İçeriye girer girmez kapıyı gürültüyle çarptı. Birkaç saniye sonra da öğürmeye başladı.

Kevin kendi kendine gülümsedi. Muhtemelen ilk sarhoşluğu ve ilk alkol kusmasıydı. Günü bitirmenin hiç de güzel bir yolu değildi.

Bir an kapıya baktı. Gitse miydi? Durakladı. Belki de iyileştiğinden emin olana dek beklese daha iyi ederdi. Nalsılsa az önceki zor durumu bir kez daha yaşayacak değillerdi. Büyü bozulmuştu.

Yirmi dakika sonra öğürme sesleri yerini inlemelere bırakmıştı. Kevin banyo kapısını tıklattı.

“Halen yaşadığına dair bir işaret ver.”

Yanıt olarak bir inleme daha geldi.

Kevin kapıyı itti ve iter itmez de Haley’in yerde iki büküm yattığını gördü. Gözleri kapalıydı, yüzü de kül rengine dönmüştü. Perçemleri alnına yapışmıştı.

“Ölüyorum ben,” dedi halsizce.

“Şu an sana öyle geliyor.”

Başını iki yana salladı ve yeniden inledi.

“Hadi,” dedi Kevin. Onun yanına çömeldi. “Kalk ve bir duş al, hemen kendine gelersin.”

Tek gözünü açtı. “Hiç kendime gelemeyeceğim.”

“Ilık su harikalar yaratır, inan bana.”

Gözlerini sımsıkı kapattı.

“Hadi ufaklık,” dedi Kevin ve uzanıp onu tuttu ve oturttu.

Haley yavaşça gözlerini açtı.

“Hâlâ başın dönüyor mu?”

“Biraz. Ama eskisi kadar eğlenceli değil.”

“Bundan eminim.” Kevin onun ayağındaki çirkin pa-buçları çıkardı. “Bence kusmakla iyi ettin. Bu düzelmeni sağlar.”

“Yani artık huzur içinde ölebilir miyim?”

“Korkarım hayır.” Kevin onu kaldırıp küvetin kenarına oturttu. “Duştan sonra giyeceğin bir şeyin var mı? Sabahlık falan?”

“En üst çekmecece geceliğim var.”

“Burada kal. Gidip getiriyorum.”

Kevin onu bırakıp odaya döndü. Çekmeceyi açtığında neyle karşılaşacağından emin değildi ama upuzun, kalın, dik yakalı bir büyükanne geceliği bulmayı da beklememişti doğrusu. Banyoya geri döndüğünde Haley’yi bıraktığı yerde kıvranırken buldu.

“Ayakta durabilir misin?”

“Neden ayakta durmak isteyeyim ki?”

Kevin elinde olmadan güldü.

Haley birden kızgın bir ifadeyle ona baktı. “Ölen birine biraz olsun saygı göstermeni beklerdim.”

“Ölmeyi de nereden çıkardın Haley?”

Kevin onu ayağa kaldırdı. Hafifçe titriyordu ama düşecek kadar da güçsüz değildi. Küvetin önünde sarkan perdeyi araladı ve sıcak suyu açtı, ardından suyu ılıştırdı ve duşun mandalını kaldırdıktan sonra bir adım geri attı.

Haley yerinden kımıldamamıştı. Kevin onu hafifçe itmek zorunda kaldı.

“Üstündekilerle ya da onlarsız yıkanırsın. Bu tamamen senin seçimin.”

Haley soyunacağına dair herhangi bir işaret vermeyince Kevin içini çekti ve kızın elbisesinin fermuarını indirdi. Bu arada küvete akan sudan bakışlarını ayırmamaya çalıştı. Sonra da arkasını dönüp kapıya yöneldi.

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

“Tamam.”

Kevin tam kapıdan çıkarken Haley’in elbisesinin yere hışırtyla düştüğünü işitti. Hayal gücü gözlerinin önünde

görmediği her şeyle ilgili kusursuz bir görüntüyü canlandırdı. İçinden bir ses gerçeğinin görüntüden de mükemmel olduğunu fısıldıyordu.

“Kevin.”

Kevin dönüp bakmak gibi bir hataya düştü. Haley elbiselerini bedeninin önüne tutmuştu tutmasına da arkasındaki dar ayna ince belini, yuvarlak kalçasını ve pürüzsüz tenini gözler önüne seriyordu.

Kevin güçlkle de olsa gözlerini onun gözlerine dikti. “Efendim.”

“Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Kevin odaya gitti gitmesine de, suyun sesini dinlemek işkenceden farksızdı. Kendisine sürekli olarak onun az önce çıkardığını, midesinin muhtemelen halen rahatsız olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Odada ne kadar süreyle dolaşıp durduğunun farkında bile değildi. Nihayet televizyon kumandasını kapıp yatağın kenarına oturdu. Beysbol maçını bulana dek kanalları taradı. Sekizinci atışa gelinmiş olması umurunda bile değildi.

Nihayet suyun sesi kesildi. İçerde tanımlayamadığı bazı sesler işittikten sonra banyonun kapısı açıldı.

Haley pamuklu geceliğinin içinde adeta kaybolmuş gibiydi. Gecelik yerlere kadar inmiş ve kızın her bir hattını gizlemişti. Yüzü halen solgundu ama artık hasta gibi de görünmüyordu. Islak saçları dikilmişti. Yirmi beş yaşında olduğunu söylemişti ama şu an on iki yaşını henüz bitirmiş gibi görünüyordu.

“Hâlâ berbat hissediyorum.”

“Bu sana margaritayı sesten hızlı yuvarlamaman gerektiğini öğretir— Neyse, iyi haber şu ki, alkolün büyük bir bölümünü çıkardın. Sabaha bir şeyin kalmaz.”

“Umarım haklı çıkarsın.”

Kevin ayağa kalkıp yatağın örtüsünü kaldırdı. Haley yatağa süzüldü ama uzanmak yerine yastığı dikleştirip sırtını dayayarak oturdu.

Kevin masanın üstündeki su şişesinden bir bardak doldurdu. “Epeyce su içmen gerekiyor,” dedi. “Kaybettiğini telâfi etmek için.”

Kevin bardağı yatağın yanındaki komodinin üstüne bırakırken Haley başını salladı. “Gidiyor musun?”

Gözleri öncekinden de iri görünüyordu. Dudakları hafifçe titriyordu, konuşurken sesi de titrek çıkmıştı. Bu haliyle boğulmaktan son anda kurtarılmış bir kedi yavrusunu andırıyordu.

Mantığın sesi Kevin’a bir an önce buradan çıkması gerektiğini söylüyordu. Çünkü Haley iyiydi. Daha fazla kalması için bir neden yoktu. Sabah olduğunda her ne yapıyorsa ona devam edecek, Kevin da D.C. uçağına binecek ve saat ikideki toplantıya yetişecekti.

Önce Haley’e sonra da kapıya baktı.

“Şey, sorun değil,” diye fısıldadı Haley. “Ben iyiyim. Sen gerçekten çok iyisin ve bu durumdan faydalanmak istemiyorum.”

Kevin bir an ne yapacağını bilemedi, ardından yatağın ucuna oturdu ve onun omzuna kolunu attı. “Sanırım biraz kalabilirim.”

Haley hemen ona sokuldu ve başını göğsüne yasladı. Islak saçları anında gömleğini ıslatmıştı ancak Kevin’ın umurunda bile değildi. Kendi kendine onunla ilgilenmenin bir çocuğa bakmak gibi bir şey olduğunu tekrarlayıp duru-

yordu. Oysa kollarının arasındaki Haley'in bir çocukla alakası yoktu. Ona karşı tepkisi de bir çocuğa gösterilecek bir tepkiden çok farklıydı.

"Benimle ilgili her şeyi biliyorsun," dedi Haley birkaç dakika sonra. "Peki ya sen? Sen nerelisin?"

"Adını bile duymadığım bir yerden. Possum Landing, Teksas."

Haley başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Possum Landing mi?"

Kevin başını salladı. "Evet, hayatım boyunca orada yaşadım. Erkek kardeşim ve ben Dallas civarında doğduk."

"Erkek kardeşin mi var?"

"İkizim. Nash, FBI'da çalışıyor."

Haley iç geçirdi. "Hep bir kız kardeşim olmasını istemişimdir. Gerçi bir erkek kardeşe de itirazım olmazdı. Bizim evdeyse, sadece ben olduğum için ortalık öylesine sessizdir ki."

"Baban bir daha evlenmedi mi?"

"Hayır. O ve annem gerçekten birbirlerini çok sevmişler. Her zaman kimsenin onun yerini alamayacağını söyler. Küçükken bunun çok romantik olduğunu düşünürdüm ama büyüdükçe son derece üzücü bir yalnızlık anlamına geldiğini öğrendim."

Kevin ona hak vermeden edemedi. Annesinin ve üvey babasının çok sağlam bir evlilikleri vardı ama ikisinden birine bir şey olacak olsa, kalamı oldukça trajik ve yalnız bir hayat bekleyecekti. Gerçi bu konuda konuşmaya hakkı olduğunu pek sanmıyordu. Çünkü otuz bir yıllık yaşamı boyunca evlilik konularından söz etmekten hep kaçınmıştı.

"Oldukça güzel bir genç kadınsın. Sadece üç erkek tarafından öpülmüş olmana inanmak çok zor."

Haley başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. “Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

“İltifat mı bekliyorsun?”

Haley gülümsedi. “Ne kadar nadir iltifat edildiğini bilsen böyle demezdin.”

İşittikleri Kevin’ın hiç hoşuna gitmemiştir. İnsanlar neden ona iltifat etmiyorlardı acaba? Birden aklına çirkin elbisesi ve pabuçları geldi. Aslına bakılırsa, insanların ona övgüler yağdırmamasına şaşmamak gerekirdi.

“Evet, bence oldukça güzelsin. Şey... Bana flörtlerinden söz etsene.”

“Flört mü?” Haley başını öne eğdi. “Şey, bundan bahsedemem, çünkü pek deneyimim yok. Kilisede ve okul faaliyetlerinde fazlasıyla sorumluluk almam, babam yüzünden. Kendimi bildim bileli doğru davranışlarda bulunmam ve çevremdekilere iyi örnek olmam konusunda bana söylev verip durur. Zaten kasabada nereye gitsem beni tanırılar ve herhangi bir uygunsuz davranışımı anında babama bildirirler. Daha doğrusu hiç bildirilmedi ama yapaydım, demek istiyorum.”

Haley sanki daha rahat bir pozisyon bulmak istercesine kıınıldandı. Bu arada yatak örtüsü kaydı ve Kevin kendini kat kat kumaşlara sarılmak yerine Haley’in bedenine sarılırken buldu.

Onun vücudundan gelen sıcaklığı hissetmemesi, bedeninin yuvarlak hatlarını fark etmemesi mümkün değildi. Üstünde paçavra bile olsa tepeden tırnağa bir dişiydi. Kevin’ın açıklayamadığı bir çekiciliği vardı. Birdenbire onun bedeninin başka kısımlarına dokunduğunu hayal etti. Örneğin göğüslerine. Aniden içinde bir yangın başladı.

Hayır, diye söylendi ve kendi kendini yatıştırmaya çalıştı. Bu gece olmaz, bu kadınla olmaz. Gerçi hayal kurmanın bir sakıncası yoktu.

“Bazen dışarı çıkmamak çok daha kolaydı,” diyerek konuşmasını sürdürdü Haley. Belli ki ortamın değiştiğinin farkında bile değildi. “Gerçi kapımın önünde uzun kuyruklar falan da yoktu doğrusu.” Kevin’a baktı. “Eminim senin bir sürü flörtün olmuştur.”

Kevin omzunu silkti.

Haley’in yanakları birden kızardı. “Muhtemelen hatta sen... Şey, bilirsin işte.”

Kevin elini ondan çekti ve yatak örtüsünü avuçladı.

Haley boğazını temizledi. “Muhtemelen bir kadınla birlikte olmuştundur.”

Kevin onun yüzüne bakmaya devam etti. “Yani seksen mi söz ediyorsun?”

Haley hızla başını iki yana salladı.

Kahretsin! Ne diye bu konuya girmişlerdi? “Bir iki kadınla çıktım.”

“Nasıldı?”

Kevin bu soru üzerine inlememek için kendini zor tuttu. “Bence bu konuyu kapatalım.”

“Şey, bunun uygun bir konu olmadığını biliyorum ama bir kez olsun birinin bana ayrıntılardan söz etmesini istedim.”

Hayır, ayrıntıları Kevin’dan öğrenemeyecekti. Burası kesindi.

Haley oturduğu yerde dikleşti ve Kevin’a baktı. “Sen gerçekten çok iyisin... Ama ben duştan sonra düzeldim.” Ağzını kapatıp esnedi. “Galiba yorgunum. İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum.” Kevin gitmesi gerektiğini biliyordu ama çok da istekli değildi. Nedense kalmak istiyordu. “Biraz daha oyalanabilirim.”

O zaman Haley gülümsedi. Kevin’ın göğsünü sıkıştıran sıcak bir gülümseme idi. Daha önce böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Haley iyice ona sokulup göğsüne yaslanınca ne yapacağını şaşırdı.

“Biliyor musun burada kablolu yayın var. Bizim orada yoktur. Bir sürü harika kanal da var. Hatta şu alışveriş yapılan kanallardan bile var.”

“Harika,” diye mırıldandı Kevin. “Belki de önce beysbol maçını bitirsek iyi olur.”

“Alışveriş kanalını izlemeyi sevmez misin?”

“Pek sevmem.”

Haley güldü. “Tamam. O zaman önce beysbol, sonra alışveriş.”

Kevin ne zaman uyuduğunun farkında değildi. Uyanır uyanmaz da nerde olduğunun ve ne yaptığının bilincine varamadı bir türlü. Bir kere yabancı bir yatakta ve yatak örtüsünün üstünde yatıyordu. Kollarının arasındaki kadını tanıyordu ama onu nasıl böylesine sımsıkı sarıldığını hatırlamıyordu. İkincisi televizyon açıldı ve adamın biri bir çift pırlanta küpeyi gösterip bunları almak dünyanın en gerekli ve kolay işiymiş gibi konuşup duruyordu.

Birdenbire gözlerini kocaman açtı ve komodinin üstündeki cep telefonuna uzandı. Gelen mesaj beynini bulandıran son uyku kırıntısını da yok etti.

Mesajı dinlerken içinden okkalı bir küfür savurdu. Aynı anda Haley kımıldanıp ne olduğunu sordu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Kevin ayakkabılarını giyerken. “Hapishanede isyan çıkmış. Hemen gitmem gerekiyor.”

Haley’in sarı saçları dağılmıştı. Uykulu bir halde gözlerini kırıştırdı.

“İsyan mı?”

“Evet.”

İşte böyle bir hayatı vardı. Günleri genellikle böyle oradan oraya koşturmakla geçirdi. Komodinin üstüne eğilip bir numara karaladı.

“Bu benim cep telefonum,” dedi doğrulurken. Haley’in masmavi gözlerine takıldı. “Sabah iyi olduğuna dair bana bir mesaj atar mısın?”

Haley doğrulup başını salladı. İri gözleriyle Kevin’i baştan aşağı süzdü. “Sana yeterince teşekkür etmedim.”

“Telefonda teşekkür edersin. Şimdi koşmam gerekiyor.”

Haley bir şey söylemeye fırsat bulamadan Kevin odadan çıkmıştı. Haley onun sıcacık bıraktığı tarafa yattı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Nihayet bir adamla yatmıştı işte. Muhteşem bir deneyimdi.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

HALEY sabah geç kaldığına dair bir hisle uyanmıştı. Yapılacak bir sürü işi vardı. İlk koro çalışmalarına katılacaktı sonra...

Gözlerini kırptırdı, odası ne kadar da değişmişti.

Oh, eşyalar farklıydı, pencerenin yeri de değişmişti hem televizyon... Önceki gece olanlar birden gözlerinin önünde canlanmaya başladı. Bara girişi, o korkunç adamlar ve kendileriyle oturmaları için zor kullanmaya kalkmaları ve Kevin. İttiği margaritalar ve sarhoş olması...

Sarhoşluğuyla ilgili görüntüler bulanıktı. Belki de hatırlamak istemediği içindi. Elleriyle yüzünü kapattı. Kendini bir adamın kollarına atmak gerçekten de utanç vericiydi. Daha da kötüsü adam onu geri çevirmişti.

Haley bir çığlık atıp yüzünü yastığına gömdü. Kelimesi kelimesine hatırlamasa da yasak elma olmak istediğine dair bir şeyler söylemişti, değil mi? Sonra da kusmuştu. Of, ilk tanıştığı biri üzerinde hiç de iyi etki bırakacak şeyler değildi bunlar. Kevin ise mükemmel davranmıştı.

Birden yatakta oturdu ve kısacık saçlarını alnından uzaklaştırdı ve midesini yokladı. Hayır, midesinde sorun yoktu, sadece ağzında ekşi bir tat vardı, o kadar.

Önceki geceyle kıyaslandığında harika bir durumda olduğu bile söylenebilirdi. Banyoda yerde yatarken ölmek üzere olduğunu sanmıştı. Neyse ki şansı yaver gidiyordu.

Pekâlâ, dedi yataktan kalkıp banyoya giderken. Önceki gece hem iyi hem kötü geçmişti. İyi olan Kevin'la tanışmasıydı. Kevin kendisiyle ilgilenmiş, mükemmel davranmış, buraya kadar getirmiş ve iyileştikinden emin olana dek yanında kalmıştı. Tanrım, geceyi onunla geçirmişti.

Haley onun kollarında uyuduğunu anımsayınca kendi kendine gülümsedi. Onun gibi kızlar bu tür romantik anlar yaşamazdı ama onun başına gelmişti işte.

Ayrıca hoşuna giden bir içki de bulmuştu – gerçi iki duble biraz fazla gelmişti – ama sonuç olarak bir bara gidebilmişti. Banyodaki aynanın önünde saçlarını geriye itti. Ohio'dan ayrılmadan önce saçlarını kısacık kesmişti. Bandını takıp yüzüne düşen tutamlardan kurtuldu ve suyu açtı. Yüzünü yıkarken Kevin'a söylediği sözleri hatırladı. O kadar açık konuşmasına karşın kendisini reddetmişti. Acaba onun tipi değil miydi? Aslında birinin tipi olmanın ne demek olduğunu da bildiği yoktu ya.

Yüzünü kurularken kaşlarını çattı. Kevin o mesajı alana dek yanında kaldığına göre kendisini o kadar da itici bulmamış olmalıydı.

Ani bir düşünceyle geceliğini çıkarıp duşa girdi. “Bunu anlamanın yolu yok,” diye söylendi yüksek sesle. “Erkeklerin beyninin nasıl çalıştığını anlamanın bir yolu yok. Tamamen gizemli yaratıklar.”

Yıkanırken bütün gece onun kollarında yatmış olmanın sıcaklığı içini ısıtıyordu.

Yarım saat sonra valizini hazırlamış, oturmuş ve yanında getirdiği müsliyi yerken, odadaki su ısıtıcısıyla yaptığı kahveyi içiyordu. Daha esaslı bir kahvaltı yapmak isterdi ama kasabaya girerken gördüğü kadarıyla öyle fast food satan bir yer görememişti, yalnız başına bir restorana gidecek kadar rahat bir tip de değildi. Ayrıca midesinin o tür bir menüyü kaldıracak kadar düzeldiğinden de emin değildi. Belki de böyle ağırdan alıp hafif şeyler yemek en doğrusuydu.

Kahvaltısını bitirdikten sonra, yatağın kenarına oturup müslinin kalanını sardı, o sırada komodinin üstünde duran telefon numarasına bakıp duruyordu. Kevin’in telefon numarası. Gitmeden önce arayıp iyi olup olmadığını bildirmesini istemişti. Bir yanı onun sesini yeniden duymak için yanıp tutuşuyordu, diğer yanıysa olanlardan dolayı utanıyordu. Kevin kendisiyle yeterince ilgilenmişti zaten. Onu daha fazla rahatsız etmemeliydi.

Yatağın üstünde kararsızlıkla kıvıldandı. Rahatsız eden düşüncelerden sıyrılmak için televizyon kumandasına uzandı. Televizyon izlemek düşüncelerini dağıttırdı. Ekranda iyi giyimli, otuz yaşlarında bir kadın belirdi.

“Yetkililerden aldığımız bilgilere göre isyan sona ermiş gibi görünüyor.”

Haley dikkat kesildi. Hapishane isyanından mı söz ediyordu? Kevin hapishaneye bir mahkûm götürmekten söz etmemiş miydi? Hem aldığı mesaj da isyanla ilgiliydi.

“Görüntülerden de izleyeceğiniz gibi önceki gece birkaç mahkûmun başlattığı isyan şiddet eylemlerine dönüştü. İsyan sonucunda iki düzineden fazla yaralı bulunuyor, yaralılarından en az üç tanesinin silahla yaralandıkları bildiriliyor. Bize gelen haberler bir U.S. Marshal görevlisinin sabah beş sularında hastaneye kaldırıldığı yönünde.”

Kadın konuşurken ekranda ağır silahlı görevlilerin öfkeli mahkûmları etkisiz hale getirmeye çalıştıkları görüntüler belirdi. Tam o sırada kamera bir sedyede yatan bir adama yöneldi ve doğrudan doğruya yüzüne odaklandı. Haley birden yerinden fırladı ve hayatında ilk kez küfretmenin eşiğine geldi. Yüzündeki kana rağmen hızla ambulansa götürülen adamı tanıdı.

Kevin’dı bu.

Haley bir saat sonra hastanenin bekleme odasında otururken kendi kendine söylenip duruyordu. Sersemin tekiydi. Kevin’ı yoklamaya karar verdiğinde aklından neler geçiyor, ne düşünüyordu?

Odadan fırladığı gibi arabasına valizini yerleştirmiş, sonra da resepsiyondaki adama hastanenin yerini sormuştu. Ardından da doğruca buraya gelmişti, hem de başka hiçbir şey düşünmeden. İyi de, Kevin’ın onun gelişinden memnun olacağını da nereden çıkarmıştı? Onu hiç tanı mı yordu ki. Kevin yetişkin biriydi, kendisine bakabilirdi. Haley’in ziyaretine ya da ilgilenmesine hiç ihtiyacı yoktu.

Yerinden kalkıp neredeyse hastaneden çıkıyordu ki, durdu. Tamam, gelmekle saçmalamıştı ama bu kadar beklemişti. Hem hemşire de birkaç dakika sonra onu görebileceğini söylemişti. Madem buradaydı, bir merhaba ya da geçmiş olsun diyebilirdi, değil mi? Evet, odaya girer, ön-

ceki akşam için teşekkür eder, sonra da çıkar giderdi. Hiç olmazsa bu sayede önceki gece Kevin'ın üzerinde bıraktığı o kötü izlenimi silmiş de olurdu.

“Kevin Harmon'u görmek için mi gelmiştiniz?”

Haley dönüp bakınca bir başka hemşirenin kendisine seslendiğini anladı.

“Evet.” Hemşireye yaklaştı. “Kendisi iyi mi?”

“Aslına bakarsanız, silahla yaralanmış biri için oldukça hızlı bir gelişme gösterdi.” Hemşire bunu söyledikten sonra gülümsedi. “Kendisi 247 numaralı odada. Koridorun sonunda, sağdaki oda...”

“Teşekkürler.”

Haley koridorda ilerlerken çantasını midesine bastırdı. Bir yandan da neler söyleyeceğini prova etmeye çalışıyordu. Merhaba dedikten sonra sözlerin tükenmesinden korkuyordu. Belki de kilise cemaatinden birinin hastalandığını düşünse iyi olurdu. Sonuç olarak yıllardır yüzlerce hastalanan kişiyi ziyaret etmemiş miydi?

Evet, böylesi çok iyi olurdu. Kevin'ı babasının cemaatinden biri olarak düşünecekti. Kendisini kurtaran, sonra da bütün gece kollarına alan biri olduğunu düşünüp heyecanlanması hiç iyi olmazdı.

Kapı açıktı. Haley içeriye girerken kapıyı hafifçe tıklattı. Odada bir yatak vardı. Yataktaki adam girdiği sırada başını çevirip Haley'ye baktı. Haley birdenbire kalbinin ağzına geldiğini sandı. Yüzünün bir yanı morarmıştı ve kül rengindeydi. Simsiyah saçlarıyla soluk benzi tezat oluştuyordu. Başı sarılıydı. Gözleri yarı kapalıydı. Bacağının biri sarılmış ve bir yastığın üstüne uzatılmıştı.

“Kevin!”

Hafifçe gülümsemeyi başardı. “Sen asıl diğer adamı görmeliydin.”

Haley yatağa yaklaşıırken alt dudağını ısırdı. “Çok... Yani hırpalanmış görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?”

“Kurşun yemiş gibi.”

“Şey, televizyonda gördüm. Seni ambulansa taşıyorlardı. Yani neler olduğunu öyle öğrendim.”

“Ziyarete geldiğin için teşekkür ederim.” Kevin serbest eliyle iskemleyi gösterdi. “Otursana.”

Haley iskemleyi yatağın yanına çekip oturdu. Hiç düşünmeden uzanıp Kevin’in elini tuttu ve ellerinin arasında sıktı. Parmakları sıcacıktı.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Evet, sakın meyve olmak istediğinden falan söz etme.”

Haley birden yüzünün kızardığını hissetti. Ciddi ciddi yasak elma olmak istediğinden söz etmişti değil mi? Birden Kevin’in elini bırakıp gözlerini yere dikti.

“Ben— Tam olarak kendimde değildim.”

“O halini sevdim.”

Haley başını kaldırıp ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

“Sersemin tekiyim.”

“Çok hoşun.”

“Sarhoştum.”

“Biliyorum.”

Birden gözleri buluştu. Haley bir an onun gözlerinde kaybolduğunu sandı. İçinde bir şeyler kımıldanmıştı. Yüreğinin atışı da hızlanmıştı. Benliğini tuhaf, beklenmedik bir özlem sarmıştı.

Haley içinde uyanan güçlü duygulardan ürkmüştü. En doğrusu onları derin derin düşünmektense yokmuş gibi davranıp aldırnamaktı belki de. Onun yüzüne bakmamak

için kendini zorladı. Bunun yerine başına sarılı bandaja odaklanmaya çalıştı.

“Sabaha karşı çağrılma nedenin isyan mıydı,” diye sordu. Konuşmak çok daha güvenliydi.

“Evet, halen buralarda olduğumu biliyorlardı. Gelebilecek durumda olan bütün personel çağırıldı. Oraya ulaştığımda işler çoktan çığırından çıkmıştı.”

“Neden başlamış peki?”

“Anlaşılan dün hapishaneye teslim ettiğim mahkûmun birçok düşmanı varmış. Birkaç mahkûm birleşip onu öldürmeye çalışmış. O arada bir gardiyana saldırıp silahını almışlar.” Kevin bunları söylerken yaralı bacağına dokundu. “İki ateş arasında kaldım. Şanssızlık.”

Haley ne söyleyeceğini bilemedi. Kevin öyle bir ifadeyle anlatıyordu ki, duyan da bu tür şeylerin her gün meydana gelebilecek sıradan olaylar olduğunu sanırdı. “Daha önce hiç yaralanmış mıydın?”

“Hayır. Bu kadar acı veren bir şey olduğu da aklımdan geçmezdi doğrusu.” Kevin hafifçe inledi ve gülümsemeye çalıştı.

“Küfredebilirsin. İnan hiç aldırmam. Aslında küfretmeyi öğrenmek istiyorum.”

“Şaka yapıyorsun.”

Haley başını iki yana salladı. “Çok fazla küfür etmek istediğimden değil. Ama öğrenmek istiyorum ve o kelimeleri kullanıp kullanmayacağıma ancak o zaman karar veririm. Ana burada söyleyemem.”

Kevin dönüp ona baktı. “Burada mı?”

“Yani hastanede.”

“Dediğin gibi burası bir hastane odası. Kilise değil.”

“Biliyorum ama burası çok ciddi olayların meydana geldiği biri yer. Bazen insanların doğduğu ve öldüğü, Tanrı’nın sık sık hatırlandığı...”

“İnsanların öldüğü bir yerde küfür edemez misin?”

“Hayır. Ölmek kutsal bir deneyimdir.”

Kevin alnını ovuşturdu. “Korkarım sen başka bir gezegenden geliyorsun.”

“Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum,” diye mırıldandı Haley. Kendi dünyası Kevin’inkinden ne kadar da farklıydı. “Kolejdeyken oldukça başarılı bir öğrenciydim ama öğrendiklerim beni bu tür şeylere hazırlamadı.”

“Küfretmekten mi yoksa hapislane isyanlarından mı söz ediyoruz?”

“İkisinden de.”

“Hı hı.” Kevin yeniden gözlerini kapattı.

Haley onu incelemek için fırsat bulmuştu. Yaralı haline karşın oldukça güçlü görünen bir adamdı. Aslında Haley’yi korkutması gerekirdi ama korkmak aklına bile gelmemişti. Onun o güçlü kaslarının altında altın gibi bir kalbi olduğundan emindi. Savunmasız bir kadından faydalanacak biri olmadığını göstermişti zaten. Gerçi bunun kendisi açısından bir şans olduğundan pek emin değildi.

“Seni burada ne kadar tutacaklarını söylediler mi?”

“Bir gece. Başımdaki yaranın herhangi bir sorun çıkarmayacağından emin olmak istiyorlar. Biri metal bir iskemleyi başıma geçirdi de. Her ne kadar eğildiysem de darbeyi savuşturmayı başaramadım.” Eliyle başındaki sarıyı yokladı. “İç kulağımda da zedelenme tespit ettiler. Biraz cınlama var zaten.”

“Peki ya bacağın?”

“Kurşun etime saplanmış. Çıkarıldı. Sadece düzenli pansuman gerekecek ve iyileşmeye bırakılacak. Kurşun kemiğe saplanmadığı için şanslıyım.”

Kevin gözlerini açmadan konuşuyordu. Haley onun ses tonunun düşmesinden yorulduğunu anlamıştı. Aslında bir an önce buradan çekip gitmesi ve dinlenmesine izin vermesi gerekirdi ama ilkin teşekkür etmeliydi. Yeterince teşekkür etmeli ve özür dilemeliydi.

“Kevin, ben—”

Birden çalan telefonun sesi Haley’in devam etmesine engel oldu. O arada Kevin da gözlerini açtı.

“Kahretsin, cep telefonum,” dedi Kevin başını sesin geldiği yana doğru çevirerek. “Ceketimin cebinde olacak. Dolapta asılı olmalı. Getirebilir misin?”

“Elbette.”

Haley yerinden kalkıp küçük dolaba gitti. Kapısını açtığı anda ses yükseldi. Telefonu ceketin göğüs cebinden alıp Kevin’a getirdi.

“Harmon.”

Haley onun ciddi ve sert sesini işitince içinin titrediğini hissetti. Son derece yetkin ve otoriter bir havası vardı. Daha önce tanıdığı erkeklere benzemiyordu, hele Alan’a hiç benzemiyordu. Tanrım! Alan’ı hatırlayınca midesine kramp girdiğini hissetti.

Haley pencereye yöneldi ve konuşmayı dinlememeye çalıştı. Ancak Kevin’ın güldüğünü ve “Selam anne,” dediğini işitince elinde olmadan kulak kesildi.

Kevin annesi olduğu düşünülecek bir adam değildi. Elbette ağaç kovundan çıktığını falan aklına getirmemişti ama onun bir ailesi olduğunu bilmek demek diğer insanlar gibi olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Ancak düşününce Kevin’ın bir erkek kardeşi olduğundan söz

ettiğini de hatırladı. O konuda başka bir şey söylemiş miydi, bundan emin değildi. Keşke hatırlayabilseydi ama önceki gecenin bazı bölümleri halen sislerin gerisindeydi.

“Fazla önemli değil,” dedi Kevin o sırada. Sesi öylesine değişmişti ki, neredeyse sesinin sıcaklığı elle tutulur bir hal almıştı.

Haley bu duyguyu bilirdi, içini birdenbire bir sıcaklık sardı. Kevin’ın annesini önemsemesi hoşuna gitmişti. Bazı insanlar aileleriyle geçinemezdi. Bunu da hiç anlayamazdı. Anne babalar aileleri için ellerinden gelenin en iyisini yapmazlar mıydı?

Babası bazen Haley’yi çıldırtırdı ama yine de onun her davranışının sevgisinden kaynaklandığını bilirdi. Evden ayrılmasının nedeni babası falan değildi – yani tamamen babası yüzünden değildi. Alan meselesi de vardı, büyüüp nihayet bir yetişkin ve özgür bir birey olma isteği de.

“Hayır, iyiyim ben,” dedi Kevin o sırada. “Ne dedin? Evet, hastanedeyim. Yaralandım ama iyiyim... Yok, yok merak etme...”

Haley başını çevirip omzunun üstünden Kevin’a baktı. Telefonu kulağından uzaklaştırmış, *her ne kadar çok sevsek de anne babalar derttir*, der gibi Haley’e bakıyordu.

Onun adeta kendisiyle dertleşircesine bakması Haley’in moralini yükseltmişti. Daha önce bir erkekle bu tür bir paylaşımı olmamıştı. Böyle şeylerin kız arkadaşlarla yaşandığını sanırdı. Alan’la hiç olmamıştı. Zaten Alan’la hiçbir şey olmamıştı ki.

“Hayır, gelip beni götürmene gerek yok anne. İyileşeceğim. Evet, birkaç güne kadar eve geliyorum. Bak kendini üzmeyeceksin anne. Söz ver.”

Kevin birkaç dakika telefonu tutup dinledi. Sonra içini çekti. “Anne, lütfen böyle yapma. Hayır, bacağımda hasar

kalacağını sanmıyorlar. Hayır anne, topallamayacağım. Hayır, bacağımda iz kalacak ve kızların izlere ne kadar düşkün olduklarını bilirsin.”

Haley yeniden pencereye döndü ve Kevin’ın bacağında kalacak izi düşünmemeye çalıştı. Acaba kendisi de o izi çekici bulur muydu?

“Tamam... Durumumla ilgili sana sürekli bilgi veririm. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal anne.”

Haley yavaşça dönüp onun yüzüne baktı. “Nasıl karşıladı?”

“Eh işte. Aslında daha kötü tepki vermesinden korkuyordum ama son birkaç gündür evde olan bazı şeyler dikkatini dağıtmış olmalı.”

“Ne demek istedin?”

“Kahretsin. Ben de bilmiyorum. Çok acil olmasa da konuşmamız gerektiğini falan söyledi. Kadınları ve konuşmak istemelerini bilirsin.”

Haley onun o kadar rahatlıkla sövmesine şaşırmişti. Dikkatini toplaması zaman aldı. “Bildiğim kadarıyla erkekler de konuşmak isterler.”

“Belki ama hiçbir zaman konuşmamız gerekiyor diye başlamazlar.” Omzunu silkti. “Bence İngilizcenin en korkunç iki sözcüğü bunlardır.”

Haley güldü. “Nedenmiş o?”

“Çünkü kadınlar genellikle böyle söylediklerinde erkeklerin bir şeyleri berbat ettiklerini düşünüyor olurlar. Kesinlikle adamın başı derttedir ve durumu düzeltmesi için kadının direktiflerini harfiyen yerine getirmesi gerekmektedir. Kim bunu duymayı ister ki?”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Haley. Bu arada söylemesi gereken sözler aklına gelmişti. Yatağa doğru ilerledi.

“Şey, çok uzun kalmak istemiyorum. Dinlenmen gerektiğini biliyorum. Sadece dün gece için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Kevin elin boş ver anlamında şöyle bir salladı. “Çok önemli bir şey değildi.”

“Benim için önemliydi. Çok düşünceli davrandın, minnettarım.” Haley çantasını iki eliyle sıkıca kavramıştı. “Daha önce hiç sarhoş olmamıştım.”

“Şaka yapıyorsun.”

Haley ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Gerçekten. Üstelik sarhoş olmak gibi bir niyetim de yoktu.”

“Buna bir an bile inanmam Haley. Üst üste margarita ısmarlayıp duruyordun, bir şeyler olmasını istemiş gibi bir halin vardı.”

“Sanırım haklısın.” Haley yatağı dolaştı ve yeniden iskemleye çöktü. “Şu an hayat bana çok karmaşık görünüyor. Hayatımla ilgili vermem gereken bir sürü karar var. Arabayla yola çıkmanın bana karar vermekte veya etraflıca düşünmekte yardımcı olacağını düşünmüştüm.”

“Uzun yolculuklar bana her zaman bu anlamda yardımcı olmuştur.” Kevin gülümsedi. “Evden ayrılalı henüz birkaç gün olmuş. Bence kendine zaman tanımalısın. Sonunda yapman gerekeni bulursun.”

Kevin’in bu konuda kendine güvendiğini hissetmek Haley’e iyi gelmişti. İçtenlikle gülümsedi. Gözleri ıslık ıslık bakıyordu. “Teşekkür ederim. Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?”

“Öncelikle doktorlar taburcu edene dek burada kalacağım. Sanırım işten bana birkaç haftalık rapor verirler.”

“Eve dönecek misin?”

“Olabilirdiğince çabuk.”

“Seni havaalanına götürmemi ister misin?”

Kevin başını iki yana salladı, sonra başındaki sargı bezini tutup yüzünü buruşturdu. “Hayır, benim yüzümden buralarda takılıp kalmanı istemem. Hem ne yazık ki eve uçakla dönmeyeceğim.”

“Neden peki?”

Sargının içinde kalan kulağını işaret etti. “Berbat durumda. Şişler inene dek uçak yolculuğu yasak. Basınçla ilgili bir şeyler söylediler.”

Haley, Kevin’ın yastığın üstündeki bacağına baktı. “O zaman eve nasıl gideceksin?”

“Arabayla.”

“İyi de nasıl?”

“Yeterince düzelene dek bekleyeceğim.”

Haley kurşun yaralarının ne kadar sürede iyileştiği konusunda bilgi sahibi değildi ama o kadar da çabuk düzelmeyeceğinden emindi.

Birden aklına bir fikir geldi. Ne bir randevusu ne de yetişmesi gereken bir yer vardı. Sonuç olarak yine araba kullanacaktı. Kaliforniya’ya birkaç gün geç gitse ne çıkarırdı? Hem yol boyunca hiç düşünmediği yerleri de keşfedebilirdi. Evet, bu harika olurdu. Heyecanlı, sürprizlerle dolu... Kevin’a onu eve götürmeyi önerebilirdi.

Kevin’ın yüzüne baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Belki de bu hiç de iyi bir fikir değildi. Tamam, Kevin kendisine oldukça iyi davranmıştı ama belli ki onun yakınlarında bulunmasından memnun olmazdı. O kadar zaman bir arabanın içinde Haley’le birlikte olmayı ister miydi bakalım? Neyse, yine de ona borçluydu. O kadar iyilikten sonra, en azından teklif edebilirdi. Doğru olan buydu.

Haley’in çantasını kavramış olan parmakları iyice kasıldı. Aslında kendine bile itiraf etmek istemese de onunla

vedalaşmak istemiyordu işte. Onun yanında olmak kendisini iyi hissetmesine yol açıyordu.

Cesaretini toplayıp, “Şey, ilk yardım dersi almıştım,” dedi yavaşça. “Ve son birkaç yıldır kilisede insanlara ilk yardım dersleri verdim. Demek istediğim bu işlerden biraz anlarım.”

Kevin konuşmadan yüzüne bakıyordu. Haley boğazını temizledi.

“Yani, gerektiği zaman pansumanını ben yapabilirim.”

“Teşekkür ederim ama şayet kendim yapamazsam, hastaneye gelirim.”

“Sanırım anlatamadım. Ben... Seni eve götürmeyi teklif ediyordum.”

Haley konuşurken Kevin hâlâ belaları davet ettiğini düşünmeden edemedi.

“Dün gecedен dolayı kendimi borçlu hissediyorum. Yani... Bilirsin işte, benden faydalanmaya kalkmadığın için.”

Son sözler ağzından güçlükle işitilebilen mırıltılar olarak çıkmıştı. Başını iyice eğmişti. Kevin işitebilmek için kulak kesilmişti. Bu arada onu odasına götürdüğü o anları hatırlamadan edememişti. Sarhoşken bile çok hoştu. Fazlasıyla hoştu.

Hayır, onunla o kadar fazla zaman geçiremezdi. Yaralı da olsa, başı zonklasa da Haley’in üstünde çirkin desenli bir elbise yerine çadır kumaşından torba gibi bir şey de bulunsa sonuç değişmezdi. Onu çılgınca arzuluyordu.

Haley’le bir hatta iki gün sürecek bir yolculuğa çıkmak Kevin için bir işkenceden farksız olurdu. Hayır, bunu yaşamak istemiyordu.

“Şey seni yolundan alıkoymak istemem,” dedi kibar bir ifadeyle. “Hem Hawai’ye gitmek istediğini söyleyen sen değil miydin?”

Haley birden güldü. “Sana söylemiştim. Hawai’ye arabayla gidemem.”

Yetişkin bir kız olmasına karşın düşüncelerini gizleyemiyordu. Kocaman gözlerinden duyguları kolayca okunuyordu. Umut, korku, heyecan... Kevin onu kaygılandırıyordu kaygılandırmasına ama yine de evet demesini istediği çok açıktı. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız. Evinden kendi isteğiyle ayrılmış ve bir maceraya atılmıştı. Niçin gidip macerasını yaşamıyordu? Gözlerini kocaman açıp kendisine böyle bakmaya devam ettiği sürece mantıklı düşünemezdi ki. Kevin zonklayan başını eliyle yokladı. Nedenlerini anlayamamıştı ama Haley kendisiyle zaman geçirmek istiyordu.

Kevin beynini patlatırcasına düşünüyordu. Neden onunla vakit geçirmek istiyordu? Yoksa kendisini bir tür şövalye falan gibi mi görüyordu?

“O kadar da iyi bir adam değilim,” dedi biraz da öfkeyle. Böyle şeyler düşündüğü için Haley’e de kendisine de kızmıştı.

“Elbette iyisin,” dedi Haley kaşlarını çatarak. “Sen bir U.S. Marshal’sın. Hem dün geceki davranışların...”

“Lütfen bunu unutur musun? Bahsedilmeye değer bir şey değil.”

“Benim için değer.”

“Haley, yapılması gerekeni yaptım.”

“Belki ama herkes yapmazdı.”

“Ben...”

“Elbette sen herkes değilsin. Farklısın. Bir tür şövalye gibisin. Benim şövalyem.”

İşte yine bela kapısını çalıyordu. Haley belaydı, başı dertteydi ve daha da beter şeyler yaşanmaması için şansının yaver gitmesi gerekiyordu.

Şimdi ne yapmalıydı? Evet diyemezdi. Hayır da diyemiyordu. Peki, ne olacaktı? Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Aklına yine dün geceye ait bir sahne geldi. Haley onu öpmesini istemişti. Sarhoş olmasa onu istemek zorunda bile bırakmazdı. Peki, sonra neler olurdu? Aptalca bir soruydu. Yanıtını elbette biliyordu. Onunla sevişirdi. Şimdi de böyle ne yapacağını düşünüp kıvrınması gerekmezdi. Gerekmez miydi? Sadece bir kez sevişmekle sorun çözülür müydü? İçinden bir ses öyle bir durumda sorunun katlanarak çoğalacağını fısıldıyordu.

Ne yapmalıydı? Daha onun kendisini eve götürme tekelifini reddedemiyorsa, daha sonra isteyeceği şeylere nasıl karşı koyabilecekti?

“Dinle, istediğin şeyler konusunda dikkatli olmalısın. Yani isteklerini elde edebilirsin ama sonra neler olabileceğini de hesaplamalısın. Özellikle erkeklerden ne istediğin konusunda dikkatli olmalısın...”

“Bu evet anlamına mı geliyor?”

Şimdiden çamura saplanmıştı. Aslında sürekli çamurlarda debelensin diye yaratılmıştı. Artık hiç kuşkusu yoktu. Başı dertten kurtulmayacaktı.

“Evet anlamına geliyor.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

ERTESİ gün onca itirazına karşın Kevin kendini tekerlekli iskemleyle taburcu edilirken buldu. Hastaları tekerlekli iskemleyle hastaneden ayrılmaya zorlamak kadar saçma bir uygulama olamazdı. Hasta buna zorlanmışsa, nasılsa yalnız kaldığı an ayağa fırlayacak ve yürümeyi deneyecekti. Birkaç dakika önce yapmış yapmamış ne fark ederdi? Bu tür formalitelere sinir oluyordu.

Fakat sert bakışlı hemşire itirazlarından hiç de etkilanmiş gibi görünmüyordu. Hastanenin çıkışına yaklaştıklarında ve Haley'yi kendisini beklerken bulduğunda niçin sinirlendiğini bile unutmuştu. Elbette Haley'in üstündekileri fark etmişti. Yine bileklerine kadar inen ve kolları dirseklerini örtmüş, inanılmaz çirkin bir elbise giymişti. O

soluk mor rengi torba gibi giysinin altında kusursuz bir vücut olduğunu Kevin biliyordu bilmesine de, elbiseye şöyle bir bakanın bunu anlayabilmesi için kâhin olması gerekirdi. Yine de asıl şaşırdığı şey, Haley'in giysileri değil, arabasıydı.

Kevin arabalara ilgi duyan sıradan erkeklerden biriydi işte. Her zaman hızlı arabaların daha iyi olduğunu düşünenlerdendi. Hele bir de son model bir arabaysa, gözlerini alamazdı. Sonuç olarak Haley muhafazakâr kökenli ve küçük bir kasabadan gelen bir kızdı. Onun bir araba kullanma gereksinimi duyması bile ilginçti. Aslında ne tür bir araba kullanacağını düşünecek olsa bir sedanı veya o tür bir şeyi olduğunu tahmin ederdi. Öyle gösterişli, çarpıcı bir araba değil. Kısacası Haley'in kocaman, pırıl pırıl, pembe, üstü açılabilen bir Cadillac kullanıyor olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Kevin görüntüyü düzeltmek istercesine başını hafifçe salladı – yok canım, hayal görüyor olmalıydı – beyni zonklarken tam da sırasıydı. Acı yüzünden gözlerini kıstı. “Bu senin araban olamaz.”

Haley birden güldü. Kevin'ın aniden içi aydınlandı, kendini güneşe bakıyormuş gibi hissetti.

“Harika değil mi? Sen de bayıldın.” Haley kapıyı açıp devetüyü rengi deri koltuğu okşadı. Aslına bakılırsa pratik bir renk sayılmazdı.

“Kendi arabamı bununla değiştirdim. Benim eski arabamda rahat etmen mümkün değildi. Bu bacakla yani... Bunu görür görmez bayıldım. Daha önce bir araba için böyle bir şey hissedeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Muhteşem bir şey değil mi?”

Kevin onun arabadan mı yoksa arabanın yaşattığı duygulardan mı bahsettiğinden emin değildi. Ardından yanıtı bilmek istemediğine karar verdi. “Ne kadar ödedin?”

“Of, inanılmaz pazarlık ettim.”

“Öyle mi?” Nedense Kevin’ın içinden buna inanmak gelmemişti.

Hemşire Kevin’a ayağa kalkması için yardım etti. Kevin ağırlığını sağlam bacağına verdi, bir adım attı ve kendini deri koltuğa bıraktı. Yolcu koltuğunun epeyce geniş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Geriye alınmış koltukta bacaklarını uzatabiliyordu.

“Teşekkürler,” dedi Haley hemşireye. Sonra da kadının elinden Kevin’ın eşyalarının bulunduğu torbayı aldı ve arka koltuğa yerleştirdi. Kevin’ın kapısını kapattı ve şoför mahalline dolaştı.

“Bu gerçekten de harika olacak,” dedi Haley koltuğuna yerleşirken. “Buraya gelirken durup harita aldım. Güzer-gâhımızı belirledim. Possum Landing’i bulmak biraz zamanımı aldı ama sonunda buldum. Bu arada bir tamirciye arabayı gösterdim Arabanın hiçbir sorun çıkarmayacağı konusunda beni temin etti.”

Kevin gözlerini kısıp güneşe bakarken, güneş gözlükleri olsaydı diye hayıflandı. Neyse en azından havanın iyi olmasına sevinmeliydi.

“Nerede olduğumuzu bile bilmiyorsun. Tamirciyi nasıl buldun?”

“Yerel kiliseyi aradım ve vaizin sekreterinden bir tamirci önermesini istedim. Erkek kardeşinin bir araba tamircisi olduğunu ve yardım etmekten memnuniyet duyacağını söyledi. Düşünebiliyor musun, erkek kardeşi galeriye kadar benimle gelip pazarlık bile yaptı.

Akıllıca davranmış, diye düşündü Kevin. “Epeyce yoğun bir sabah geçirmişsin desene.”

“Evet, ama eğlenceliydi.” Haley bunu söylerken kontağı çevirdi. “Moteline gidip eşyalarını almamız gerekiyor. Sonra yola çıkabiliriz. Planıma göre Possum Landing’e ulaşmamız dört günümüzü alacak.”

Kevin başını geriye yaslamış gözlerini kapatmıştı. Haley’in söylediklerini algılaması birkaç saniyesini aldı. Birden gözlerini açıp başını çevirdi. “Dört gün mü? Yol altı yedi yüz milden fazla değildir.” Bir günde bile gidilebilirdi.

“Biliyorum.” Haley arabayı park yerinden çıkarıyordu. “Ama günde yaklaşık iki yüz mil yol almayı seviyorum. Yol boyunca görülecek o kadar güzel şey var ki, hiçbir şeyi kaçırmamalıyız.”

Kevin yeniden gözlerini kapattı. “Mesela neler,” diye sordu ama yanıtını bilmek bile istemiyordu.

“Ücra, küçük kasabalar, müzeler, antikacılar. Ohio’dan ayrıldığımdan beri ülkeyi keşfetmek için her fırsatı değerlendiriyorum.”

Kevin onunla tartışacak halde değildi. Sesini çıkarmamayı yeğledi.

Biraz sonra, “Demek dört gün,” dedi.

“Çok eğlenceli olacak.”

Belki. Belki de olmazdı. Dört gün motelde kalıp iyileşmeyi beklese, sonra yola çıksa Haley’in götürdüğü vaktite eve varırdı nasılsa.

“Of ya.” Haley birden dönüp Kevin’a baktı. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Nasıl da unuttum? Eve bir an önce gitmen gerekiyordu. Şu aile meselenizden dolayı değil mi?”

Güneş gözlüğünü takmıştı ama Kevin onun gözlerindeki parıltının yok olduğunu görür gibi oldu. Annesinin ısrarla her şeyin yolunda olduğunu söyleyişini hatırladı. Konuşacağı her neyse önemli bir konuydu ama kimsenin sağlığıyla ilgili bir sorun olmadığını söylemişti. Annesi bugüne kadar kendisine hiç yalan söylememişti, öyleyse kuşkullanması için bir neden yoktu.

“Acil bir durum değil,” dedi birdenbire. “Acele etmemize gerek yok.”

“Gerçekten mi?”

Haley’in gülümsemesi yüzüne yayılmıştı ve Kevin içinde bir şeylerin canlandığını hissetti. Duygularını tahlil etmeye falan niyeti yoktu. Bu şansı mıydı yoksa şanssızlığı mı bilmiyordu ama bu arabada birkaç gün boyunca Haley’le birlikte olacaktı. Şimdilik ağrısı baskın geliyordu, peki bir iki gün sonra düzelmeye başladığında ne olacaktı? Yani ona olan arzusu baskın geldiğinde... Tanrım, doğru adımları atacak kadar iradeli miydi?

Kahretsin, neler düşünüyordu? Yorgun ve yaralıydı değil mi? Dinlenmeye gevşemeye ihtiyacı vardı. O sırada Haley radyoyu açtı. Elvis Presley’den Pembe Cadillac çalıyordu.

Haley, tanıştıkları barın ilerisine dizilmiş motellere doğru ilerledi. Kevin’in talimatına göre iki katlı bir motelin önünde durdu. Sonra da arabadan inip Kevin’in tarafına koştu ve inmesi için yardım etmeye davrandı.

“Ben iyiyim,” diye itiraz etti Kevin.

Haley bu kez arabaya eğildi ve hastaneden verilen bastonu alıp ona uzattı.

Kevin yavaşça doğrulabilmek için bastonu kullandı. Ayağa kalkınca biraz titredi. O zaman Haley iyice sokuldu ve beline sarıldı.

“Ben yaparım,” dedi Kevin ama dinleyen yoktu.

Haley onun yüzünden kanın çekildiğini fark etmişti. Başındaki sargı bezi çıkarılmıştı ama bacağındaki sargı o kadar çabuk çıkmayacaktı.

“Bayılacakmış gibi görünüyorsun,” dedi Haley, olabildiğince soğukkanlı bir ifadeyle. “Düşersen yalnız başıma kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

Kevin ona dönüp baktı ve hafifçe gülümsedi. “Söylediğin iyi oldu. Aklımda tutarım.”

Odasına doğru minik ve tereddütlü adımlar attı. Ardından kot pantolonunun cebinden anahtarını çıkardı. Haley hastaneden verilen torbayı alıp geldi.

Kevin’ın odası kendi motel odasından pek farklı değildi. Yatak, televizyon, dolap, komodin, banyo.

Bu arada Kevin odadaki tek iskemleye oturdu ve derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, belki de koltuk değneği hiç de fena bir fikir değilmiş.”

Haley onun yüzünden akan teri görünce alt dudağını ısırıldı. “İstersen hastaneye dönüp alabiliriz.”

Kevin başını iki yana salladı. “Sanırım yarın daha iyi olurum.”

Haley bundan kuşkuluydu ama bir şey söylemedi. Güçlüymüş gibi görünmeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Elbette başına vurulması ve kurşunlanmış olması gücünden pek çok şey kaybettirmişti. Haley onun yaşadıklarını yaşamış olsa, hastaneden bir hafta çıkamazdı.

Kevin başıyla dolabı işaret etti. “Valizim orada.”

Haley dolabı açınca küçücük, siyah bir valiz gördü. “Hepsi bu mu?”

“Evet. Sadece bir geceliğine gelmiştim.”

Haley arabanın bagajındaki üç bavulu düşündü. Evden ayrılmaya karar verdiğinde düşünmeye fazla zamanı kalmamış, nesi var nesi yoksa valizlere doldurmuştu.

Kevin’ın valizini yatağın üstüne açtı ve ilkin banyoya gitti. Tıraş makinesini, deodorantı, diş fırçası ve diş macununu tarağı, tıraş fırçasını raftaki siyah fermuarlı küçük çantaya doldurdu ve şampuan olup olmadığını anlamak için duş teknesini kontrol etti. Motelin bıraktığı şampuan başka bir şey yoktu. Yatak odasına döndü, elindeki çantayı valize yerleştirdi, ardından hastaneden verilen torbayı boşalttı.

Torbada Kevin’ın katlanmış ceketi vardı. Ceketi tam eline alırken sert bir şey yatağın üstüne düşüverdi.

Bir tabanca.

Haley bir yılan tarafından ısırılmışçasına irkilip sıçradı.

Kevin o bitkin haline rağmen güldü. “Korkma. Emniyeti takılı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kendim kontrol ettim. Hadi, buraya getir de sana göstereyim.”

Getirmek mi? Yani eline alıp taşıyacaktı, öyle mi? Haley derin bir nefes aldıktan sonra aleti usulca tuttu. Göründüğünden daha ağır ve soğuktu. Kevin’ın yanına kadar gitti. Kevin tabancayı onun elinden aldı.

“Bak, gördün mü?”

Haley başını salladı.

“Bu emniyetin takılı olduğunu gösterir. Yani ateş almaz.”

“Kurşun var mı?”

“Evet.”

Haley daha önce bir silah görmemişti. Şimdiyse dolu bir silaha bakıyordu. Hatta eline bile almıştı. O ve Kevin ayrı dünyalardan geliyorlardı.

Öldürücü aletten gözlerini ayıramıyordu. “Hiç birini öldürdün mü,” diye sordu fazla düşünmeden.

Odadaki sessizlik arttıkça Haley sözlerini geri alabilseydi ve o soruyu hiç sormasaydı diye düşünmeden edemedi.

Kevin tabancayı yatağın üstüne attı ve burnunun keme-rine dokundu.

“Yanıtını öğrenmek istemediğin soruları sormasan iyi edersin.”

Haley nefesini tuttu. Göz göze geldiler ve o saniye sorusunun yanıtını aldı. Birini öldürmüştü, Gözlerinin derinliklerinde hayaletler ve pişmanlıklar dans ediyordu.

“Beni eve götürme teklifini yeniden düşünmek ister misin?”

“Elbette hayır. Beni hiçbir şekilde incitmezsin. Kime ateş ettiysen, eminim hak etmiştir.”

“Kendinden oldukça emin gibisin.”

“Eminim.”

“Sence kim olursa olsun, öldürülmeyi hak eder mi?”

“Başka seçeneğin var mıydı?”

“Hayır.”

“Bu benim için yeterli.”

Haley yeniden dolaba yöneldi ama çekmeceyi açmadan önce Kevin’ın kendisine seslendiğini işitti. Dönüp baktı.

“Bu kadar mı,” diye sordu Kevin. “Yani merak etmiyor musun ya da ne bileyim, kaygılanmıyor musun?”

“Başka seçeneğin olmadığını söyledin ya. Sana inanıyorum.”

Kevin'ın gözleri kısıldı. "Yalan söylemiş olabilirim."

"Yalan söylemiyordun."

"Belki de bana bu denli güvenmen iyi bir fikir değildir."

Haley güldü. "Sürekli olarak kendine karşı beni uyarman sadece seninle ilgili kararımın doğruluğunu kanıtlıyor." Haley bunu söyledikten sonra çekmeceyi çekti ve olduğu yerde kalakaldı.

Elbette onun eşyalarını toplamak için buraya kadar gelmişti. Onun elbiselerini falan görmesi kaçınılmazdı. Hatta alıp bavula yerleştirmesi de. Ancak düşünmekle yapmak farklı şeylerdi.

Şimdi çekmecenin önünde dikilmiş, Kevin'ın lacivet iç çamaşırına ve çorabına bakıyordu. Asıl baktığı iç çamaşırıydı. Daha önce bir erkeğin iç çamaşırını görmüşlüğü yoktu. Belki birkaç kez babasının çamaşırını görmüş olabilirdi ama bu farklıydı tabii.

"Her şey yolunda mı?"

Haley konuşmadan başını salladı. Sonra çamaşırı kap-tığı gibi valize yerleştirdi. Bir alttaki çekmecede temiz bir tişört vardı.

Haley doğrulduğunda, "Bu kadar uzun bir seyahat planlamamıştım," diye açıkladı Kevin. "Sanırım bir yerde durup bana bir şeyler alsak iyi olacak. Anayolda bir alışveriş merkezi görmüştüm. Orası uygun."

"Pijaman da yok."

Kevin güldü. "Hiç pijama giyme zahmetine katlanmam."

"O tamam."

O zaman neyle uyuyordu? Üstündekilerle mi? Yok canım, bu hiç de mantıklı değildi. Yoksa...

"Hiçbir şey."

Haley onun yüzüne bakıp gözlerini kırıştırdı. “Ne dedin?”

“Neyle uyuduğumu merak ettin, ben de yanıtladım. Çıplak yatıyorum.”

Haley birden yüzünün kızardığını hissetti. Ellerini yanaklarına bastırdı.

“Tanrım. Daha fazla dışarı çıkmalıydın,” dedi Kevin başını iki yana sallayarak.

“Sanırım haklısın.”

Demek çıplak uyuyordu. Hayır, bunu düşünmek istemiyordu. Hayır, bundan başka bir şey düşünmek istemiyordu. Çıplak uyumak hem kendisi hem de bedeni için ne büyük bir rahatlık olurdu. Öylece soyunup yatağa girmeyi hayal bile edemiyordu.

Haley odayı ve banyoyu ikinci kez kontrol ettikten sonra Kevin’ın arabaya kadar yürümesine yardım etti, sonra valizi getirip bagaja yerleştirdi ve nihayet anahtarı resepsiyona bıraktı.

Kevin alışveriş merkezinin yerini tarif etti. Haley arabayı kullanırken düşünüp duruyordu. Önceki gece ondan kendisini öpmesini istemişti. Reddetmişti. Acaba bir an olsun kendisini istememiş miydi? Belki de kusmamış olsa öperdi. Az önce kusan birini öpemezdin diye düşündü. Peki, kusmamış olsa, Kevin da öpse, sonra ne olurdu? Acaba ileri giderler miydi?

Bir an dönüp Kevin’a baktı. Kevin işi ileriye götürecek olsa kesinlikle karşı çıkmazdı. Bu haldeyken bile çok yakışıklı görünüyordu. Önceki geceyse... Nefes kesiyordu.

Haley hafifçe gülümsedi. Daha önce hiçbir erkek için bunu düşünmemişti ama Kevin kesinlikle bu tanımlamayı hak ediyordu. Nedense onu çok iyi tanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Sanki hiçbir şekilde Haley’yi istemediği

bir şey yapmaya zorlamazdı. Ayrıca onun çok iyi öpüştüğünden de emindi. Bütün bu hırpalanmış görünüşüne rağmen Haley halen onun kendisini öpmesini istiyordu. Hem de çok istiyordu.

Ancak bu konuda herhangi bir şey söyleyecek değildi. Margaritaların verdiği cesaret olmayınca ağzını açamazdı. Neyse ki birkaç gün boyunca birlikte olacaklardı. Dört gece... Aralarında neler gelişeceğini kim bilebilirdi?

Alışveriş merkezinin park yerinde Haley düşüncelerinden sıyrıldı. Kevin'la ilgili fantezilerini sonraya bıraksa iyi ederdi. Girişe oldukça yakın bir park yeri bulduğuna sevindi, böylelikle Kevin'ın fazladan yorulması gerekmeyecekti.

Snack barda Kevin'ı bir tabureye oturtuktan sonra karşısına geçti ve bir kâğıt kalem çıkardı. "Reçeteni yaptırmalıyız. Ayrıca pansuman için almamız gereken malzemeler var," dedi bir yandan bir şeyler karalarken.

"Yeni kot pantolon," diye ekledi Kevin, dizin altından kesilmiş pantolonuna bakarken. "Birkaç güne kadar bandaj küçülecek ve bu pantolondan kurtulacağım."

Haley, Kevin'ın verdiği beden numarasını not etti. Otuz dörde otuz altı. Bir erkek için ilk kez alışveriş yapacaktı ama erkek reyonundaki satış elemanlarının yardım edeceğinden emindi.

"Çorap, iç çamaşırı. Beyaz olursa sevinirim."

Haley başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Gözlerindeki muzip ifadeyi fark etti. Demek çamaşırını gördüğünde utandığını fark etmişti.

"Peki gömlek," diye sordu hemen, önceki konuya hiç takılmamış gibi görünmeye çalışarak.

"Oh, evet ama öyle gösterişli bir şey alma. Polo yakalı tişört falan olabilir."

“Tamam. Öncelikle gidip reçeteni yaptırayım da, işim bitene dek hazırlasınlar. Ben dönene kadar burada mı kalmak istersin?”

Kevin başını salladı. “Alışveriş merkezini dolaşacak kadar sağlam değilim, alışveriş arabasına oturamayacak kadar da büyüğüm.”

Haley gülümsedi. “Bir şey yemek ya da içmek ister misin?”

“Belki bir bardak su.”

Haley ona suyunu getirdi ve bir alışveriş arabası bulup işe koyuldu. Eczaneye ihtiyaç listesini ve reçeteyi bıraktıktan sonra erkek reyonuna yöneldi. İlk kolayından başladı ve beden ölçüsünü verip Kevin’ın istediği markanın kot pantolonunun getirilmesini bekledi. Ardından tişörtlere bakındı. İki kısa kollu, üç polo yakalı tişört aldı. Sırada iç çamaşırı vardı. Sıra sıra dizilmiş çamaşırlardan seçerken yüzünün kızardığını hissetti.

Çorapları da aldıktan sonra işini bitirip saatine baktı. On beş dakikada her şeyi halletmişti. Gerçi reçetenin hazırlanması için bir on beş dakika daha beklemesi gerekcekti.

Snack bara dönerken kadın reyonundan geçmeyi tercih etti. Haziran ayıydı ve askılar incecik, rengârenk yazlık giysilerle doluydu. Kolsuz gömlekler, çiçek desenli etekler, şortlar, tişörtler.

Şortların asılı olduğu bölümde parmaklarıyla kumaşları okşadı. Birden sanki dünmüş gibi on birinci yaş gününü hatırlamıştı. Bir sürü arkadaşına büyük bir parti vermişti. Fakat partinin sonunda annelerden ikisi onunla konuşmak için kalmışlardı. Kadınlar dikkatli bir dille pek yakında genç bir kız olacağını açıklamışlar ve genç kızların da uygun bir şekilde giyinmesi gerektiğini belirtmişlerdi. Bir

vaizin kızının bedenini ve hatlarını göstermesi hiç de uygun olmazdı. Haley'in önünde artık yeni bir dönem açılıyordu.

İlk önce Haley kadınların neden söz ettiklerini pek anlayamamıştı ama sonraları her şey gayet netleşmişti. Şortlar ve gömlekler bir vaizin kızına uygun giysiler değildi. Bunun yerine bos bol çirkin elbiseler giymesi gerekiyordu. Ağaçlara tırmanması hatta bisiklete binmesi bile uygun değildi. On birinci yaş gününde bir çocuktan genç bir kıza dönüşmüş ve bundan nefret etmişti.

Haley üstündeki bol elbiseye baktı. Öylesine makul bir giysiydi ki, hiç bir yeri görünmüyor ve hatları belli olmuyordu. Dikkatini askılardaki yazlık elbiselere yöneltti. Düzinelerce şort, etek ve her birine uygun bluzlar vardı. Kendi bedeninde birkaç tane şort, elbise, etek ve bluz kapıp kabine yöneldi. İç çamaşırlarının ve geceliklerin önünde durakladı.

Her renk çamaşır vardı. Parlak renklerde, pastel tonlarda, saten, naylon... Kendi giydiği gösterişsiz beyaz çamaşırlar tedavülden kalkmış gibi görünüyordu.

Elleri çamaşırları okşarken kendi kendine o tür bir kız olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Kaplan baskılı bir sütyen kilot takımı giyebilir miydi hiç?

Haley kabinde kan ter içinde kaldıktan sonra hayatında almadığı kadar çeşitli giysiyi aldı ve kadın reyonundan ayrıldı. Kevin'ın ilaçlarını aldıktan sonra ayakkabı bölümünden bir çift sandalet ve beyaz spor ayakkabı aldı. Akşam odasında elbiselerini yeniden denemek için sabırsızlanıyordu. O kadar mutluydu ki, en son ne zaman bu denli mutlu olduğunu hatırlayamıyordu. Belki de evden ayrılmak yapabileceği en doğru şeydi.

Kevin suyunu bitirmişti ama şiddetle ağrı kesiciye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Sadece bacağı ve başı değil, her tarafı ağrıyordu. Haley gideli ne kadar olmuştu bilemiyordu ama çoktan gelmiş olması gerektiğinden emindi. Tam ne yapması gerektiğini düşünürken Haley'in bir sürü torba ve paketle dolu alışveriş arabasıyla önüne dikildiğini fark etti.

"Ne aldın bu kadar?" diye sordu Kevin, ayağa kalkmaya davranırken.

"Bir iki şey işte." Haley bunu söylerken Kevin'ın yanına koşmuş onun kalkmasına yardım etmeye çalışmıştı.

Yavaşça çıkışa doğru ilerledikleri sırada Haley, "Çok kötü görünüyorsun," dedi elinde olmadan.

"Güzel. Çünkü çok kötü hissediyorum."

"Tanrım. Dur burada."

Haley onu duvara yaslanmış halde bıraktı ve arabayı girişe kadar getirdi. Sonra da Kevin'ın arabaya binmesine yardım etti.

Kevin başını arkaya yaslarken gözlerinin karardığını fark etti. Haley'in paketleri arabaya yerleştirme sesini dinledi. Sonra da kapının kapanmasını... Ses irkilmesine yol açmış başının zonklaması artmıştı.

"Dinlenmen gerek," dedi Haley serin elini Kevin'ın alev alev yanan yanağında gezdirirken. "Bu geceyi geçir-memiz için bir oda tutacağım."

Kevin itiraz edecek oldu. Daha öğle saatleriydi ve Haley'in günde sadece birkaç saat yol alma alışkanlığını da göz önünde bulunduracak olursa bir günü israf etmemeleri gerekirdi. Fakat galiba Haley haklıydı. Şu an yola çıkma fikrine tahammül bile edemeyecekti. Tek istediği bir iki ağrı kesici alıp uyumaktı.

"Şunu al."

Kevin gözünü açıp avucuna baktı. Haley içini okumuş ve ağrı kesici vermişti. Diğer eline de su şişesini tutuşturdu. Bir kadının içini okuması hiç de beğenilecek ya da takdir edilecek bir özellik değildi ama Haley söz konusu olduğunda bir ayrıcalık tanıyabilirdi.

“Merak etme. Ben her şeyle ilgilenirim.”

Kevin onun başkasıyla ilgilenmek şöyle dursun kendine bile bakamadığını söyleyecek oluyorsa da yapamadı. Hiç hali yoktu. Ayrıca içinden bir ses kaderini Haley’in ellerine bırakmasını söylüyordu. Çılgınca ama gerçektir.

Ya uyumuş ya da kendinden geçmişti. Haley’in omzuna dokunduğunu hissetti. Gözlerini açtığında bir motelin önünde park etmiş olduklarını gördü. En azından pembe değil, diye düşündü, buna da şükretmeliydi.

Haley arabadan inmesine yardım etti. Sonra da odaya girmesine. Tipine bakınca o kadar güçlüymüş gibi durmuyordu ama dayanıklıydı.

“Yemek yemen gerekiyor,” dedi Haley. “Ama belki de önce dinlensen iyi olur.”

Haley ona gerçekten bakıyordu. En son ne zaman böyle bir şey yaşamıştı? Herhalde yıllar önce. Evde işleri berbat edip askeri okula gönderildiğinde. Birden güldü.

“Komik olan nedir?”

“Geçmişte yaşadığım bir şeyi hatırladım.”

“Yatarken hatırlamaya devam etsen iyi olur.”

Haley yatağın yanında durdu ve Kevin’in yatağa oturmasına yardım etti. Sonra da bacaklarını birer birer yatağın üstüne kaldırdı ve Kevin’in yanına oturdu. Serin elini yine onun yanağına götürdü. Kendisine dokunması Kevin’in hoşuna gidiyordu. Başka koşullar altında olsalar,

ona elini hiç çekmemesini söylerdi. Ancak şu an gözlerini açıp ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Bütün gece seni yalnız bırakmayı göze alamadım,” dedi Haley. Mavi gözleri iyice açılmıştı. Son derece ciddi bakıyordu. “Bu yüzden de aynı odada kalacağız. Umarım senin için sakıncası yoktur.”

Kevin başını çevirip diğer yatağa baktı. “Hayır, yok tabii,” dedi nefes nefese. Ağrısı azalmıştı sadece yorgundu. Her an kendinden geçebilirdi.

“Şey, senin şey düşünmeni istemiyorum...” diye başladı Haley ama birden sustu.

“Şu an hiçbir şey düşünecek durumda değilim. Şayet benden herhangi bir harekette bulunmamı bekliyorsan, çok beklemen gerekecek. Bu gece hayatım boyunca ah— olmadığım kadar yorgunum.”

Kevin onun nefesini tuttuğunu hissetti. Galiba yüzü de kızarmıştı. Etrafı kararmaya başladı. En son gözlerinin önündeki görüntü Haley’in dudaklarıydı. Kafasındaki en son mantıklı düşünce de ne denli güzel dudakları olduğuydu. Sonra oda dönmeye başladı ve her şey karardı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

KEVIN nefis bir kokuya uyanmıştı. Gözlerini açtığı anda Haley otoparka bakan pencerenin önündeki küçük masaya tavuk, patates salatası ve mısırdan oluşan akşam yemeğini hazırlıyordu. Adamakıllı acıkmıştı. Midesinin guruldadığını fark etti. Hastanede doğru dürüst bir şey yiyememişti. Galiba son yemeği kırk sekiz saat önce Haley'le tanıştığı o barda yediği hamburgerle patates kızartmasıydı. Tanrım, ne geceydi. Sabahına da yaralanmıştı. Kevin başını yavaşça sallarken pikeyi üstünden attı.

Yavaşça yataktan doğruldu. Hissettiği tek şey başının hafifçe dönmesiydi. Aslında daha fazlasını bekliyordu, bu kadarına memnun oldu ve bacaklarını yataktan sarkıttı. Bu

hareketi baldırına bıçak gibi bir ağrı saplanmasına yol açtı ama aldırmamaya çalıştı.

“Umarım fazla fazla hazırlamışsındır,” dedi dikkatini Haley’e yöneltirken. “Çünkü çok—”

Acıktım diyecekti demesine de cümlesini tamamlayamadı. Öylece kaldı. Bir daha sesinin çıkabileceğinden bile emin değildi.

Haley dönüp ona baktı ve gülümsedi. “Çok daha iyi görünüyorsun. Neredeyse üç saattir uyuyorsun. Dinlenmen gerektiğini düşündüm. Bir defasında kolumu kırmıştım. Küçük bir kızken. Çok canım yanıyordu ve uyudukça acımın hafiflediğini hissederdim. Gerçi kırık bir kol, kurşun girmiş bir bacağın yanında çok hafif kalır ama... Yani bilemiyorum, belki yine de aynı şekilde muamele edilmesi gerekir diye düşündüm.” Haley nefes almak için durakladı ve kaşlarını çatı. “Kevin... İyi misin sen?”

İyiydi. En azından kendini toparladığında iyi olacaktı. Ya da o zamana kadar başka bir boyutta kalacaktı. Veya cehennemde. Evet, cehennemdeydi. Ölmüştü ve cehenneme gönderilmişti. Burası cennet olamazdı çünkü Tanrı, Haley’in giydiklerini kesinlikle onaylamazdı.

Elbette Kevin yaz mevsiminde kadınların şort ve tişört giymeyi tercih ettiklerini biliyordu. Bu yaygın bir tarzdı. Doğaldı da. Bugüne dek kadınların giysilerine eleştirel baktığını hiç anımsamıyordu. Ancak Haley söz konusu olduğunda iş değişiyordu. Kısa süre önce tanışmış olmalarına karşın, onun upuzun, şekilsiz, vücut hatlarını belli etmeyen elbiseler giymesine alışmıştı. Bu üstündekileri giymek de nereden çıkmıştı şimdi?

Haley’in üstüne göğüslerini ancak örten dar bir beyaz bluz giyeceği, altına da düşük belli kısıcık bir beyaz şort geçireceği, dümdüz karnını ve göbek deliğini açıkta bıra-

kacağını rüyasında görse hayra yormazdı. Çok fazla... yani seksi görünmüyor muydu?

“Bu üstündekiler de ne böyle,” diye sordu aksi bir ifadeyle. Aslında bu tonlamayla sormayı hedeflememişti ama sözcükler ağzından öylesine sertçe çıkmıştı işte.

“Yeni giysilerim,” diye karşılık verdi Haley, istifini bozmadan.

Yine de Kevin onun ses tonundaki savunma çabasını fark etmişti.

“Elbisene ne oldu?”

“Hiçbir şey. Ama ondan nefret ediyordum. On bir yaşımdan beri şort giymemiştım. Birden bunun büyük bir kayıp olduğunu fark ettim.”

Haley elindeki süt şişesini iki bardağa boşalttı. Bardakları yerleştirmek için küçük masaya doğru eğildiğinde sadece göğsünün çatalı değil, sutyeninin danteli de Kevin’ın gözüne takıldı.

Kevin içinde büyük bir mücadele başladığının farkındaydı. Arzu ve acı iç içe geçmişti. Hangisinin galip geleceğini o da merak ediyordu doğrusu.

Bu sırada Haley hafifçe dönüp Kevin’a doğru kaçamak bir bakış attı. Gergin bir ifadesi vardı. Galiba onun giysilerini onaylamadığını düşünmüştü. Kevin düşündüklerini açığa vurmaktansa tarafsız kalmaya çalışması gerektiğini düşündü. Bu arada onu hayal kırıklığına da uğratmamalıydı. Belli ki kendinden o kadar da emin değildi.

“Yakışmış,” dedi sonunda ve bastonuna uzandı.

Haley bir anda yanında bitti ve ayağa kalkmasına yardım etti. “Gerçekten yakıştığını mı düşünüyorsun? Yani sence biraz açık değil mi?”

Açık mı? Kevin gülmemek için kendini zor tuttu. “Wal-Mart’ta sattıklarına göre moda olmalı. Bu da normal bir giysi diye değerlendirilmesi gerektiği anlamına gelir.”

“Umarım öyledir. Bir sürü giysi aldım. Şortlar, etekler, elbiseler, gecelikler, pijamalar... Sen uyurken seninkilerle birlikte hepsini yıkadım. Artık o sertlikleri kalmadı.”

Haley konuşurken bir yandan da Kevin’ın beline sarıldı ve onu masaya götürdü.

Kevin onun göğsünün bedenine sürtündüğünü hissetti ve muhteşem kokusunu içine çekti. Az önce hangi duygunun galip geleceğini merak ettiğine inanamadı. Elbette temel dürtüler baskın gelecekti. Haley kesinlikle aklını başından alıyordu.

Masaya oturduğunda, “Çamaşırlarımı yıkadığın için teşekkür ederim,” dedi. “Beni eve götürmeyi teklif etmekle bir sürü sorumluluk almış oldun.”

Haley karşısına oturdu ve peçeteyi kucağına yerleştirdi. “Önemli değil. Yolda olmayı seviyorum. Çok eğlenceli. Evde olsaydım, yapacağım sadece...” Durakladı ve dolgun dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Ne yapıyor olurdun?”

“İlginç bir şey yapmazdım.”

“Beni eve götürmenin ve çamaşırlarımı yıkamanın ilginç ve eğlenceli olduğunu düşünüyorsan bence pek de renkli bir hayat yaşıyor sayılmazmıssın. Bu duruma evden ayrılmakla iyi etmişsin.”

Güldü. “Haklısın. Her şey bir yana, motelde kablolu yayın var.”

“Geldiğin yerde vaizlerin kızının kablolu yayın izlemesine izin verilmez mi?”

“Verilir ama öyle şeyler için vakit bulamazsın ki.”

“Peki, ne tür şeyler için vakit bulunur?”

Haley ağzına bir parça tavuk attı ve dalgın bir ifadeyle çiğnemeye başladı. Kevin onun ağzı dolu olduğu için mi yoksa uygun bir yanıt bulmaya çalışmaktan dolayı mı konuşmadığını merak etti. Haley her ne kadar açık sözlü bir kız olsa da sakladığı bazı şeyler olduğundan emindi.

“Şey, aslında hayatımın korkunç olduğunu düşünmeni istemiyorum,” dedi Haley sonunda. “Babam beni çok sever ve harika biridir.”

“Bundan hiç kuşum yok. Ama bazen bir sürü kural ve beklentiye göre yaşamak zordur.”

“Haklısın. Özellikle de benim için çok zordu.”

“Benim için de öyledir,” dedi Kevin omzunu silkerek. “Bizde de erkek kardeşim her zaman ailenin kusursuz çocuğuydu. Bense hep başımı derde sokan haylazın tekiydim. Her seferinde haddinin bildirilmesi gereken bir çocuktum. Yapacağımı yapardım yapmasına ama eninde sonunda yakalanır, bir güzel cezalandırılırdım.”

Haley’in bakışları hülyalıydı. “Biliyor musun, bense hiç başımı derde sokmadım. Kendimi kötü düşünmekten bile alıkoydum.”

“Bu benim hiçbir şekilde anlayamayacağım bir şey. Bense her zaman muzurluk peşindeydim. Daha yedi yaşındayken okula bir kutu hamamböceği götürmüş ve onları gizlice salıvermiştim.”

Haley şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. “Ne oldu peki?”

Kevin başını iki yana salladı. “Çığlıklar, bağırış çağırış, bir sürü karmaşa ve en sonunda hemen hemen altı yıl sürecek gözetim cezası.”

Haley gülümsedi. “Hiç gözetim ya da disiplin cezası yaşamadım.”

“Bence hayıflanmamalısın. Öyle sandığın gibi eğlenceli bir yanı yok.”

“Başka neler yaptın?”

Kevin’in onun geçmişiyle ilgili bu merakının iyi mi yoksa kötü mü olduğuna dair bir fikri yoktu. Yine de kendini anlatırken buldu. “Dokuz yaşındayken iki arkadaşımı sarhoş ettim, on dört yaşındayken mağaza soydum. İlk kez o zaman tutuklandım. İlk öpüştüğümde on iki yaşındaydım, kızsız on beş. Ve ilk kez bir kadınla...”

Kevin birden duraklamıştı. Neler anlatıyordu? Böyle bir konuya girdiğine inanamıyordu. Üstelik sarhoş falan da değildi. Haley onu serseme çevirmişti.

“Lütfen devam et.”

Haley’in yüzüne tereddütle baktı. Bir kez başlamıştı değil mi? En azından cümlesini tamamlaması gerekmez miydi? Başını hafifçe salladı.

“Şey, sadece onun daha büyük biri olduğunu söyleyebilirim.”

“Kaç yaşındaydı?”

“On dokuz.”

“Peki sen?”

Kevin bir parça mısır aldı. “Hımm... Gerçekten de nefis bir menü.”

“Kevin! Kaç yaşındaydın?”

Kevin içini çekti. “On beş.”

Haley’in ağzı açık kalmıştı. “Yani ilk seferinde... on beş yaşında mıydın?”

Kevin onun sesinin kesildiğini fark etti. İfadesi de ürkmekle etkilenmek arasında bir yerlerdeydi galiba. İçinden ikinci duyguyu yaşıyor olmasını diledi.

“Epeyce meraklı bir çocuktum.”

“Belli oluyor. Peki o zamandan beri...”

Tam o sırada Kevin bacağına bir başka bıçağın saplandığını hissetti. Gözlerini kapatıp açtı. Haley beklentiyle yüzüne bakıyordu.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bundan söz etmek istemiyorum.”

“O zaman kaç kişi olduğunu söyle.”

“Yüzden az.”

“Yani on kişiden çok mu?”

Kevin için içkti. “Evet.”

“Peki yirmiden...”

“Bana neden evden kaçtığını söylersen, kaç kişi olduğunu söylerim.”

Tahmin ettiği gibi Haley bunu duyunca ağzını kapattı. Ağzına bir parça tavuk attı. “Şey, kötü bir nedenle değil,” dedi sonunda.

Kevin güldü. “Bundan eminim Haley. Hayatın boyunca tek bir kötülük yapmadığına bahse girerim.”

“Haklısın. İşte bu nedenle başlamak için bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorum ya.”

Oh, Kevin’ın en son ihtiyacı olan şey buydu. “Bak, bana bir iyilik yap,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Beni eve bırakana dek eskisi gibi devam et. Kötü bir hayata başlamayı ertele. Bu konuda sorumluluk almak istemiyorum.”

“Ama aslında sen bu konuda iyi bir öğretmen olmaz mıydın?”

“En iyisi olurum ama şu sıralar hayatımda fazla bela istemiyorum. Herhalde sen de başımın derde girmesini istemezsin, öyle değil mi?”

Haley dikkatle Kevin’ın yüzüne baktı. “Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekiyor.”

Bu Kevin’ın duymayı umduğu yanıt değildi.

Haley dikkatini alışveriş kanalında reklamı yapılan kozmetik malzemelerine vermeye çalıştı. Hiç makyaj yapan bir tip olmamıştı. Ancak başlasa iyi ederdi. O kadar çok renk seçeneği vardı ki. Özellikle şu kırmızı ruj oldukça cazip görünüyordu ama belki de kayısı rengiyle başlasa iyi olurdu. Başka koşullar altında olsa hemen sipariş verirdi ama iki nedenden durakladı.

Birincisi artık sabit bir adresi yoktu. Evden ayrılırken kafasında belli bir adrese gitmek gibi bir düşünce yoktu. Babasının evine de yakın bir gelecekte dönmeyi planlamıyordu. İkinci sebepse kendini tam olarak televizyona vermemesiydi. Televizyona yoğunlaşmaya çalışıyordu ama banyodan gelebilecek herhangi bir sese de odaklanmış durumdaydı.

Onca itirazına karşın Kevin düş almak konusunda ısrar etmişti. Onun o kadar süre ayakta kalmasının sakıncalı olduğunu düşünmüştü, üstelik istese bile kalabileceğinden de kuşkuluydu. Ancak Kevin kendinden çok emindi ve bastonu da yanına almıştı. Neyse ki düş teknesinin yanında demir bir raf vardı ve dengesini kaybedecek gibi olursa tutunabilirdi. Yine de Haley endişelenmekten kendini alamıyordu. Düşecek olursa yarası olduğundan da kötüye giderdi. Hem öyle bir durumda onu yalnız başına kaldırmazdı. Erkekler ne denli inatçı yaratıklardı.

Su sesini işittiği sürece sorun olmayacağını düşünerek yeniden televizyona yoğunlaşmaya çalıştı. Çamaşırların hepsi de kurumuş, katlanmış ve çekmecelere yerleştirilmişti. Haley bunları yaparken elinde olmadan ikisinin fazlasıyla yakınlaştığını düşünmüştü.

Bunca zaman sonra nihayet bir erkekle aynı odayı paylaşıyor olmasına inanamıyordu. Koşullar her ne kadar tuhaf olsa da. Bugüne dek hep ancak evlendikten sonra bir

adamlarla aynı odayı paylaşacağını düşünmüştü. Son birkaç yıldır o adamın Alan olacağını tahmin etmişti.

Kevin'ın Alan'la hiçbir bakımdan benzerliği yoktu. Bu durum biraz garip gelse de rahatsız edici değildi.

Haley bunları düşündüğü sırada su sesinin kesildiğini fark etti. Oturduğu yerden fırladı ama banyoya ilerleyemedi. İçeriye girecek hali yoktu ya. Yeniden oturdu. Kırmızı ruj da hiç fena olmazdı. Düşünceleri acı bir inlemeyle bölündü. Midesi birden kasıldı ama kımıldayamadı. Kevin'la banyoya girmeden önce anlaşmışlardı. O pansuman yapması için çağırana dek odada kalacaktı.

Birkaç dakika sonra su yine akmaya başladı. Ardından bir sessizlik oldu ve yeni bir inleme sesi işitildi. Sonunda tam da Haley ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışırken banyonun kapısı açıldı.

Haley bir anda ayağa fırladı. "Her şey yolunda mı?"

"Gördüğün gibi hâlâ tek parçayım. Fakat doğal olarak sargı bezi sırlıslıkam. Değiştirilmesi gerek. Yapabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle." Haley malzemeleri çoktan hazırlamıştı. Hemen ilk yardım malzemelerini kapıp banyoya yöneldi.

"Seni uyarayım," dedi Kevin. Tişörtü giymeyi becerdim ama pantolonu giymeye cesaret edemedim. Dizimi kıvrımmam biraz zor."

"Sorun değil."

Haley doğru söylüyordu. Sorun olmazdı. Sonuç olarak bunun plaja gitmekten bir farkı yoktu. Üstelik Kevin plajdaki insanlardan daha fazla giyinik olacaktı. Gerçi çocukluğundan beri plaja da gitmiş değildi.

Buhardan iyice ısınmış küçük banyoya girdi. İçerisi sabun ve şampuan kokuyordu. Sargı bezini ve diğer malzemeleri banyo rafına bıraktıktan sonra Kevin'a döndü.

Kevin bos bol bir tişört giymişti, kucagında da bir havlu vardı. İçi biraz rahatladıysa da elinde olmadan havlunun neyi örttüğünü merak etti.

Ancak bunları düşünecek zaman değildi. Diz çöküp makasa uzandı.

“Başın döndü mü? Ya da çok acıdı mı,” diye sordu ıslak sargı bezini keserken.

“Merak etme. Yemekten sonra içtiğim ağrı kesici etkisini gösterdi.”

“Yani başın döndü ama aldırmadın, öyle mi?”

Kevin güldü.

Haley şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı ve kahverengi gözlerin içinde kaybolduğunu hissetti. Islak saçlarını geriye taramıştı. İki günlük sakalı çenesini karartmıştı. Çok yakışıklı görünüyordu.

O arada kestiği sargı bezi yere düştü. Haley dikkatini onun yüzünden bacağına kaydırdı. Birden irkildi. Tanrım, yarası çok genişti. Bu kadarını tahmin etmemişti. Daha önce kurşun yarası görmemişti.

“Haley, üstüme bayılmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

Haley midesinin kasılmasını alt etmeye çalışıyordu. “Ben... İyiyim.” Nasılsa beyaz bir yalandı. Antiseptik merhemi aldı ve bir miktar sıktı. Kevin’ın tek tepkisi nefesini tutmak oldu.

Haley her ne kadar elleri titrese de, işini sessizce ve beceriyle bitirdi. Bandajı yaptığında doğruldu ve Kevin’a elini uzattı.

“Yatağa gitmene yardım edeyim.”

Kevin itiraz etmedi, bu da Haley’e onun kendini pek iyi hissetmediğini düşündürdü. Birlikte yatağa kadar birkaç adım attılar. Yatağın örtüsü açıktı. Kevin adeta yatağa yığıldı, sonra da güçlkle uzandı. Haley onun üstünü ört-

mek için eğildi. Bacakları öylesine güçlü görünüyordu ki. İç çamaşırına gözü kaydıysa da bakışlarını hemen kaçırdı. O sırada Kevin'la göz göze geldi. Kendisini mi izliyordu yoksa? İzlemekle yetinmiyor galiba gülümsüyordu da.

Haley hemen doğrulmaya davrandı ama geç kalmıştı. Kevin bileğini sıkıca tuttu.

"Bana bakmandan rahatsızlık duymam."

"Şey, bakmamalıyım. Sen... Yaralısın."

"Benden faydalanman için iyi bir fırsat."

Haley dönüp ona baktı. "Bunu hiçbir şekilde yapmam."

Kevin bir kahkaha attı. "Böyle söyleyeceğinden eminim."

Haley'in bileğini bıraktı. O da Kevin'ın üstünü örttü. Tam yataktan uzaklaşıyordu ki, Kevin yanını işaret etti.

"Hadi otur."

Haley yatağın ucuna oturmaya çalıştı ama onun bedene dokunduğunun fazlasıyla farkındaydı. Kevin elini ellerinin arasına alınca soluğunu tuttu. İçine birden bir sıcaklık yayılmıştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir otel odasında yalnızdılar ve Kevin elini tutuyordu. Hayatı boyunca kendini bu denli şanslı hissetmemişti.

"Hayatına giren diğer erkeklerden bahsetsene."

"Diğer erkekler mi?"

"Evet, diğer erkekler dedim. Daha önce bir erkeği gördün mü?"

Kevin'ın sorusu kafasını karıştırmıştı. Elbette görmüştü. Tıpkı onu gördüğü gibi. Bu nasıl bir soruydu böyle? Sonra birden aklı başına geldi. "Oh, yani demek istediğin..."

Şayet Kevin elini tutuyor olmasa, hemen yataktan kalkardı.

“Çıplak demek istiyorum Haley. Aradığın sözcük sanırım buydu.”

Haley ikisinin kenetlenmiş ellerine baktı. Kendi eli onunkinin yanında ne kadar da küçük görünüyordu. Yanıt vermek yerine başını iki yana salladı.

“Tanrım! Bir erkeği bile görmeden nasıl oldu da yirmi beş yaşına gelebildin?”

“Çünkü genellikle kiliseye giyinik gelirler.” Haley bunu söyledikten sonra başını kaldırdı ve Kevin’ın çok eğleniyormuşçasına gülümsediğini fark etti.

“İyi cevap. Muhtemelen erkek arkadaşların soyundukları takdirde babanın göstereceği tepkiden çekinmişlerdir.”

Haley birden güldü. Kevin gerçekten de eğlenceli bir adamdı. Alan’ın yüz yıl çıksalar bile bu tür espriler yapamayacağına karar verdi.

“Geçen akşam hayatın boyunca üç erkekle öpüştüğünü söylemiştin. Doğru mu hatırlıyorum?”

Haley başını salladı. Sadece birkaç gündür tanıştıklarına inanamıyordu. Sanki Kevin’ı uzun zamandır tanıyor-muş gibi bir hisse kapılmıştı.

“Pek fazla sayılmaz, değil mi? Sadece üç kişiye nasıl deneyim kazanmış olabilirsin ki?”

“Sanırım haklısın. Bu büyük bir sorun. Nasıl öpüştüğümü, doğru yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum. Üstelik sorabileceğim kimse de yok.”

Sarhoşken Kevin’ın dördüncü olmasını ummuştı, böylelikle belki daha fazla deneyim kazanırdı ama reddetmişti işte. Gerçi gerçek bir beyefendiye rastlaması da bir şanstı.

“Haley, neler olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Aslında son derece açık konuştuğumu sanıyorum.”

Kevin gözlerinin içine bakıyordu ama sanki bakışlarıyla ruhuna ulaşıyordu. Oda öylesine sessizleşmişti ki, sanki kalbinin atışlarından başka bir şey duyulmuyordu. Haley üst üste yutkundu.

“Sorun şu ki, sanırım ağır kesiciler beni bir tür sarhoş etti.”

“Benim geçen gece olduğum gibi mi?”

“Kesinlikle. Yani bir bakıma eşitlendik.”

Haley onun kendisine bir şey söylemeye çalıştığının farkındaydı ama ne demek istediğini anlayamıyordu. Dikkatle Kevin’ın gözlerinin içine bakıp anlamaya çalıştı.

“Ne... ne demek istiyorsun?”

“Beni öpmek ister misin?”

Haley bir an yanlış işittiğini sandı. Hayır, tam olarak bunu söylemişti. Uyduruyor olamazdı. Oda fırl fırl dönmeye başladı. Yüreği daha da hızlı atıyordu. Nefes almak istediye de başaramadı. Ayağa fırlamak istedi ama parmağını bile kıvıldatmadı.

“Yani istersen... itiraz edebilecek halde değilim demek istiyorum.”

Haley hiçbir şey anlamamıştı. “Ama benimle ilgilenmediğini söylemiştin.”

“Böyle bir şey söylemediğimden adım gibi eminim. Sadece bu konuda bir adım atmayacağıma dair bir şeyler söylemiştim ki, bu benim açımdan halen geçerli.”

“Yani beni öpmek istemiyorsun, öyle mi?” Haley yüreğinde bir sızı hissettiğine inanamıyordu. Gerçekten incinmişti. Madem istemiyordu, niçin bu konuyu açmıştı?

“Ben sadece senden yararlanmak istemiyorum Haley ama bu kısıtlama senin için geçerli değil.”

“Yani...”

“Yani sen istediğini yapabilirsin.”

Haley gözlerini kırpıştırdı. Kevin'ın sözlerini kafasında tartıp algılamaya çalıştı.

Kevin'ı öpebilirdi. “Şey.” Yine gözlerini kırpıştırdı. “Yani...”

Bir erkeği öpmek mi? O mu yapacaktı? Yani bu kadar samimi bir şeyi... Kendisi mi başlatacaktı?

“Düşüncelerini buradan duyuyor gibiyim.”

Kevin'ın gözlerinin içine baktı. Sonra bakışları dudaklarına kaydı. “Daha önce kimseyi öpmedim.”

“Belki de yapmak hoşuna gider.”

Belki de Kevin haklıydı.

Haley usulca uzandı. Kevin gözlerini kapatmıştı. Böylesi daha iyiydi. Gözlerini açmasına fırsat vermeden yapsa iyi ederdi, çünkü hayatı boyunca bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu, Kevin'ın kendisini böyle görmesini istemezdi. Tam dudakları buluşacakken o da gözlerini kapattı. Her bir duyguyu hissetmek, hiçbir şeyi kaçırmamak istiyordu. Nihayet dudakları onunkilere dokundu.

Kevin'ın dudakları sıcacık ama sertti. Haley öylece kaldı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Alan'dan başka kimseyle öpüşmeyeli yıllar olmuştu, onunla öpüştüğünde de olayı her zaman o yönetirdi.

“Ne istiyorsan onu yap,” diye fısıldadı Kevin, bir kez daha onun düşüncelerini okuyarak.

Ne yapmak istiyordu?

Haley elini onun ellerinden çekti ve yanağına dokundu. Onun yanağını okşarken dudaklarını yeniden onun dudaklarına dokundurdu. Bu kez dudaklarını biraz bastırdı. Hoşuna gitmişti. Geri çekilip ağzını inceledi. Sonra yeniden denedi.

Bu arada Kevin dudaklarını araladı. Haley hiç düşünmeden diliyle onun dudaklarına dokundu.

Kevin naneli diř macununu tadının ve kokusunun bu kadar baştan çıkarıcı olabileceğini hiç dūřunmemiřti. Hiç dūřunmeden kollarıyla onu sardı. Haley'in daha yakınında olmasına ihtiyaı vardı.

Haley onun kalp atışlarını duyabiliyordu. İkisinin ritimleri aynıydı. Daha derin öpüşmelerine imkân vermek için başını eğdi. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını. Kevin'la. Ona güveniyordu. Kevin'ın hiçbir şekilde kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağından emindi.

Haley ne kadar süreyle öpüştüklerinin farkında bile değildi. Ancak artık bütün bedeni sızlamaya, ağırlaşmaya başlamıştı. Göğüsleri neredeyse sutyeninden fırlayacakmışçasına şişmişti. Kan ter içindeydi. Bir an kalp krizi geçireceğini sandı ve Kevin'dan uzaklaşıp oturdu.

Kevin'ın gözbekleri büyümüş, dudakları şişmişti. Konuşmadan öylece birbirlerine baktılar. Kevin uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldığında Haley başını çevirip avucuna bir öpücük kondurdu.

"Sürprizlerle dolusun," diye fısıldadı Kevin kısık, boğuk bir sesle.

Haley de olanlara şaşırmıştı. Hayatında ilk kez bir adamı öpmüş ve kalp krizinin eşiğine gelmişti. Muhteşem bir deneyimdi.

"Bilmek istersin diye söylüyorum, gayet iyi öpüyorsun."

"Belki de geçen gece istediğimde beni öpmeliydin," diye dalga geçti Haley.

"Yapamazdım. Çünkü kendimi kontrol edemezdim."

Haley gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten mi? Yani şey mi demek istiyorsun?"

"Seviřirdik. Bilen birinin tavsiyesi olarak dūřün. Sarhořken böyle bir řey teklif etmemelisin."

Kevin'in sözleri mantıklıydı ama bunu daha sonra dikkate alacaktı. Şu an yaşananlardan başka bir şey düşünmek istemiyordu. Kevin'la bu kadar samimi bir durumda oturmaları, az önce onunla öpüşmüş olması inanılmaz derecede heyecanlıydı. İçi içine sığmıyordu. Kevin ondan etkilenmiş miydi? Kendini kontrol edemeyeceğini söylemişti değil mi? Yani bu onu istediği anlamına mı geliyordu? Peki, tahrik olmuş muydu? Mesela şu an...

Haley'in düşündüklerini sormaya cesareti yoktu. Erkekler bir öpüşmeden dolayı tahrik olurlar mıydı? Acaba Kevin şu an... Hayır, soramazdı.

Kevin elleriyle onun yüzünü kavradı. "O kadar çok düşünmekten vazgeç."

Kevin bunu söyledikten sonra ellerini çekti ve kımıldanırken yüzünü buruşturdu. Haley onun yarasının olduğunu ancak o zaman hatırlayabildi.

"Şey, sanırım biraz dinlensen iyi olacak."

"İyi fikir. Sıkılmazsın değil mi?"

Haley başını iki yana salladı ve eğilip Kevin'ın yanına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular."

Kevin onun kocaman açılmış gözlerine bakıp gözlerini yuvarladı. "Tanrım, bir canavar yaratmış olabilirim. Sakın uyurken üstüme saldırma."

"Tamam." Haley bunu son derece ciddi bir ifadeyle söylemişti. Ancak böyle söylemesi bu konuyu düşünmeyeceği anlamına gelmiyordu.

O akşam geç saatlerde Haley, Kevin'ın derin uykuda olmasını fırsat bilerek televizyonun sesini biraz daha açtı ve telefonu eline aldı. Wal-Mart'tan edindiği telefon kartıyla babasının ofisinin numarasını tuşladı. Bu saatte bina-

da kimse bulunmayacağından emindi, böylelikle telefonu kimse kaldırmazdı da.

Haley telefonun dört kez çalmasına ve telesekreterin devreye girmesine izin verdi. Sinyal sesini işitince derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

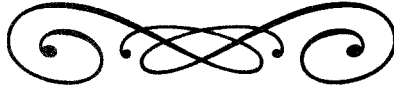
“Selam baba, benim... Arayıp iyi ve güvende olduğumu bildirmek istedim.” Haley biraz durakladı, başka ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. “Notumu aldığından eminim ama yine de merak edeceğimi düşündüm. Keşke benim için kaygılanmasan. İnan bana kendime bakabilirim. Hayatımla ilgili bazı kararlar almam gerekiyordu ve bunu evde yapamayacağımı anladım. Alan’ın kararı konusundaysa şunu bilmeni isterim baba, benim açımdan sorun yok. Onun en doğru şeyi yaptığını biliyorum. Lütfen ona çok kızma. Ne kadar süreyle evden uzak kalacağımı bilmiyorum. En azından birkaç hafta olacağını sanıyorum.”

Aslında söylemek istediği başka şeyler de vardı. Ancak bir telesekretere konuşmak tuhaftı. Babasıyla yüz yüze konuşmayı tercih ederdi.

“Birkaç güne kadar sana yine mesaj bırakacağım. Seni seviyorum baba.”

Haley telefonu kapattı. Babasının halen onun için kaygılandığından emindi. Onun kızıydı ve babası kendisini sevmekten hiçbir zaman vazgeçmezdi. Ancak bu yaptığı şey yüzünden Haley’yi bir gün affeder miydi, işte bundan o kadar emin değildi.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

ERTESİ sabah saat onda yola çıktılar. Hava serin ve bulutluydu, Haley bu yüzden şort yerine kot pantolonu ve bir bluz, bluzun üstüne de ince bir hırka giydi.

Kevin onun basit bir kot pantolonla daha az seksi görünmesini ummuştu ama duştan sonra banyodan çıktığında yatakta oturuyor olduğuna şükretti. Haley içtenlikle gülümsemişti. Birden oda sarsılır gibi olmuş, başı dönmüştü.

Kevin kendi kendine Haley'in hatlarının ortalama güzel bir kadınınkinden farklı olmadığına ikna olmaya çalışıyordu. Normalde iri göğüslü ve uzun boylu kadınlardan hoşlanırdı. Haley ne o kadar uzun, ne de iri göğüslüydü. Gerçi bacakları biraz uzundu ama...

Kevin birden durdu. Kendi kendine yalan söyleyip duruyordu. İri ya da küçük göğüslü olmasının hiçbir önemi yoktu. Haley’de aklını başından alan başka bir şey vardı. Başından beri. Saçlarının uzun ya da kısa olmasının, elbisesinin hiçbir modaya uymayan çirkin kumaşlardan dikilmesinin, şekilsiz olmasının bir önemi yoktu. Onu ilk gördüğü andan beri istiyordu.

Bütün bir öğleden sonra ve gece dinlenmiş olması bacağının ağrısını hafifletmişti, artık daha makul düşünebiliyordu. Bu önceki akşam olanları en ince ayrıntısına kadar hatırladığı anlamına geliyordu. Haley’in hiç beklenmedik öpücüklerinin tadı dudaklarındaydı.

Aslına bakılırsa her şey başından itibaren yanlış gelişmişti. Önceki akşam o koca ağzını kapalı tutmalıydı. Şeytan kanına girmiş olmalıydı. Kendisinin hiçbir adım atmayacağını ama Haley’in onu öpmekte serbest olduğunu söylemek de ne oluyordu? Oysa öpüşmeleri ikisini farklı bir boyuta taşımıştı. Hem de oldukça tehlikeli bir boyuta. Kimi kandırıyordu? Bir vaizin kızı ve o... Olacak iş değildi.

Hayır. Yapılması gereken en doğru şey bir an önce frene basmaktı. Bundan böyle hiçbir fiziksel temas olmalıydı. Ne dokunma ne de öpüşme. Bu konuyu çağrıştıracak en küçük bir imada bile bulunmamalıydı. Evet, öyle suya sabuna dokunmayacak konularda konuşmalıydılar. Havadan, manzaradan, toplumsal sorunlardan...

Kevin dışarıya bakındı. Öyle konuşulmaya geçecek bir manzara veya ilginç bir yer de görünmüyordu. Wichita’ya doğru yol alıyorlardı. Hesaplarına göre öğleden önce gidecekleri yere varırlardı. Haley’in planlaması ise farklıydı. Birkaç yerde mola vermeyi ve Wichita’ya akşam vakti ulaşmayı hedefliyordu.

“Saçlarımı özledim.”

Kevin, Haley'in sözleriyle düşüncelerinden sıyrıldı. Başını çevirip ona baktı. "Ne dedin?"

Haley kısa saçlarını işaret etti ve omzunu silkti. "Evden ayrılırken saçlarımı kestim. Hiç düşünmeden hem de. Ama bir türlü alışamadım, hayatım boyunca saçlarım bu boyda olmadı. Şimdi pişmanlık duyuyorum."

Pişmanlık iyi bir şeydir, diye düşündü Kevin. Haley rüzgârın önünde koşmaya kararlıydı ancak birinin attığı adımların sonuçlarını düşünmesi gerektiğini ona hatırlatması gerekiyordu.

"Bazen etraflıca düşünüp hareket etmek beklenmedik sonuçlarla karşılaşmamızı engeller," dedi. "Hayal kırıklıkları yaşamamızı da.

Haley başını salladı.

Kevin sormaması gerektiğini biliyordu. Bu kişisel bir şeydi, değil mi? Ancak kendine engel olamadı. "Saçların... Uzun muydu?"

"Belime geliyordu. Çoğunlukla örüyordum. Tek örgü."

Haley konuşuyordu ama Kevin onu dikkatle dinlemedi. Gözlerinin önünde Haley'in uzun saçlı, arkadan tek örgü yapılmış hayali belirmişti. Yavaşça ilerlemiş yataкта uzanan Kevin'ın üstüne eğilmişti. Saçlarının örgüsünü açmıştı. Çıplaktı, saçları Kevin'ın omuzlarını, karnını okşuyordu. İnanılmaz bir histi...

"Kevin..."

"Efendim."

"İyi misin? Sanki gerginmişsin gibi görünüyorsun da."

Kevin yutkundu. "Çok iyiyim." Haley'le ilgili fanteziler kuracak kadar iyiydi.

"Annenden ve erkek kardeşinden söz ettin. Peki ya baban... Baban yaşıyor mu?"

Kevin konunun değişmiş olmasından memnuniyet duymuştu. Yoksa o görüntüler kendisine işkence etmekten başka bir işe yaramayacaktı.

“Biyolojik babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla ilgili pek bilgim de yok doğrusu. Sadece annemden çok daha büyük olduğunu biliyorum. Annem Nash ve bana hamile kaldığında sadece on yedi yaşındaymış.”

Haley şaşkınlıkla Kevin’ın yüzüne baktı. “Oh. Çok genmiş.”

Kevin başını salladı. “Annem her zaman onun inanılmaz ikna kabiliyeti olan bir adam olduğundan söz eder. Annemi birbirleri için yaratıldıklarına inandırmış, kandırmış. Daha neler olduğunu anlayamadan annemi yatağa götürmüş. Annem o sırada Dallas’ta yaşıyormuş. Babam da bir tür toplantı için kente gelmiş. Ayrıldıkları sırada gider gitmez arayacağına ve annemi yanına alacağına dair söz vermiş, annem ondan gelecek haberi bekleyip durmuş, kısa bir süre sonra da hamile kaldığını anlamış.”

“Peki baban bir daha hiç aramamış mı?”

“Maalesef.” Daha gençken Kevin babasını sadece düşünmekle bile öfkesinden kudururdu ama zamanla değiştirmekle ilgili olayları kabullenmeyi öğrenmişti.

“Peki, ne yapmış?”

“Ne yazık ki annemin ailesi de ona destek olmayı istememiş. On sekiz yaşını bitirdiği gün onu sokağa atmışlar. O sıralar biz üç aylık mışız.”

“Oh, nasıl böyle bir şey yapabilirler?” Haley’in mavi gözleri buğulanmıştı.

“Bir arkadaşı anneme yardım etmiş ve Postum Landing’e yerleşmesini sağlamış. Annem etrafta bir baba olmadığı için birçok soruya ve dedikoduya maruz kalaca-

ğını düşünmüş ve babamızın öldüğüne dair bir hikâye uydurmuş.”

“Oh, bu akıllıca.”

“Evet. On iki yaşımıza geldiğimizde annemin ailesi bizimle temasa geçmek istedi. O zaman annem olanları kardeşimle bana anlattı ve ailesiyle görüşüp görüşmeme kararını bize bıraktı. Kendisi hiçbir şekilde onlarla konuşmayacaktı ama şayet biz istersek engel de olmayacaktı.”

“Annen gerçekten de çok özel bir kadınmış.”

“Öyledir.”

“Peki, ne yapamaya karar verdiniz?”

“Nash’la oturup konuştuk. Mademki daha önce bizimle ilgilenmemişlerdi, biz de onlarla tanışmayacaktık. Kararımız buydu.”

“Ve annenin ailesiyle hiç tanışmadınız, öyle mi?”

“Doğru.”

“Hiç pişmanlık duymadınız mı?”

“Hayır.”

Haley dalgın bir ifadeyle başını salladı. “Benim babam tek çocukmuş,” diye mırıldandı. “Anneminse kız ve erkek kardeşleri ve onların çocukları, yani kuzenlerim var. Fakat hepsi de Washington’da yaşıyorlar. Nedenise onlarla pek sıkı bir ilişki kuramadık. Oysa her zaman geniş bir ailem olmasını istemişimdir.”

Kevin onun dalgın ifadesine bakıp gülümsedi. “Çok çocuk yapmak istemiş gibi bir halin var.”

“Sanırım iki üç tane isterim. Peki ya sen?”

Kevin yerinde kımıldandı, kemeriyle oynadı. “Bilmiyorum. Belki ben de.”

“Hadi ama Kevin. Bunu daha önce düşünmüş olmalısın.”

“Neden?”

Haley omzunu silkti. “Çünkü herkes düşünür. Büyümek böyle bir şeydir.”

“Pekâlâ, benim gibi haylaz olmadıkları takdirde birkaç tane isteyebilirim.”

“Küçükken yaptığını söylediğin kötü şeyler o kadar da kötü değilmiş.”

“Ne demezsin. Annemin yerinde olduğunu düşünsene.”

Haley güldü. “Her çocuk yaramazlık yapar.”

Kevin başını salladı. “Yaptığım şeylerle gurur duymuyorum.”

“Hemen aklına gelen birini söylesene.”

“Araba çaldım.”

“Gerçekten mi?” Haley’in sesi şaşkınlıktan çok etkilmiş gibi çıkmıştı.

“Hiç de doğru bir davranış değildi tabii. Tutuklandım ve bu annem ve üvey babam açısından bardağı taşıran son damla olmuştu.”

“Ne tepki gösterdiler?”

“Beni apar topar askeri okula yolladılar.”

“Bir araba hırsızlığından bir adalet görevlisi çıkarmışlarsa en iyisini yapmış oldukları söylenebilir.”

“Hapishaneyi sevmemiştim ama aynı zamanda askeri okuldan da nefret etmiştim. İlk birkaç ay bunalıma girdiğimi hatırlıyorum. Ama zamanla okulda belli bir yer edindim ve farkında olmadan sevmeye başladım. Şayet bir daha dünyaya gelsem yine o okula gitmek ve bugünkü işimi yapmak isterdim.”

Haley hayranlıkla Kevin’in yüzüne baktı.

“Fakat hep dikkatli davranmak zorundayım,” diye devam etti Kevin. “Yeniden pislige batman yapacağın tek bir hataya bakar.”

“Kötü şeyler yapmak çok heyecanlı ve eğlenceli gibi görünüyor.”

“Hiç de değil. Sakın denemeye kalkma. Katlanman gereken birçok sonuçla karşılaşsın.”

“Her zaman bunu söylerler.”

“Çünkü doğru. Saçlarını düşünsene.”

Haley başını iki yana salladı. “O konuda haklı olabilirsin ama belki de bunu yapmaya değerd. Belki de yeni bir yaşama başlamanın sembolü olarak saçımı kesmem gerekiyordu. Hem hayatımda ilk kez sonunda neler olacağını düşünmeden bir adım atmak çok heyecanlıydı.”

Ama hayat bu değildir, biliyorsun. Ödemek zorunda kalacağın kahrolası bedeller hiç hoşuna gitmeyebilir.”

Gökyüzünde bulutlar doğruya doğru hareket ediyordu. Güneş epeyce yakıyordu. Kevin güneş gözlüğüne uzandı. Haley de kendisinininkini gözlerine yerleştirmişti.

“Ne kadar kolay kullanıyorsun.”

“Neyi?”

“O kötü kelimeleri.”

Kevin şaşkınlıkla dönüp baktı. “Kahrolası kelimesini mi kastediyorsun?”

Haley direksiyona yapıştı. “İstediğin zaman küfrediyorsun. Hiç düşünmeden.”

“Düşünmem mi gerekiyor? Yani küfretmemden rahatsız mı oluyorsun?”

“Hayır ama sadece ilginç buluyorum. Ben hiç küfretmem.”

“Asıl bu garip.”

“Bence de. Öğrenmek isterdim.”

Kevin bir an gerçekten onun çok kötü bir küfür ettiğini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Başaramadı.

“İlle de küfretmek gerekmez.”

“Yine de seçeneği kullanmak isterdim.” Haley bunu söylerken başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Arabanın üstünü açmamın sakıncası var mı?”

“Hayır.”

Arabanın tavanı yavaşça açılırken Kevin şapkasına uzandı ve temiz sabah havasını içine çekti. Haley’le yolculuk yapmak biraz zaman alacak olabilirdi ama bir motel odasında araba kullanacak kadar iyileşmeyi beklemekten çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

“Biraz pratik yapmak istiyorum,” dedi Haley biraz sonra.

“Ne konuda?”

“Küfretmek konusunda,” diye açıkladı.

“Hadi, yap.”

Haley şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. Şimdi mi?”

“Neden olmasın?”

“Peki ya yıldırım falan çarparsa...”

“Bana hiç çarpmadı. Gerçi yapacaksan hemen yapsan iyi edersin, çünkü meteorolojiye göre öğleden sonra fırtına bekleniyor.”

Haley’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Vay canına! Fazla zamanım yok, desene.”

“Yapmak istemiyorsan, mecbur değilsin. Yani o kadar da önemli bir şey değil.”

“Benim için önemli.” Haley içini çekti. “Niçin beni öptün?”

Kevin tam da onun bir küfür fısıldamasını beklerken bunu sormasına şaşırmıştı. Oturduğu yerde kımıldandı. “Sen beni öptün.” Verilmesi gereken cevap bu değildi. Onun ne öğrenmek istediğini biliyordu.

“Çünkü istedim,” diye düzeltti Kevin.

“Ama o ilk gece istememiştin.”

“Bunu konuşmuştuk. Sarhoştun. Ne yaptığının farkında değildin.”

“Dün gece ne yaptığımın farkında mıydım?”

“En azından ayıktın. Bu sana mücadele etmek için şans tanıyordu. Hayır diyebilirdin.”

“Başka bir şey yapmak istedin mi?”

Kevin iki elini birden kaldırdı. “Hayır. Bu konuşmayı burada kesiyoruz.”

“Neden?”

Kevin bir süre söyleyip söylememe konusunda tereddüt etti. Fakat Haley’in öğrenmeden rahat etmeyeceğini hissediyordu. Başını hafifçe salladı. “Çünkü senin için ilk olmayı istemiyorum. Bu sorumluluğu alacak kadar düzgün bir adam değilim.”

Haley bir şey söylemedi. Kevin da başını çevirip yan pencereden dışarıyı seyredemiş gibi yaptı. Haley’ye bakmayı istemiyordu, çünkü ona bakarsa sözlerinden dolayı ne denli kırıldığını göreceğini biliyordu.

Güzel, yapacağını yapmıştı işte. İş isten geçmeden önce incinmesi daha iyiydi. Yanlış erkekle seviştiğini anladığında daha çok üzülürdü. Bir erkekle ancak evlendikten sonra birlikte olacak kızlardandı. Ya da bunu yaşaması gereken tek kızdı, demek daha doğrudu. Bir motel odasında feleğin çemberinden geçmiş bir adamla birlikte olmayı hak etmiyordu.

Kevin uzanıp radyoyu açtı. Biraz uğraştıktan sonra country müzik çalan bir istasyon buldu.

“Nasıl bir şey?”

Kevin soruyu güçlkle işitti ve işittiğine pişman oldu. Neyi sorduğuna hiç kuşkusu yoktu.

“İyi...” dedi ihtiyatla. Bundan söz ettiklerine inanamıyordu.

“Daha açık konuşur musun? Herkesin bahsettiği kadar muhteşem bir şey mi?”

Hayır, bu konuşmayı yapmak istemiyordu. “Bütün bunları konuşabileceğin bir kız arkadaşın yok mu senin ya?”

“Hayır, ayrıca bir annem de yok.”

Oh, işte buna belden aşağıya vurmak denirdi. Şayet bu tür konuları paylaşılabileceği tek kişinin o olduğunu düşünüyorsa, Haley’in büyük bir sorunu var demekti. Tanrı aşkına nasıl bir ortamda yaşamıştı bu kız? İnsanlar en eski dönemlerde bile seks konusunda kulaktan kulağa bilgi sahibi olmuşlardı değil mi? Haley’le bu konuyu tek bir kişinin bile konuşmamış olması tuhaf değil miydi?

“Kevin amacım sana rahatsızlık vermek falan değil. Sadece bilgi edinmeye çalışıyorum. Bu kadar cahil olamayacak kadar büyüğüm. Bana gerçeği anlatacağına inanıyorum. Bu konuda konuşmamız niçin yanlış olsun?”

Kevin içini çekti. “Pekâlâ. Konuşalım. Ama çok tuhaf yönlerle kayarsak yanıt vermeme hakkımı kullanmam kolayıyla. Anlaştık mı?”

Haley içtenlikle güldü. “Anlaştık. Peki, nasıl bir şey? Gerçekten muhteşem mi?”

“Çoğunlukla. Birlikte olduğun insanı önemsiyorsan seks sevişmeye dönüşüyor.”

“Önemsemiyorsan...”

“O zaman sadece fiziksel bir şey. Yani hapsiye etmek gibi.”

“Anlamadım. Ne farkı var?”

Kevin birden kendini baskı altında hissetti. Böyle bir konuda nasıl konuşulurdu ki? Birden arabadan inip eve topallayarak olsa da yürüyerek gitmeyi istedi.

“Seks duyguları katmadan yapılan bir eylemdir. Karşındaki insanı dikkate almadan, önemsemeden. Sadece rahatlamak amacıyla. Yeni yetme bir delikanlıyı düşün. Karşısına çıkan herkesle birlikte olacak kadar çaresizdir. İşte bu sekstir. Sevişmekse sadece orgazma ulaşmayı hedeflemez. Birlikte olmaktır.”

Kevin bunu söyledikten sonra başını geriye yaslayıp inledi. “Tanrım. Oprah’ın konuklarından biri gibi konuştuğuma inanamıyorum.”

“Hayır hayır. Harikaydın. Ne demek istediğini anladım. Sadece orgazm dedin de... Bunu okudum ama... Bilirsin.” Boğazını temizledi. “Orgazm olduğumu nasıl anlayacağım?”

Kevin hafifçe öksürdü. Bir an önce Haley’in sorularını yanıtlayıp bu konuyu kapatmalıydı. Günler boyu böylesine hassas bir konuyu tartışmak istemiyordu.

“Birlikte olduğun erkek ne yapması gerektiğini biliyorsa, nasıl olduğunu anlarsın.”

“Oh, bu hiç de açıklayıcı olmadı.”

“Emin değilsen, olmamış demektir. O olduğunda kuş-kuda kalmazsın.”

En azından deneyimlerine göre böyleydi. Gerçi Haley’ye deneyimlerinden söz edecek değildi. Anlatmaya kalksa kırk soru daha sorardı ve otuz dokuz tanesine yanıt veremezdi.

Kevin eliyle yüzünü sıvazladı. Bu konudan söz etmek düşüncelerini harekete geçirmişti. Haley’le sevişse, neler hissedeceğini düşünmeden edemiyordu. Oysa onunla hiçbir şekilde bir deneyim yaşamaya niyeti yoktu. Kaşlarını çatıp ufka baktı. Düşüncelerinden uzaklaşmak için her şeyi yapardı. Haley ağzını yeniden açana dek neredeyse başarmıştı da.

“Peki, çıplak olmaya ne diyorsun? Utanç verici değil mi?”

“Hayır. Bence eğlenceli.”

“Bana öyle gelmiyor. Herhalde kendimi hiçbir şekilde rahat hissedemem.”

Kevin kararını vermişti. Cezalandırılıyordu. Haley’le birlikte yolculuk yapmak küçükken yaptığı bütün o aptalca şeylerin bedeliydi.

“Şayet o anın büyüüne kapılmışsan ve doğru erkeklerle birlikteysen, elbiselerini çıkarmayı sorun yapmazsın. Son derece normal ve doğal gelir. Çıplak bir kadından daha güzel bir görüntü olamaz.”

“Senin gibi düşünmüyorum.”

Kevin onun yüzüne bakıp güldü. “Bu cinsiyet farkından kaynaklanıyor olabilir. Bir erkek için ilgi duyduğu bir kadını çıplak görmek inanılmaz güzel bir deneyimdir. Ona dokunmak, bedenini keşfetmek isteriz.”

Kevin, Haley’in direksiyonu parmaklarıyla sıkıca kavradığını fark edince konuşmaktan vazgeçti. Neler söylüyordu? Tanrım! İçinden bir küfür savurdu.

“Galiba başka şeylerden söz etsek iyi olacak,” diye mırıldandı. Haley’in sessiz onayına da şaşırdı.

Seksi, kelimelerle de olsa keşfettikten sonra sanki konuşacakları pek bir şey kalmamıştı. Yarım saat kadar konuşmadan yol aldılar. Kansas’ın içlerine doğru ilerledikleri sırada yoldaki arabalar gittikçe seyrekleşmişti. Ufukta fırtına bulutları toplanırken başlarının üstündeki gökyüzü pırl pırl ve masmaviydi.

“Hız sınırını biraz aşmamın sakıncası var mı? Bu araba benim eski arabamdan çok daha hızlı. Neler yapabileceğini görmek istiyorum.”

Kevin onun en fazla seksene çıkabileceğini tahmin etti. “Hadi yap,” dedi ve şapkasını başına iyice yerleştirdi.

Haley ayağını gaza bastı ve büyük araba ileriye atıldı. Haley seksene ulaştıktan sonra ayağını gazdan çekmedi. Seksen beş, doksan, doksan beş. Rüzgârla yarışıyorlardı. Haley kahkaha atıyordu, Kevin da yüreğinin hafıflediğini, neşelendiğini hissetti.

“Böyle bir yanın olduğunu tahmin etmemiştim,” diye seslendi Kevin.

“Yüze çıkmak istiyorum. Hiç o kadar hız yapmamıştım.”

Kevin hız göstergesine baktı. Yüz, yüz bir, yüz iki.

“Hey sen. Pembe Cadillac. Kenara çek. Hemen.”

Ses yukarıdan gelmişti. Haley olduğu yerde sıçradı ve ayağını bir anda gaz pedalından çekti. Kevin başını yukarıya kaldırdı ve helikopteri gördü.

“Korkma,” dedi başını iki yana sallayarak. “Tanrı’nın sesi değildi. Hava devriyesine yakalandık.”

Haley bunun olduğuna inanamıyordu. Bu haksızlıktı. Hayatı boyunca hiç hız limitini aşmış değildi. Bugüne dek başka bir trafik cezası da almamış ya da herhangi bir kazaya karışmamıştı. Yani ilk kez kural ihlali yapmış ve anında yakalanmıştı.

“Oh bu çok kötü oldu,” dedi yol kenarına çekerken. “Çok kötü oldu.”

“Her zaman bir bedel ödenir,” diye hatırlattı Kevin ama bu Haley’in kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Elbette sağlamazdı, çünkü, *üzülme, aslına bakarsan o kadar da kötü bir durum değil, herkesin başına gelebilir*, nevinden bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

“Lekesiz sicilimi ateşe atmış oldum.”

“Çılgınca şeyler yapmak isteyen sendin.”

Haley ona kızgınlıkla baktı ama Kevin'ın aldırdığı yoktu. Haley onun enselendiği için memnun olduğunu bile söyleyebilirdi.

“Hapse atılacak olursam, gelip kefaletimi ödersin artık.”

“Bu çok küçük bir ihtimal. Hatta imkânsız. Kimseyi öldürmedin.”

Haley onun gelip kendisini kurtaracağına dair bir söz vermediğinin farkındaydı. Elleriyle yüzünü kapattı. Ya hapse girecek olursa ne yapardı? Mecburen babasını arayıp neler olduğunu anlatması gerekirdi. Babası elbette hayal kırıklığına uğrardı. Muhtemelen olanları Alan'a anlatırdı ve Haley'i kurtarmak için ikisi birlikte gelirlerdi. Hayatıyla ilgili bütün o hayalleri de böylece sona ererdi. Hayatı boyunca da bu kara lekeyle yaşırdı.

On beş dakika kadar sonra devriye bir polis arabası arkalarına park etti. Haley ehliyetini ve arabayı aldığı gale-rinin verdiği dokümanları çoktan hazırlamıştı. Dikiz aynasından polis memurunun arabadan indiğini ve kendisine doğru geldiğini gördü. Pencereye yaklaşır yaklaşmaz elindeki belgeleri adamın eline tutuşturdu.

“Ben çok kötü biriyim,” dedi hemen. “Korkunç biriyim, bunun farkındayım. Üzgün olduğumu söylememin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ve söylemeye yeltenmiyorum bile. Ve bunun herhangi bir mazereti yok. Hız limitini aştım, çünkü bunu yapmak istedim. Daha önce böyle büyük motorlu bir arabam olmamıştı ve hiç hız yapmayı merak etmemiştim. Yani bu çok tehlikeli bir şeydi ve ben de o tür biri değilimdir. Bugün de yapmazdım ama yol dümdüz önümde uzanıyordu ve üstü açık bir arabada olunca...”

Haley soluk almak için durakladı. “Bu tabii ki bir mazeret değil. Aslında mazeretten de kötü. Çocukça ve bencilce yapılan bir şey. Yolda başka araba olmadığından emin olunca gaza bastım, çünkü henüz diğer insanların yaşamını tehlikeye atacak kadar bencilleşmedim. Yeni arabamı o kadar çok seviyorum ki. Aslında yeni bir araba değil de benim yeni arabam. Ama hata yaptım. Büyük bir hata yaptım. Cezayı hak ediyorum.” Haley gözleri dolu dolu yutkundu. “Belki de beni hapse yollamak isteyeceksiniz.”

Haley ellerini kaldırıp parmaklarını avuçlarına bastırdı ve bileklerini birbirine yapıştırdı.

Polis memuru güneş gözlüğünü çıkarıp Haley’ye baktı. “Bu konuşmayı bitirmek için bana ihtiyacınız yok, değil mi?”

Haley ne diyeceğini bilmiyordu. Gözyaşlarını akıtmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

“Burada bekleyin lütfen,” dedi memur. “Bilgilerinizi inceleyip geleceğim.”

“Oh, aranan biri falan değilim ben.”

“Pekâlâ hanımefendi, burada kalın.”

“Tamam.”

Haley koltuğunda iyice büzülmüştü. Gözlerini kapatmaya korkuyordu, çünkü bunu yaptığı takdirde bütün hayatının gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akıp gideceğinden emindi.

O sırada yanında oturan Kevin içini çekti. “Sana bir tavsiye. Bir dahaki sefere itiraflarda bulunmadan önce suçlanmayı bekle.”

“Hayır. Hata yapan bendim. Hız yapmamalıydım, yasalari çiğnedim.”

“Hapishane yemeğini tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi bir halin var.”

Haley burnunu çekti. “Sorumluluklarımdan kaçamam. Bu ülkenin bir vatandaşı olarak yasalara itaat etmek zorundayım.”

Polis memuru elinde kâğıtlarla geri döndü ve Haley’ye ehliyetini uzattı.

Haley ehliyetini çantasına yerleştirdi ve kâğıtları torpido gözüne koymasına için Kevin’a uzattı.

“Biliyorsunuz, yüz mili aşmıştınız,” dedi memur.

Haley ciddi bir ifadeyle başını salladı. Acaba hapishaneden evi aramasına izin verirler miydi? Herkesin suçlu ve berbat görüldüğü o resimlerden onun da çektirmesi gerekecek miydi?

“Size ne oldu,” diye sordu polis memuru, Kevin’ın bacağındaki bandajı işaret ederek.

“İşle ilgili bir kaza,” diye karşılık verdi Kevin. Sonuç olarak arabayı o kullanmamıştı ve açıklama yapması gerekmiyordu.

“Vuruldu,” diye açıkladı Haley. Karşılığında da Kevin’ın hiç de hoşnut olmadığını anlatan bir bakışıyla karşılaştı.

“Ne,” diye diklendi Haley, onun tepkisi karşısında kafası karışmış bir halde. “Vurulmadın mı?”

“Kimliğinizi görebilir miyim,” diye sordu memur.

Kevin başını salladı ve cüzdanını çıkardı. Bir kart çıkarıp Haley’ye verdi, o da memura uzattı.

“U.S. Marshal mısınız?”

Kevin başını salladı. “Hapishanedeki isyan sırasında yaralandım.”

“Bir mahkûmu hapishaneye teslim etmek için bölgeye gelmişti,” diye atıldı Haley. “Sorun çıkınca çağırdılar.

Başına vurdular ve bacağına ateş ettiler, ben de bu yüzden onu eve götürüyorum. Doktorları uçağa binmesine izin vermediler.”

“Eşiniz mi,” diye sordu memur Haley’yi işaret ederek.

Haley birden kızardı.

Kevin derin bir nefes aldı. “Hayır, sadece bir arkadaşım.”

“Kurşun gibi ayağı olan bir arkadaş,” diye mırıldandı memur, Kevin’in kimlik kartını uzatırken. “Hız sınırları içinde kalın hanımefendi.”

Haley gözlerini kırıştırdı. “Ne dediniz?”

“Sizi uyarıyorum ve gitmenize izin veriyorum. Bir kez daha olursa, sizi trafiği tehlikeye atmaktan suçlarım, anlaşıldı mı?”

Gitmesine izin mi veriyordu? Gerçekten mi? Haley buna inanamıyordu.

“Ben... Elbette... Evet anlaşıldı. Hız sınırı. Bunu yapabilirim.”

“İyi günler.”

Memur çoktan defterini kapatmış ve arabasına yönelmişti. Haley memur uzaklaşana dek bekledi. Ardından başını geriye attı ve kollarını havaya kaldırdı. Aynı anda evrene kocaman bir *teşekkür* yolladı.

“Ceza almadım,” dedi neşe içinde Kevin’a dönüp.

Kevin o kadar da sevinmiş görünmüyordu. Başını salladı. “Farkındayım.”

“Harika bir şey bu.”

“Şanslıydın. Adam ben yaralı olduğum için kendini kötü hissetti ve ceza yazmadı.” Kevin ona bakarken gözlerini kıstı. “Aslında bunu hak etmiştin.”

Haley omzunu silkti. Moralinin bozulmasına izin ver-meyecekti.

“Tanrım! Hapse gitmeyeceğim. Babamı arayıp olanları anlatmak zorunda kalmayacağım ya da...” Haley durakladı. “Ya da başka birini. Hiç kimse olanları bilmeyecek. Bu gerçekten de harika, değil mi?”

“Hayır, değil. Bu olaydan hiçbir ders çıkaramayacaksın, çünkü herhangi bir bedel ödemedin.”

Haley motoru çalıştırırken aklına harika bir düşünce geldi. “Belki de mutlaka öyle olması gerekmiyordur. Çocuklarının başlarının derde girmesinden kaygılanan anne babaların zamanla uydurdukları bir şeydir.”

Kevin homurdandı. “Nedense böyle söyleyeceğini biliyordum.”

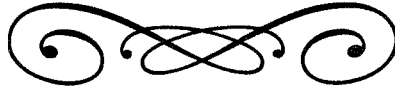
Haley, sinyali verip yola çıktı. “Bu hayatımın en güzel günü. Çok eğleniyoruz, değil mi? Harika zaman geçiyoruz.”

Kevin geriye yaslanıp gözlerini kapattı. “Tanrım, başımı ağrıyorsun.”

“Hayır, canlanmalısın.”

“İhtiyacım olan tek şey sıkı bir içki.”

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

ÖĞLEDEN sonra dört civarında Wichita'nın dışında köhne bir antika dükkânının önünde durdular. Kevin, Haley'in çeşit çeşit antika parçanın üstüne atılmasını izliyordu. Haley'in iştahı dükkân sahibinin gözlerini parlatmıştı. Kevin üç dolarlık parçaları üç dört katına satın alan Haley'ye insanların sözlerine bu kadar çabuk kanmaması, hatta kanmaya bu denli istekli olmaması konusunda bir şey söyleyecek gücü bulamadı. Çünkü yaptığı her yorumun onlarca soruyu gerektireceğinden ve hepsine birden yanıt verecek gücü kalmadığından emindi.

Yola çıkalı yedi saat olmuştu ama Kevin ve yol arkadaşı yalnızca iki yüz mil yol almışlardı. Haley'in sadece ilginç bulduğu her dükkânın önünde durup keşfetme heve-

si yoktu, yol üzerindeki veya yirmi mil içerideki müzeleri, eski yapıları, abideleri ziyaret etmek için de yanıp tutuşuyordu. Müzeye girdiklerinde her bir eserin arasında zıplayıp durmuştu. Oradan oraya koşturmaktan tek bir eseri layıkıyla inceleyecek kadar bekleyememişti. Kevin madem öyle davranacaktı, müzeye kadar niçin zahmet edip gittiklerini düşünüp durmuştu. Ayrıca bir başka sorunları daha vardı. Haley yüksük büyüklüğünde mesaneye sahipti her halde, buna karşın şişelerce su içmekte ısrar ediyordu. Bu durumda da her yirmi ya da otuz milde bir tuvalet bulmak zorundaydılar.

Aslında bütün bu olanlardan dolayı ona sinir olması gerekirdi. Aksine yaptığı her şeyden etkilendiğini hissediyordu. Yemekten kısa bir süre sonra Mom's Cafe diye bir yerde kahve içtikleri sırada Kevin, Haley'le yaptıkları şeyin gerçek bir yolculuk olduğunu fark etti. Haley hayatını küçük bir kasabada insanların gözleri üzerinde geçirdikten sonra keşfetmeye aç bir halde kendini yollara atmıştı.

“Kevin bak!”

Kevin onun sesini takip etti, bir kovanın içine yerleştirilmiş okların önünde çömelmişti. Elinde iki ok vardı ve diğer eliyle elindekilerin eşlerini arıyordu.

“Ne kadar güzeller değil mi?”

“Muhteşem.”

Oklar mı? Haley yeni keşfinden dolayı öylesine mutluydu ki, Kevin bu okların her dükkânda hatta yol kenarlarında satıldığını söyleyip onun hevesini kırmak istemedi.

“Kaç tane alacaksın,” diye sordu. Şayet çok almayı düşünüyorsa geceyi burada geçirmeleri için planlama yapsa iyi olacaktı.

“Üç tane ama birbirinin aynı olmak zorundalar. Şuna ne dersin?”

Haley ona bir ok uzattı. Kevin oku diğerleriyle kıyasladı ve isteksizce Haley'ye geri verdi. "Başı fazla yuvarlak. Sendekilerse sivri."

"Tamam."

Haley hevesle kovanın içini araştırdı, sonunda elindeki okların üçüzünü buldu. Doğrulduğunda o her zamanki içten gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve Kevin her seferinde onun gülümsemesini izlerken düşündüğü şeyi düşündü. Kasabasındaki erkekler on sekizine bastığı an Haley'yi kapmadıkları için ya kör ya da had safhada geri zekalı olmalıydılar.

"Şuraya girelim mi," diye işaret etti Haley o sırada. Dükkânın yine harap haldeki bir başka bölümünü göstermişti. Kevin fikrini belirtmeye fırsat bulamadı. Onun ardından bastonuna dayanarak ilerledi. Muhtemelen içeride Haley'in bayıldığı o eski tarz giysilerden ve doldurulmuş hayvanlardan bulacaklardı.

Bu arada hava bulutlanmış güneş kaybolmuştu. Dükkânın içi de epeyce karanlıktı. Haley derme çatma rafların arasında enerjik bir şekilde dolaşıyor, zaman zaman bir çift kaşığa veya bir kurabiye kavanozuna hayran kalmak için duraklıyordu.

Kevin onun kendisine seslendiğini işittiğinde dükkânın her an üstlerine çökecekmiş gibi görünen, sıvası yer yer çatlamış tavanını inceliyordu.

"Bak, Kevin! Şu bardaklara bak," dedi Haley, Kevin yanına yaklaştığında. "Annem bunlardan biriktirmiş. Evde babamın odasında dururlar. Babam evlendiğimde benim olacaklarını söyler hep."

Bardağı parmağıyla okşadı. Dudakları aşağıya kıvrılmış, gözlerini bir hüznü kaplamıştı.

Kevin onun annesinin olmayışına mı içerlediğini yoksa babasını ya da evini mi özlediğini bilemedi. Belki de yaşadığı maceranın getireceği gelecekte ürkümüş, o macera uğruna terk ettiği eski hayatını özlemişti. Onunla tanıştığundan beri anlattığı şeyleri pazıl yaparcasına birleştiriyordu. Kafasındaki teorinin gerçekliğini kontrol etmek için deneme türünden bir soru sormaya karar verdi.

“Evlenmediğine göre o kadar da sahip olmak istemişsin demek ki.”

Haley ona dönüp bakarken gözlerini yuvarladı. “Kimse özel bir koleksiyonu sahiplenmek için evlenmez.”

“Nasıl bir eşya olduğuna bağlı. Mesela ben iyi bir fiyatta hayır demedim.”

Haley güldü. “Çok yalancısın. Seksle sevişmek arasındaki farkı açıklayan sen değil miydin? Sevişen erkekler satın alınamazlar.”

“Yanılıyorsun. Kendimi potansiyel bir jigolo olarak düşünmek hoşuma gitmeye başladı bile.”

“Gerçekten mi?”

Aman neler yapıyordu böyle? Kendi kazdığı kuyuya düşüyordu. Bir adım geri attı. “Ah, hayır. Pek sayılmaz.”

Neyse ki, Haley konuyu üstünde hiç durmamış bir sonrakine rafa atılmıştı. Rafta gördüğü atlarının üstündeki ferrotipi² adalet savaşçıların fotoğrafı dikkatini çekmişti.

“Ataların,” diyerek güldü fotoğrafı Kevin’a uzatırken. “Tıpkı senin gibi iyi adamlar.”

Kevin kendini bu şekilde tanımlamazdı, yine de bir şey söylemedi ve fotoğrafı rafa bıraktı.

² İnce demir levha üzerine çekilen fotoğraf ve bu şekilde fotoğraf çekme usulü.

“Teksas’a Noel’den önce ulaşmak istiyorum,” dedi Haley’in sırtına hafifçe dokunarak. “Merakını çekecek bir başka dükkân görmeden yola çıksak iyi olacak.”

“Çok dediği dediksin,” diye şikâyet etti Haley.

“Bıraksam bir ay alışveriş edersin,” diye karşılık verdi Kevin.

Haley elinde üçüz oklarla kasaya ilerlerken başını iki yana salladı. “Gerçekten hazinelerin değerini anlamadığına inanamıyorum,” diye söylendi.

“Dünyayı tanımlayış şekline katılmıyorum, o kadar.”

“Bunlar ülkemizin mirası ama.”

Haley paranın üstünü alıp kadına teşekkür etti ve arabasına yöneldi. Kevin oklar ve cam bardaklar gibi minik şeylerin hepsinin bir şeyleri sembolize ediyor olmasına inanamıyordu. Birçok insan için ıvır zıvır olan nesneler Haley açısından özgürlüğe açılan tılsımlardı

Kevin yerine geçerken, “Baban bu aldıklarını görse ne derdi? Sence evin dekorasyonuna uyduklarını düşünür müydü?”

Haley omzunu silkti. “Artık babamla yaşamayacağım ki. Kendini yerime taşınacağım.”

Haley bu sözleri hissettiğinden daha cesur bir tavırla söylemişti. Cümlesi biter bitmez omuzları düştü ve bir şimşeğin kendisini bulmasını bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı.

Oturduğu yerde doğruldu ve boynunu uzatıp toplanan bulutlara baktı. Acaba evden ayrılmak ve kendi hayatını kurmak başlangıçta düşündüğü kadar kötü bir şey değil miydi?

Kaşlarını çattı. Neredeyse düşündüklerini Kevin’a soracaktı. Hayır, o anlamazdı. Kevin için hayat son derece basitti. O ne istediğini bilen bir adamdı ve istediği şeyin

peşinden gidip gitmemek ona kalmıştı. Başkalarının düşüncelerini ya da beklentilerini dert ettiği yoktu. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Keşke biraz olsun onun gibi davranabilseydi.

“Peki nereye yerleşeceksin?”

“Bilmiyorum. İlkın nerede çalışacağıma karar vereceğim, sonra işime yakın bir ev bulacağım. Öyle büyük falan bir yer tutmam gerekmiyor. Önemli olan sadece bana ait olması.”

“Aklında özel birkaç yer var mı?”

“Hayır. Öğretmenlik yapmak istiyorum ve bunu her yerde yapabilirim. Küçüklüğünden beri istediğim şey bu.”

“Ne öğretmenisin?”

“Matematik. Ortaokullara.”

“Dalga geçiyorsun.” Kevin başını iki yana salladı. “Şayet ortaokuldaki matematik öğretmenim sana biraz benzeseydi matematik profesörü olurdu.”

Kevin’in iltifatı Haley’e çok iyi gelmişti. En azından biraz olsun kendisinden hoşlandığını belli etmişti, değil mi? Haley halen onun oldukça yakışıklı ve seksi olduğunu düşünüyordu ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe kişiliğinden de fazlasıyla etkilenmeye başlamıştı.

Birden uzakta kopan gümbürtü dikkatini dağıttı. Gök yüzünü kara bulutlar kaplamıştı. “Oh, hava çok bozdu.”

Kevin başını salladı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama galiba geceyi geçirmek için bir yer bulsak iyi olacak.”

“Tamam.”

Haley öylesine konuşmuş gibi kabul etmişti etmesine de kalbi deli gibi çarpıyordu. Birlikte bir gece daha geçireceklerdi. Önceki gece öpüşmüşlerdi. Acaba bugün de aynı şey olur muydu? Ya da daha ileri giderler miydi?

Haley motoru çalıştırdı ve arabanın üstünü kapattı. Anayola çıkan dar yolu tırmandıkları sırada ilk yağmur damlası ön cama düştü.

“Düzgün bir restorana yakın bir motel bulalım,” diye önerdi Kevin. “Bugün canım dışarıda iyi bir yemek istiyor. Sen ne dersin?”

Haley aldığı o güzel yazlık elbiseleri düşündü. Bu akşam birini giymek için bir fırsattı. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

Kevin oturduğu yerde kımıldandı ve bacağına uzattı.

“Bir başka ağır kesici ister misin?”

“Yatma vaktine kadar bekleyeceğim. Konuşursak dik-katim dağılır, acıyı düşünmem. İlk sen başlayabilirsin. Niçin öğretmen olmak için kaçman gerekti?”

Aslında sorunun Haley’yi şaşırtmaması gerekirdi ama yine de kendini hazırlıksız hissetti. Direksiyonu tutan elleri kasıldı, ona ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi.

“Benim ne sersem bir tip olduğumu düşündürmeden nasıl anlatabilirim bilemiyorum.”

“Bir sersem olmadığımı biliyorum.”

Haley dönüp Kevin’a güldü, sonra dikkatini yine yola çevirdi. “Böyle söylediğin için çok nazıksın ama evden ayrıldıktan sonra, uzun yıllardır sersemlik ettiğimi daha iyi anladım. Sanırım bu bende bir alışkanlık haline gelmiş. Küçük bir kızken kendimi hatırlıyorum da. Cemaatten iyi kalpli hanımlar eve gelip giyeceğim kıyafetleri seçmeme yardım ederlerdi. Saçlarımı tarar, örer, kurdeleyle bağ-larlardı. Bana sürekli olarak söyledikleri şey, iyi bir kız olup babamın benimle gurur duymasını sağlamam gerektiği-ydi. Bir vaizin kızı olduğumu, bunun da oldukça yüksek bir konumda bulunduğum anlamına geldiğini hatırlatırlardı.

Epeyce bir süre bunun uzun boylu olmayı gerektirdiğini düşünmüştüm.”

Kevin’ın ifadesi son derece ciddiydi. “Bu küçük bir çocuğun kaldıramayacağı kadar ağır bir sorumluluk.”

“Bu durum her bakımdan o kadar da kötü değildi. Ödevlerime yardım etmesi ve alışverişimi yapması için birilerinin yanımda olması hoşuma giderdi. Fakat üzücü yanı hiç kalmazlardı. Sonunda evlerine, kendi ailelerine, çocuklarına dönerlerdi. Ben de babamla yalnız kalırdım.”

“Yeniden evlenmedi demiştin, değil mi?”

Haley başını iki yana salladı. “Birçok kişi evlenmesi gerektiğini söyledi ama o bir kez olsun flört bile etmedi. Hep biriyle çıkmasını hayal ederdim. Kendime ait bir anne isterdim. Birine ait olduğumu hissetmek isterdim. Bir aileye... Hiç olmadım. Sonra da büyüdüm ve birilerine ait olmayı beklemekten vazgeçtim.”

“Buna inanmıyorum.”

Haley dönüp ona bakmadı, cesareti yoktu. Kevin haklı mıydı? Halen bir şeylerin parçası olmak istiyor muydu?

“Belki de haklısın,” dedi. “Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Senden bekleneni yapmak o kadar da zor değildi. Gerekeni yapmaya başladım. Babamın kötü biri olduğunu düşünmeni istemem. O harika biridir. Son derece sevecen ve verici. Ona sahip olduğumuz için hepimiz çok şanslıyız.”

“Sen ve cemaat, öyle mi?”

“Doğru. Beni hiç cezalandırmadı ya da hiç bağırmadı ama onun benim bir davranışına bozulduğunu anlayabildim. Benden memnun olmadığını gözlerinde görürdüm. Bu yüzden ne denirse onu yaptım. Tıpkı on birinci yaş günümde hanımların artık şort giymemem gerektiğini söylediklerinde yaptığım gibi. O günden itibaren elbise giy-

meye başladım. Liseye kayıt olduğumda cemaatten birkaç kadın tek tek beni karşısına oturttu ve bir genç kızın dile düşmesinin ve yanlış adım atmasının ne denli kolay olduğundan söz etti. O adımları atmamak için oldukça dikkatli davranmam gerekecekti.”

“Sonunda o kadar dikkat etmen gerekti ki, kimseyle flört edemedin.”

Haley başını salladı. Yağmur şiddetini arttırmıştı. Silecekleri çalıştırdı.

“Babam her zaman bir vaizle evlenmemi hayal ederdi. Ben öğretmen okuluna gitmek istesem de herkes bir vaizin kızının piyano çalması gerektiğini düşünüyordu, bu yüzden müzik okudum.”

“Ama öğretmenlik sertifikana olduğunu söylemiştin.”

“Evet, var,” dedi Haley omzunu silkerek. “Bu bir tür başkaldırma gibi bir şeydi. Kolejde müzik mastırımı yaparken öğretmenlik formasyonu almak için gereken derslere de girdim.”

“Sessiz bir meydan okuma yani...”

“Evet, hiç kimseye itiraf etmediğim bir isyandı.” Haley alt dudağını ısırırdı. “Bunu yaptığım için kendimle gurur duymuyorum. Hiç değilse babama gerçeği söylemeliydim.”

“Belki de baban böylesine arzu ettiğin bir şeyi gizlice yapmak zorunda kalmana sebep olmamalıydı.”

Haley hiç bu açıdan düşünmemişti. Babası istese hayatını kolaylaştırabilir miydi?

“Birbimizden o kadar farklıyız ki,” dedi Kevin. “Büyüme çağlarımda kurallardan nefret ederdim. İhlal etmeyi denemediğim bir kural yoktu.”

“Kulağa oldukça eğlenceli geliyor. Ben de senin gibi olmayı isterdim, ne yazık ki bu yaşa geldikten sonra kural-lara karşı çıkmak daha zor.”

“Gelişme kaydetmediğini söyleyemeyiz. Arabana bak-sana.”

“Haklısın.” Babası görse arabasını kesinlikle onayla-mazdı. Alan ise bir adım daha ileri gider ve arabayı satma-sı için Haley’yi zorlardı.

“Şuraya ne dersin?”

Kevin bir et lokantasıyla aynı park yerini kullanan bir moteli işaret etmişti. Saat akşam yemeği için erkendi ama restoranın önüne şimdiden birkaç araba park etmişti. Bu her zaman seçkin bir yer olduğuna dair iyi bir işaretti.

“Bana uyar,” dedi Haley. “Bir sonraki ışıklardan döner gelirim.”

Haley motelin önünde durduğunda yağmur dinmişti. Resepsiyona gittikleri sırada Kevin epeyce acı çekiyormuş gibi yürüyordu.

“Çok mu ağrıyor?”

“Uzun süre oturmaktan dolayı tutulmuş olabilirim. Kaslarımı gevşetmeye ihtiyacım var.”

Haley onun ağzının kenarındaki çizgilere baktı. Aslın-da ağrı kesiciye ihtiyacı olduğu çok açıktı ama doktorun söylediği kadar alma konusunda oldukça inatçıydı.

“Acı çekmek maçoılara özgü bir tavır değildir,” dedi Haley.

Kevin güldü. “Aksine. Üstüme düşüyorsun. Canımın yandığını bilmesen bir gün bile yanımda durmazdın.”

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyordu ama Kevin’in takılması Haley’in hoşuna gidiyordu, bu yüzden karşı çıkmadı.

Resepsiyondaki yaşlı adam samimi gülümsemesiyle,” Sizler için ne yapabilirim çocuklar,” diye sordu.

Haley’in kalbi ağzındaydı. Ne yapacaklardı? Tek oda mı tutacaklardı yoksa ayrı ayrı odalarda mı kalacaklardı? Önceki akşam onunla aynı odayı paylaşmak konusunda tereddüt bile geçirmemişti. Sonuç olarak Kevin yaralıydı ve kendine bakacak durumda değildi. Fakat bu akşam farklıydı. Ağrısı önceki güne oranla daha hafif, kendisi de daha canlıydı. Ayrıca bütün günü birlikte geçirmişlerdi, bu da bu akşam birlikte kalmayı önceki akşamdan çok daha samimi bir hale getirirdi. Peki ayrı odalarda kaldıkları takdirde ya Kevin’in kendisine ihtiyacı olursa ne olacaktı? Haley ondan çok da uzak kalmak istemiyordu.

Haley bir şey söylemeye fırsat bulamadan Kevin konuştu. “Bağlantılı iki oda istiyoruz lütfen.”

“Elbette.”

Yaşlı adam ikisine de doldurmaları için birer form verdi. Haley kendisininkini doldururken rahatlasın mı kaygı-lansın mı bilemedi. Galiba iki duyguyu bir arada yaşıyordu. Çünkü hem Kevin’la birlikte kalmak istiyor hem de bundan deli gibi korkuyordu.

“Yandaki et lokantası nasıl bir yer,” diye sordu Kevin o sırada.

“Bence üç eyaletin en iyi bifteğini pişiriyorlar,” dedi yaşlı adam. “Erken gitmenizi öneririm. Hem daha az beklersiniz, hem de meteorolojiye göre bu akşam fırtına gelecekmiş. Hatta hortum bekleniyormuş.”

Kevin, Haley’ye döndü. “Bitirdin mi?”

Haley başını salladı ve adama kartını verdi.

“Bu katta koridorun sonundaki iki oda. Oldukça sessizdir. İyi dinlenmeler.”

“Teşekkürler.”

Koridorda ilerledikleri sırada Haley heyecanla sordu. "Bu gece hortum mu çıkacakmış?"

"Öyle görünüyor."

Haley'in *Oz Büyücüsü*'nde okudukları dışında o tür bir hava olayı deneyimi yoktu.

"Peki ne yapacağız," diye sordu endişeyle.

"Ne mi yapacağız? Restorana gidip biftelerimizi yiyeceğiz."

"Ben fırtınayı kastetmiştim."

"Ha o konuda yapılacak bir şey yok. Gelecekse gelir."

"İyi de nereye gideceğiz? Acaba sığınak türü bir yer yok mu? Hem arabam ne olacak?"

Kevin kolunu onun omzuna attı. "Bir vaizin kızı için yeterince inançlı değil gibisin."

"Aksine, son derece inançlı biriyim. Ama hortum konusunda çok cahilim ve bir kaçış planım yok."

"Alarm seslerini işitirsek, banyo küvetine girer ve basmızın üstüne de yorganı çekeriz."

"Of insanlar gerçekten bu tür şeyler mi yapıyorlar? Bana hiç de güvenli gibi gelmedi."

"Gardırop tepene indiğinde gelir."

Haley gözlerini yuvarladı. Birlikte arabaya gittiler ve eşyalarını aldıktan sonra odalarına geçtiler.

Haley son birkaç gündür kaldığı odalardan hemen hiçbir farkı olmayan odanın ortasında dikildi. Televizyonu açıp kablolu yayını kontrol etmek yerine Kevin'la odalarını ayıran kapıya gözlerini dikti.

Acaba kapıyı açsa mıydı? Şimdi odalarını paylaştıkları söylenebilir miydi? Yani şayet o kapıyı açmayacaklarsa Kevin ne diye bağlantılı iki oda istemişti? Peki, bu konuyu düşünmek bile nasıl oluyor da midesinin bulanmasına yol açıyordu?

Kapının tıklaması Haley'yi büyük bir dertten kurtarmıştı. Hemen kapıyı açtı. Kevin gülümseyerek karşısında duruyordu. "Açık kalmasını ister misin?"

"Elbette."

Kevin odaya bir adım attı. "Farkında mısın, odalar hep birbirine benziyor."

"Evet bunu ben de düşündüm. Umarım kablolu yayında sorun yoktur."

"Yine alışveriş kanalından sipariş mi vereceksin?"

"Aslında dün hiçbir şey almadım."

"Buna ben de şaşırdım." Kevin saatine göz attı. "Yemeğe ne zaman gitmemizi istersin?"

"Şimdiden acıktım bile."

"Ben de."

Haley üstüne başına bakındı. "Üstümü değiştirmek istiyorum."

Kevin gözlerini kıstı. "O şortlardan giymeyeceksin, değil mi?"

"Restorana giderken mi?" Haley şaşkınlıkla bakmıştı.

"Elbette hayır. Elbise giyeceğim."

"Sence bu benim açımdan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacak?"

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Kevin içini çekti. "Buna hiç şaşırmadım. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Kevin, Haley'in kapısını açık bıraktı ve kendi kapısını hafifçe kapatarak odasına çekildi. Haley odanın ortasında dikilmiş onun ne demek istemiş olabileceğini düşünüp duruyordu. Birden böyle uzun uzun düşünecek zamanı olmadığı aklına geldi. Bavuluna gitti. Elbiselerden birini ve Wal-Mart'tan aldığı makyaj çantasını kapıp banyoya koştu.

Haley hemen bir duştan sonra nemlendirici sürdü ve makyaj yapmaya başladı. Rimel ya da ruj sürmek kolaydı ama gözleri gölgelendirmek, kalem çekmek oldukça beceri gerektiriyordu.

Göz farı setinin altındaki bir şema hangi tonun göz ka-
pağının hangi bölümüne sürülmesi gerektiğini gösteriyor-
du. Haley talimatlara uyararak üç ton farı göz kapaklarına
sırayla sürdü, ardından da parmağıyla hepsini yaydı.

Belki de banyonun ışığı yüzündendi ama gözleri daha
iri ve daha koyu mavi görünüyordu. Yoksa makyaj ger-
çekten de işe yaramış mıydı?

Haley farın ardından rimeli ve ruju sürdü. Saçlarına
umutsuzca baktı. Hayır, saçlarıyla ilgili yapabileceği pek
bir şey yoktu.

Sıra akşam için giyeceği elbiseye gelmişti. Bir süre
seçtiği elbiseyi inceledi. Elbisenin askıları çok inceydi.
Sutyeninın askılarından çok daha inceydi. Daha önce ne
diye dikkat etmemişti?

Ne yapsaydı? Sutyeninın görünmesini istemiyordu ama
diğer çözümü de düşünemezdi. Bunun için cezalandırıl-
cağına hiç kuşkusu yoktu. Bu şort giymeye benzemiyordu.
Sutyensiz dışarıya çıkmak... Hayır, olacak şey değildi.
Hortum kimseye dokunmaz, onu alıp götürürdü.

Birçok kadının sutyeninın askısının görünmesinden ra-
hatsızlık duymadığını görüyordu ama Haley için böyle
dolaşmak iç çamaşırlarıyla görünmekten farksızdı. Ya
sutyensiz giyecek ve sonuçları göze alacaktı ya da başka
bir şey giyecekti.

Aynaya arkasını dönüp sutyenini çıkardı ve elbiseyi
başından geçirdi, düzeltti ve dönüp aynadaki görüntüsüne
baktı. Göğüsleri büyük olmadığı için fiziksel olarak sut-
yensiz olduğuna dair bir belirti yoktu. Fazla hareket etme-

diği takdirde anlaşılacakmış gibi görünmüyordu. Yine de kendisini çıplakmış gibi hissediyordu.

Haley omzunu silkti, işte çılgınlık yapmak diye buna denirdi. Gidip sandaletlerini bavuldan çıkardı. Tam sandaletleri ayaklarına geçirip doğruluyordu ki, Kevin ara kapıyı tıklattı.

“Hazır mısın?”

“Oh, sanırım.”

Kevin odaya girerken çantasını kaptı.

“Bu akşam biftek yemek için sabırsızlanıyorum. Kurşun yarası almış bir adam için kırmızı et...”

Kevin odanın ortasında kalakalmıştı. Ağzı açıktı ama sesi çıkmıyordu. Bakışlarıyla Haley’yi tepeden tırnağa süzdü, sonra tekrar tekrar süzmeyi sürdürdü. Haley onun bakışlarının göğüslerinde oyalanıp oyalanmadığını merak ettiyse de, yanıtı bilmek bile istemedi. Öylece Kevin’ın yüzüne bakıp bir şey söylemesini bekledi. Herhangi bir şey.

“Muhteşem görünüyorsun.”

Haley gözlerini kırıştırdı. Doğru mu duymuştu. Birden güldü. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Görünüşe göre Ohiolu vaizlerin kızları epeyce güzellermiş.”

Kevin’ın iltifatı Haley’in başını döndürmüştü. “Yani aşırı olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi? Demek istediğim elbisenin biraz iddialı olmasından endişelenmiştim de. Sence iyi mi, yani uygun mu?”

Haley, Kevin’ın üst üste yutkunduğunu fark etti.

“Bence mükemmel. Bütün akşam adamlarla mücadele etmem gerekebilir. Belki de silahımı yanıma almalıyım.”

Haley onun dalga geçtiğinin farkındaydı ama yine de sözleri o kadar iyi hissetmesini sağlamıştı ki. Bugüne dek

hiç kimse birden fazla erkeğin dikkatini çekeceği yolunda bir imada bulunmamıştı.

Kevin da yeni kot pantolonunu giymişti. Artık bandajı görünmüyordu. Polo yakalı tişörtte geniş omuzlarını iyice ortaya çıkarmıştı. “Sen de hoş görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Hadi gidip yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Park alanından geçip restorana girdiler. Garson kız masalarını gösterdiğinde, Haley, Kevin’ın karşısına geçti. Kevin bastonunu duvara dayadı. Haley menüyü eline aldı ama incelemek yerine etrafına bakınmayı tercih etti. Masalara mumlar yerleştirilmiş, bunun dışında ışıklar adamakıllı kısılmıştı. Sol taraftan hafif bir country müzik kulağa çalınıyordu.

Burası insanların sadece yemek yemek için değil, aynı zamanda eğlenmek için de geldikleri bir yerdi ve Haley o insanlara katılmak istediğini fark etti. Ayaklarıyla tempo tutmaya başladı. Kevin’a döndüğünde gülümsüyordu. “Harika bir yer, değil mi?”

“Senin tarzın mı?”

Bir tarzı olabileceğini hiç düşünmemişti. Bugüne dek ne tür bir restorana gidileceği kararı ona bırakılmamıştı. Fakat şayet seçme şansı olsaydı...

Başın salladı. “Kesinlikle. Peki, ya senin tarzın...”

“İyi bir bifteke veren her yer.”

“Hoş geldiniz... Size içki getireyim mi?”

Haley masalarına gelen kadına döndü. Uzun boylu, sarışın ve iri göğüslüydü. Kısa ve askısız elbisesi bedenini sımsıkı sarmış ve kadına bir rock starı havası vermişti. Haley birdenbire kendine olan güvenini kaybeder gibi oldu.

Kevin hafifçe başını salladı. “Ağrı kesiciler yüzünden alkol alamam. Sen ne içiyorsun?”

Haley o kadar çabuk karar verebilen biri değildi. Hem içkileri o kadar iyi tanımıyordu ve şu çokbilmiş görünen kadının önünde küçük düşmek istemiyordu. Tam kadına düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyecekti ki, Kevin imdadına yetişti.

“Belki de senin için bir kadeh şarap seçmeme izin verirsin.”

“Ah, tamam memnun olurum.” Kevin menünün arkasındaki şarap listesini inceledi. “Hanımefendi bir kadeh Pinot Noir alıyor.”

Kadın siparişi not aldı gülümsedi ve masadan ayrıldı. Haley ise Kevin’in sözlerini düşünüp duruyordu. *Hanımefendi...* Daha önce kimse ondan hanımefendi diye söz etmemişti. Hayatı boyunca bir hanımefendi gibi davranması beklenmiş ama hiç bu şekilde çağırılmamıştı.

Genç bir garson ekmek ve su getirdi. Et siparişlerini verdiler. Birkaç dakika sonra Haley’in şarabı geldi.

Haley mora kaçan kırmızı şarabı iyice inceledi.

Kevin eline su bardağını aldı ve “Hadi dene,” diye Haley’yi teşvik etti. “Şaşıracaksın.”

Kevin’la birlikte yaşadığı her şey yeterince şaşırtıcıydı zaten. Ancak bugüne dek kırmızı şarap denememişti. Bir yerlerde ekşi olduğunu içmişti. Ya da buruk falan mı demişlerdi? Haley kadehi eline aldı ve ihtiyatla bir yudum aldı, biraz bekledi.

“Oh, güzel. Tatlı ve meyve aromalı. Buruk olmasından korkmuştum.”

Kevin gülümsedi. “Güven bizim ilişkimizin önemli bir parçası. Bence iki bardak içebilirsin. Böylece hem keyiflenirsin, hem de sarhoş olma kaygısı yaşamazsın.”

Haley yüzünü buruşturdu. “Oh, bir daha hiçbir şekilde o hale gelmek istemiyorum.”

“İyi edersin. Akıllı insanlar ilk seferinden ders alırlar. Geri kalanlarsa her seferinde sarhoşturlar.”

Haley’in aklı bunu pek almıyordu doğrusu. Bir kez o berbat hissi yaşayan biri bir daha aynı şekilde içer miydi hiç?

“Şunu yapmaktan vazgeç.”

”Ne?”

Kevin bakışlarıyla Haley’in omzunu işaret etti. O an Haley elbisesinin incecik askısıyla oynayıp durduğunu fark etti.

“Beni yeterince deli ediyorsun. Bir de sutyen giymediğini sürekli olarak hatırlatmana ihtiyacım yok.”

Haley dili tutulmuş gibi Kevin’a bakıyordu. Yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi. Aslında yer yarılrsa içine girse çok daha iyi olurdu. Ağzını konuşacakmış gibi açtı, ardından sımsıkı kapadı. Farkında bile olmadan elleriyle göğsünü kapattı ve başını iyice eğdi. Kendini bir sersem gibi hissediyordu.

Kevin içini çekti. “Kahretsin Haley! Senin duygularını incitmek gibi bir niyetim yoktu. İnana bana... Ama aklımda sürekli olarak seks olmadan yemeğimi yemek istiyordum, hepsi bu.”

Haley başını kaldırıp ona bakarken birden sarışın iri göğüslü kadını düşündü. Alt dudağını ısırды. “Yani benimle mi, demek istiyorsun?”

“Elbette seninle.”

Vay canına! Demek Kevin ikisini birlikte düşünmüştü. Yani hayalinde canlandırmış olmalıydı, değil mi? Çıplak, sarmaş dolaş...

Haley'in yüzü daha da kızardı. Kan ter içinde kalmıştı. "Vay canına," dedi bu kez yüksek sesle ve şarabından bir yudum daha aldı.

Kevin içini çekti. "İyi misin?"

Başını salladı. Neyse ilk şoku atlatınca utanması geçmişti, yerine sadece coşku kalmıştı.

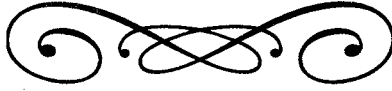
"Pekâlâ, madem öyle konuyu değiştirmemize ne dersin?"

"Tamam." Haley böyle söylemişti söylemesine ama bunu istediğinden pek emin değildi.

"Neden söz etmek istersin?"

"Ben değil sen..." dedi Kevin onun gözlerinin içine bakarak. "Neden bana şu kaçtığın adamdan söz etmiyor-sun?"

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

HALEY kadehini masanın üstüne bırakmış olmasına çok sevinmişti, çünkü aksi takdirde düşürüp ortalığı berbat etmesi işten bile değildi. Ne düşüneceğini ne söyleyeceğini bilemiyordu. Daha önce Kevin’a, Alan’dan söz etmiş miydi? Hiç hatırlamıyordu. Evden ayrılışının gerçek nedeninden bahsetmemeye özen gösterdiğini sanıyordu.

Kaşlarını çattı. Hayır, ondan hiç söz etmediğinden emindi. Belki de Kevin boş atmıştı.

“Nereden biliyorsun,” diye sordu.

“Parçaları bir araya getirdim. O kadar da zor olmadı. Birinden kaçıyor olmasan seni seven insanlarla dolu bir kasabayı ne diye terk etmiş olabilirsin ki?”

Haley bu kadar kolay anlaşılmaktan nefret ediyordu. “Evet, beni severler ama aynı zamanda boğarlar da. Aslına bakarsan kaçmamın başlıca sebeplerinden biri kendimi tanımaktı.”

“Bu taşınmak için bir gerekçedir, kaçmak için değil. Tanrı aşkına Haley, kim bu adam? Ne yaptı sana? Kalbini mi kırdı yoksa?”

Kevin’in soruları arka arkaya sıralayışında Haley’in tanımlayamadığı bir şey vardı. Sanki vereceği yanıt onun için önemli gibiydi. Sanki Alan’ın onun açısından bir anlamı olmasına bozulacakmış gibi görünüyordu. Birden heyecanlandığını hissetti. Kevin’la tanışana değin hiçbir erkek onu savunmaya kalkmamıştı. Gerçi o da savunduğunu falan belli etmemişti ama nedense içinden bu düşünce geçmişti işte. Birden kendini iki erkek arasında kalmış bir kadın gibi düşünmeyi denedi.

Alan hoşuna gitmeyen birçok şey yapmıştı yapmasına da aslına bakılırsa Haley’ye öyle kötü davranmış sayılmazdı.

Kevin’in yüzüne bakıp omzunu silkti. “Nereden başlayacağımdan emin değilim.”

“Neden onun ismini ve nerede tanıştığınızı söyleyerek başlamıyorsun?”

Haley sorunun yanıtını düşünürken sorununun Alan’la tanışmadan çok önce başladığını fark etti.

“Sana nasıl büyüdüğümden söz etmiştim. Adeta bir değil elli annem vardı. Her birinin nasıl davranıp nereye gideceğim ve ne giyeceğimle ilgili görüşleri vardı. Genellikle birbirlerinininkine benzer görüşler.”

Kevin başını salladı.

“Yani sürekli güdülmeye alışmıştım. Her birinin yaptığı şeyi beni sevdiği için yaptığını biliyordum ama artık

bana olan davranışları cemaatin hobisi haline gelmişti. Benim dışımda herkesin hayatımla ilgili söyleyecek bir sözü vardı. İyice bunalmıştım.”

Haley kadehinin ağzıyla oynamaya başladı. “Lisede ya da kolejde pek kimseyle çıkmadığımı söylemiştim. Oysa biriyle birlikte olmayı istiyordum. Flört etmek çok ilginç gibi görünüyordu. Ayrıca kendimi hep bir yuva kurmuş ve anne olmuş bir kadın olarak hayal ediyordum. Çocuklara bayıldığımı söylemiş miydin?”

“Öyleyse en doğru mesleği seçmişsin.”

Haley’in yüzü aydınlandı. “Evet, doğru. Sanırım iyi bir öğretmen olurdum. Gerçi cemaat benimle aynı fikirde olmazdı ama...”

“Peki ya şu adam...”

“Alan’la yirmi yaşına bastığımda tanıştım. Kolejden eve yeni dönmüştüm. Emekliye ayrılmış bir papazın yerine atanmıştı. Benden birkaç yaş büyüktü.”

Kevin bir şey söylemedi. Koyu renk gözlerinden ne düşündüğünü çıkarmak mümkün değildi. Haley anlattıklarının ona hiç de mantıklı gelmediğini hissetti. Kevin hayatı boyunca yaşamına kimsenin hükmetmesine izin vermemişti. Yıllardır kaderini kendi ellerinde tutmaya alışmıştı. Niçin kendisi de onun gibi olamıyordu?

“Ve onu görür görmez etkilendin...”

“Hayır. Pek değil. Demek istediğim, hoş biriydi ama babamın sekreteri onun yakışıklı bir genç olduğuna dair bir şeyler söyleyene dek dikkatimi bile çekmemişti. Bir başkası onun bekâr olduğundan söz etti, üçüncü bir kişi de beni güzel bulduğunu söylediğini anlattı. Bir süre sonra cemaatin bizi yakıştırdığı ve birlikte olmamızdan memnuniyet duyulacağı yönündeki mesajı aldım. Ardından Alan çıkmak istediğini söyledi ve çıkmaya başladık.”

“Peki, Alan kendisi hakkında karar verilmesi konusunda ne düşünüyordu?”

“Bilmiyorum. O zaman sorsaydın, bunun onun da isteği olduğunu söylerdim ama şimdi uzaktan bakınca...” Haley içini çekti. “O kadar emin değilim.”

“Ve çıkmaya devam ettiniz.”

“Evet. Eğlenceli ve ilginç biriydi ama hayatındaki kadınlarla ilgili belirli düşünceleri vardı. Benim evde bile kot pantolon giymemden hoşlanmıyordu. Sanırım beni şortla görse kalp krizi geçirirdi. Ona öğretmen olmayı ne kadar istediğimi söylediğimde, bu konuda konuşmak yerine ne kadar iyi piyano çaldığımı ve bunun bir vaizin karısı için ne denli önemli olduğunu söylerdi. Benim gönüllü çalışmamı istiyordu. Kendi çevrem, arkadaşlarım, bir işim ve kendime ait görüşlerim olmasına sıcak bakmıyordu.”

Haley şarabından bir yudum aldı. “Başlangıçta neler olduğunu anlayamamıştım ama sonraları Alan’ın öneri gibi sunduğu şeylerin aslında hayatımla ilgili talimatlar oldukların kavradım. Yaşamımı zaten hiçbir zaman ben kontrol edememiştim fakat onunla tanıştıktan sonra kontrolü daha da kaybettiğimi fark ettim. Müzik mastırımı yaparken bir yandan da gizlice koleje devam ediyor ve öğretmenlik formasyonu derslerini tamamlamaya çalışıyordum.”

“Peki, niçin onunla çıkmayı sürdürdün?”

“Çünkü bunu yapmam bekleniyordu. Çünkü aşkın ne olduğuna dair bir fikrim yoktu ve herkes onu sevdiğimi söylüyordu. Bir süre sonra ben de buna kendimi inandır-dım. Ve evlenme teklif ettiğinde kabul ettim.”

Haley bir tepki bekledi ama Kevin’in çenesinin seğirmesinden başka bir şey göremedi.

“Onunla evlendin mi?”

“Tanrım, tabii ki hayır!” Haley’in gözleri kocaman açılmıştı. “Evli olsam burada senin yanında olur muydum? Evli olsam...” Haley’ye göre tam da küfredilecek zamandı. Yüzünün kızardığını hissetti.

Haley onları dinleyen birileri olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Kimsenin onlara dikkat etmediğinden emin olunca eğildi, sesini alçalttı. “Evli olsam seni öper miydin hiç?”

Kevin ilkin sesini çıkarmadan onun yüzüne baktı. “Pe-kâlâ... Nişana ne oldu?”

Haley derin bir iç geçirdi. “Ay sonunda evlenmemiz bekleniyordu.”

Nihayet Kevin şaşkınlığını belli etti. “Yani bu ay sonu mu?”

“Hı hı. Aramız öyle aman aman iyi değildi ama süreç başlamıştı ve nasıl durdurmam gerektiğini bilemiyordum. Herkes işe karışmış gibiydi. Üç yüzden fazla davetiye dağıtılmıştı bile.”

Haley’in gözlerinin önünde üstlerine konukların isimlerini yazdığı davetiyeler geldi. Haftalar boyu yazmıştı. Aslında Alan’dan yardım etmesini istemişti ama o, bunun müstakbel gelinin yapması gereken bir iş olduğunu söylemişti. Ona göre davetiyeleri kendi eliyle yazması konuklara ne denli saygı gösterdiğinin kanıtı olacaktı.

“Hiç kimseyle konuşamıyordum, hem konuşsam ne diyecektim ki? Nişanlımı mı şikâyet edecektim? Alan’ın beni hiç dinlemediğini, dikkate almadığını nasıl söyleyecektim? Bazen ona uygun olmadığımı düşündüğümü hangi kelimelerle anlatacaktım?” Haley başını iki yana salladı. “Nasıl söylersem söyleyeyim, nankör olduğumu düşüneceklerdi.”

“Seni nasıl dinlemiyordu? Yani nelerden söz ettiğinde demek istiyorum.”

“Yani söylediğim hiçbir şey kabul etmiyordu. Mesela ben derhal çocuk sahibi olmak istediğimi söylemiştim. Aynı fikirde değildi. Ama konuyu tartışamamıştık bile. Üç ay önce benim için bir randevu almış, birlikte doktora gittik. Doğum kontrol hapı kullanmalıymışım. Balayında Hawai’ye gitmemizi istemiştin. O ise Baranson’a gideceğimizi söyledi ve konu kapandı. Yani bu tür aptalca şeyler...”

Kevin uzanıp elinin üstüne elini koydu. Kahverengi gözleri Haley’in adeta içine işliyordu. “Hiç de aptalca değil. Evlilik bir tür ortaklıktır, diktatörlük değil. Alan seni mutlu edecek şeyleri hiç düşünmediği için hata etmiş.”

Daha önce hiç kimse Haley’ye bu tür bir şey söylememişti. Birden içinin hafiflediğini hissetti. Sanki ruhu gökyüzüne kaçan uçan balonlar gibi yükseliyordu.

“Öyle mi?”

Kevin başını salladı. “Herif sersemin tekiymiş. Peki, sonra ne oldu? En sonunda onun duyarsızlıklarına daha fazla dayanamayıp kaçtın mı?”

Haley birdenbire utanarak elini çekti ve başını iyice eğdi. “Hayır,” diye fısıldadı. “Buna cesaretim yoktu. Kuş-kular içinde kıvranıyordum ama bir şey söylemeye korkuyordum. Hiç beklemediğim bir şey oldu... Bir gün Alan benimle konuşmak istediğini söyledi.”

“Ve...”

“Bana âşık olduğundan emin olmadığını söyledi ve evliliğimizi ertelemek istedi.”

Kevin gerçekten çok kötü bir küfür mırıldandı. Haley onu dinlememeye çalıştı.

“Çılgına döndüm,” dedi Kevin’a bakmamaya çalışarak. Aslında üzülmemiştim, çok öfkelenmiştim. İstedğim her şeyden, hatta bütün hayatımdan, beni sevdiğinden bile emin olmayan bir adam için vazgeçmek üzere olduğuma inanamıyordum.”

“Ve kaçtın.”

“Kaçtım. O an hayatım boyunca hiçbir şekilde başka insanların doğru olduğunu düşündükleri şeyleri yapmaya-çağıma yemin ettim. Sadece kendi doğrularım ile hareket edecektim. Hawai’ye doğru yola çıktım. Küçüklüğümden beri adaları görmenin hayalini kurmuştum.”

Kevin, Haley’in ifadesinin değiştiğini fark etti. Birden yıllardır olmadığı kadar öfkelenmişti. İçinden, gidip o ser-seriyi bulup Haley’ye böyle davrandığı için gırtlığını sık-mak geçiyordu. Belli ki Haley’den güçlü olduğu için onun hayatına kumanda edebileceğini düşünmüştü.

“Her şeye karşın, öğretmenlik hakkını kazanmanın çok etkileyici olduğunu söylemeliyim.”

“Evet, gerektiğinde son derece sabırlı davranabilirim,” diyerek gülümsedi Haley. “Aslına bakarsan sinsice davrandım. Herkese yalan söylemekten nefret ediyordum ama o diplomayı almak da benim için inanılmaz önemliydi. Ayrıca öğretmenlik de çevremdekilerin düşündüğü gibi kötü bir meslek değildi. Sanki striptiz yapmak istiyormuşum gibi davrandılar. Oysa daha fazla öğretmene ihtiyacımız var.”

Garson salatalarını getirdi. Haley ekmek sepetini aldı ve Kevin’a uzattı. Kevin bir dilim aldıktan sonra da kendi ekmeğini aldı.

“Bence Alan’la ilişkinin bitmesi iyi olmuş. Sence de öyle değil mi?”

Haley başını salladı. Sonra biden durakladı. “Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Buna inanmak istiyorum. Çoğunlukla da inanıyorum. Sadece bazen kendimi suçlu gibi hissediyorum. Çok karmaşık.”

“Hayat karmaşık.”

“Benimki değildi.” Haley şarabından yudumladı. “Bu şarap çok hoşuma gitti. Muhteşem bir seçim yaptın. Teşekkür ederim.”

Kevin güldü. “Benimle takıl ufaklık, sana iyi yaşamak nedir, göstereyim.”

Kevin o sözler ağzından çıkar çıkmaz geri almayı istedi. Haley’in bakışları parlamış ve mutlulukla gülümsemişti. Tamam, Haley onun yanında emniyeteydi ama ona olan arzusunu nasıl bastıracaktı? Kötü yanlarını törpülemek için elinden geleni yapmıştı ama içinde kötü bir his vardı. Haley onu cehenneme geri döndürecekti.

“Ancak ne yazık ki peşine takılacak adam değilim.”

“Elbette öylesin. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin.”

“Ne demezsin. Annem beni her hafta kiliseye sürükleyerek götürürdü. Yeterince büyüdüğümünden beri kapısından adımımı atmadım.”

Haley kaşlarını kaldırıp ona baktı. “Bunun kiliseyle ne ilgisi var?” Birkaç salata yaprağını çatalına dolamıştı. “Alan ve ben bu konuda sürekli tartışırdık. Ben Tanrı’nın bir binadan çok daha büyük olduğunu söyleyip dururdum. İnsanlar onu ihtiyaç duydukları yerlerde bulurlar. Fakat Alan’a göre kilise her şeydir.”

Kevin dikkatle onun yüzüne baktı.

“Kilisenin bir cemaat fikri geliştirdiği ve insanları bir inanç etrafında birleştirdiği düşüncesine katılıyorum. İyi bir rahip, papaz ya da insanları iyiliğe teşvik edecek her

kimse, önemlidir ama asıl önemli olan Tanrı'dır. Tanrı'ya inanır mısın Kevin?"

Kevin kendini onun sözlerine öylesine kaptırmıştı ki, neredeyse kendisine soru sorduğunu anlayamayacaktı.

"Evet," dedi hiç düşünmeden.

Haley omzunu silkti. "Öyleyse nasıl ibadet edeceğin, Tanrı'ya nasıl şükredeceğin sana kalmış. Bir sabahın güzelliğine hayran kalmak, yaşadığına şükretmek, bunların hepsi ibadet değil midir?"

"Hiç böyle düşünmek aklıma gelmemişti," diye itiraf etti Kevin.

"Bu konuyu çok düşündüm. Dediğim gibi Alan hiçbir şekilde bana katılmazdı. Ona göre kiliseye devam etmeyen insanlar bir hiçti. Bazen onun şekillerle ilgilendiğini düşündüm, özlerle değil."

Kevin başını iki yana salladı. "Daha önce yeterince cesaretin olmadığını söylemiştin ama bence bu doğru değil. Çelik gibi bir iraden var. Çok etkileyici bulduğumu söylemeliyim. Kendine haksızlık etmemelisin."

"Gerçekten mi?"

"Alan bunu görmediğine göre sersemin tekiymiş." Kevin bunu söyledikten sonra ekmeğini kopardı. "Peki, sen ona âşık mıydın?"

Kevin soruyu birkaç nedenden dolayı sormuştu. Birincisi konuyu değiştirmek istemişti. Ona iltifat etmeyi istemiyordu fakat sözcükler ağzından dökülüyordu. İkincisi şayet halen o herife âşık olduğunu söylerse durum değişirdi. Onu arzulamaktan vazgeçerdi. Öyle ya, başkasına âşık bir kadını baştan çıkaracak değildi ya. Melek gibi biri değildi ama bir kadını hassas bir döneminde kullanacak kadar alçak da değildi doğrusu.

“Şey, bilmiyorum. Sevdığimi sanmıştım ama şimdi her şey karmakarışık bir hale geldi. Belki de aşkın ne olduğunu bilmiyorum. Peki, sen... Sen birine âşık mısın?”

“Hayır.”

“Daha önce âşık oldun mu?”

“Evet, bir kez. Uzun zaman önce.”

“Onunla evlendin mi?”

“Zaten evliydi. Bilemiyorum. İstediğim sonsuza dek birlikte olmaktı. Onunsa sadece iyi vakit geçirmeyi hedeflediğini fark edince bitti.”

“Buna üzuldüm.”

“Hey, bunlar olur. Üzülecek bir şey yok.” Kevin artık o olayı acı çekmeden anlatabiliyordu ama o zamanlar... “Atlattım. Belki de olduğumu sandığım kadar âşık değildim.”

“Bense ayaklarımın yerden kesilmesini isterdim. Aşkın beni bir dalgaymışım gibi yuvarlamasını ve okyanusa taşımmasını isterdim.”

“Kulağa tehlikeli geliyor.”

“Bence oldukça heyecanlı.”

Kevin onun yüzüne baktı, birden gözleri buluştu. Kevin göğsünde tuhaf bir sızı hissetti. Ne olduğunu bilemedi, bilmek de istemedi. Tehlike kokusunu alabiliyordu, daha fazla ilerlememeliydi. Haley’le olmazdı. Haley uygun değildi. En başından beri biliyordu.

Kevin cezalandırıldığından emindi. Ya da sınandığından... Galiba hem sınanıyor hem de cezalandırılıyordu. Belki de bunu hak etmişti.

Acı çekiyordu. Kendisine defalarca bunun olacağını söylemiş ama sonuç değişmemişti. Ortamın seksi ya da

erotik olmasını gerektirecek bir durum yoktu. Eliyle yüzünü sıvazladı. Kendi kendine yalan söylemeye devam etmesi anlamsızdı. Haley odaya girer girmez ortam en azından kendisi açısından buram buram seksi çağrıştırmıştı. Yatağın üstünde oturup bacağındaki sargıyı değiştirmesini beklerken aylardır hatta yıllardır fiziksel olarak en tuhaf anları yaşamıştı.

Kahrolası depresyon, diye söylendi kendini yastığa bırakırken. Maça yoğunlaşmaya çalıştı. Dört ay önce ilişkisini bitirmişti. Zaten bir yere gidecekleri yoktu. Millie'yle altı ay boyunca bir ayrılıp bir barışmışlardı.

Birden duyduğu hafif ses üzerine gözlerini açtı. Ne zaman kapatmıştı hatırlamıyordu?

Haley odasına girmişti. Elinde pansuman malzemeleri vardı? Elindekileri yatağın kenarına bırakıp oturdu.

“Nasıl hissediyorsun?”

Dişlerini gıcırdattı. Şu kahrolası elbiseyi sutyensiz giydiğini bilmek bile Kevin'ı öldürecekti. Üstelik göğüslerine bakmamak için büyük çaba sarf etmişti.

“Kevin...”

Haley'in yüzüne dik dik baktı. “İyiyim,” diye mırıldandı aksi bir ifadeyle.

“Emin misin? Sanki biraz...” Haley kendinden emin olmayan bir ifadeyle düşündü. “Rahatsızmışsın gibi görünüyorsun da.”

Kevin elinde olsa gülerdi. Haley durumunu anlatmak için iyi bir kelime bulmuştu. “Dediğim gibi iyiyim. Sadece sargıyı değiştirirsen...”

Kevin o eski sargıyı keserken gözlerini tavana dikti. Haley'in tahrik olduğunu fark etmesi an meselesiydi. Saklamak için yapabileceği bir şey yoktu.

Haley'in kımıltısız kalması fark ettiğini anlatıyordu.

“Aldırma lütfen,” diye mırıldandı. Bu duruma düşmeyi hak etmek için ne yapmıştı?

Haley ne bir şey söylemiş ne de kımıldamıştı. Kevin onun nefes aldığından bile emin değildi. Nihayet bakışlarını ona çevirdi. Yüzü kıpkırmızıydı, masmavi gözleri iyice açılmıştı.

“Bak, bunun bir anlamı yok,” diye mırıldandı. “Ben bir erkeğim, sense bir kadın. Seni çekici buluyorum ve bir motel odasında yalnızız. Bu... Olur, normal bir şey.”

Haley yutkundu. “Yani... Ben daha önce bir adamı... Böyle görmedim...”

“Pekâlâ, şimdi gördün işte. Şu sargıyı...”

“Sana bazı sorular sorabilir miyim?”

Kevin bunun geleceğini biliyordu. İçini çekti. “Elbette. Ne öğrenmek istiyorsun?”

Haley’in yüzü daha da kızardı. “Demek şu an... tahrik olmuş durumdasın, öyle mi?”

“Bu çok net değil mi?”

“Benim için değil.” Haley bakışlarını kaçırmıştı.

Kahretsin. Bu kız bir bebek kadar masumdu. Hayır, bu iş için yanlış adam seçmişti. Yani öğrenmek için...

“Affedersin Haley. Biliyorum, ben bu işi idare edemiyorum. Şey, biraz huzursuz ve rahatsızım. Otuz bir yaşında bir erkek olarak kendimi daha iyi kontrol edebilmeliydim. Pekâlâ, hadi. Sorularını sor.”

Kevin böyle söylemişti söylemesine de, Haley’in ne demek istediğini anladığından pek emin değildi. Yine de özrünü kabul etmiş gibi görünüyordu. Yeniden bakışlarını Kevin’in gözlerine dikmişti.

“Şey, merak ettim de. Acıyor mu? Sana bir kez kolumu kırdığımdan bahsetmiştim. İnanılmaz şişmişti ve çok canım yanmıştı.”

İçinde bulundukları tuhaf duruma rağmen Kevin elinde olmadan güldü. “Hayır, kırık bir kolun hissettireceği duyguyu hissettirmiyor. Yani bir gerilim ve acı var ama fiziksel diyemem. Bir tür rahatlayamama gerilimi diyelim.”

Kevin onun gözlerinden ne denli meraklandığını görebiliyordu. Başını kararlılıkla iki yana salladı. “Hayır,” dedi o daha ağzını açmaya fırsat bulamadan. “Bu olmayacak. Görmen başka sorunlara yol açar ki, bunun olmasını istemeyiz. Ben bakirelerle yatmam.”

“Belki de bu konuda çok...”

“Bunu hiç bilemeyeceğiz.”

Haley içini çekti. “Bir de iyi bir adam olmadığını söylüyorsun. Başkası olsa hiç bu denli ince düşünmezdi.”

İyi bir adam onu bu kadar arzulamazdı, diye düşündü Kevin. Fakat ona bundan söz etmeyecekti.

“Pekâlâ, pansumanımı yapma ve bana işkence etmeyi sürdür.”

Kevin bakışlarını maça çevirdi. Üçüncü atış sonunda takım iki kişi kalmıştı. Bu arada Haley nihayet pansuman yapmaya dönmüştü. Kevin o sabah sadece bir ağrı kesici içmişti. Bir tane de yatmadan önce içmeyi planlıyordu. Durumu epeyce düzelmişti. Bu oldukça iyi bir şeydi çünkü Haley’ye karşı koymak için gücünü toplaması gerekiyordu.

Haley işini bitirdikten sonra doğruldu ve malzemeleri odasına götürdü. Kevin da rahat bir nefes aldı. O gergin anları atlatmışlardı. Belki de ertesi gün bandajı kendisi değiştirirdi, böylesi çok daha kolay olurdu...

Haley birden kapıda göründü.

“Bakire olmasam beni ister miydin?”

Bu soruyu yanıtlamanın binlerce yolu vardı. Onunla oynamanın da... Ancak Kevin doğrudan onun gözlerinin

içine baktı. O alçak Alan onunla yeterince oynamıştı. Haley doğruyu işitmeyi hak ediyordu.

“Seni istiyorum Haley. Bakire olmasaydın, hiç durmazdım.”

Kevin bu yanıtın onun odasına çekilmesini sağlayacağını umuyordu ama Haley, Haley’di. Gelip yatağa, yanına oturdu. Kevin daha savunmasını hazırlayamadan uzanıp dudaklarını dudaklarına dokundurdu.

Kevin bir an onun ılık dudaklarından başka bir şey hissedemedi. Elbette Haley’yi itebilirdi ama bu dünyanın en güç gerektiren meydan okuması olurdu. Nihayet o da bir erkekti, mermer bir heykel değil. Haley’yi saran kollarına engel olamadı. Aslında bu kadar ince yapılı kadınlara alışık değildi ama yine de Haley’in tuhaf bir çekiciliği vardı.

Elleriyle onun yüzünü sıkıca tuttu ve çılgınca öpmeye başladı.

Haley nefes almayı unutmuş gibiydi. Kevin’in öpücükleri aklını başından almıştı. Baş dönüyor, düşünemiyordu ama Kevin’in durmasını istemediğini biliyordu.

Belki beynini çalıştıramıyordu ama fiziksel tepkileri mükemmeldi. Her dokunuşu muhteşem bir zevk yaşıtıyordu. Elbette Alan’la öpüşmüştü ama buna yakın birtakım hisler bile yaşamamıştı. Göğsünün sıkıştığı, bacaklarının titrediği olmamıştı. Üstelik kasıklarındaki, göğüslerindeki baskı dayanılır gibi değildi.

Bu arada Kevin elbisesinin askısını indirmiş, omuzlarını öpüyordu. Haley omuzlarının bu denli hassas olduğunu bilmezdi.

“Haley,” diye fısıldadı Kevin.

Haley tüm bedeninin sarsıldığını hissetti.

Kevin başını kaldırdı ve dudaklarını Haley’in dudaklarına bastırdı. Haley aklının başından gittiğini sandı.

Kevin'in bir eli göğsüne kaydığında zaman durmuştu sanki. Hissettiklerini tanımlaması mümkün değildi. Kevin'in eli hareket ederken yüreği ağzına gelmişti.

Yine de içinde daha fazlasını istediğine dair bir his vardı. Bu yeterli değildi. Bu kadarı yetmezdi. Dudaklarını çekti ve Kevin'in okşamalarına yoğunlaştı.

Ancak Kevin birden durdu. Alnını Haley'in alnına dayadı.

Haley şaşkınlıkla gözlerini açtı. Neler oluyordu? Başını kaldırıp Kevin'in gözlerinin içine baktı.

"Aklından bile geçirme," dedi Kevin, ellerini iki yanına düşürerek.

Haley bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Ancak kararı Kevin'in vermiş olması onu kızdırmıştı.

"Niçin ne olup olmayacağına sen karar veriyorsun?"

"Çünkü ikimiz için de doğru olmaz."

"Ama istiyorsun."

"Fiziksel olarak evet ama durmamız gerekiyor." Kevin onun yanağına dokundu. "Bu şekilde olmaz Haley. Anayol kenarında bir motel odasında sadece birkaç gündür tanıdığın bir adamla olmaz. İlk kez birlikte olacağın kişi çok özel biri olmalı."

Öylesine şefkatle konuşmuştu ki, Haley'in gözleri dolmuştu. Kevin haklıydı. Herkes Alan'ın beyaz atlı prens olduğunu düşünmüştü ama yanılmışlardı. Oysa Kevin hayatı boyunca tanıdığı en onurlu erkekti. Eline onlarca kez fırsat geçtiği halde kendini tutmasını biliyordu.

"Alan'ı sevdiğimi sanmıştım, yanıldığımı artık biliyorum. Gerçekten âşık olduğumda nasıl anlayacağım?"

"Yanlış adama soruyorsun. Benim bu konuda söylev verecek bir durumda olduğumu mu sanıyorsun? Sadece

annemin sözlerini tekrarlayabilirim. Karşıma çıktığında anlayacağımı söylerdi. Pek açıklayıcı gelmiyor, değil mi?”

Haley yanıt vermeye fırsat bulamadı. Aniden televizyondan tiz bir ses yükseldi. Ekranın alt kısmından kocaman bir kırmızı şerit geçiyordu. Beysbol maçı birden hava durumuna dönüşmüştü. Kevin kumandayı kapıp sesi açtı.

Hava durumunu sunan spiker hortumun görüldüğü bölgeleri sayıyordu.

“Hangi bölgede olduğumuzla ilgili bir fikrim yok,” dedi Haley.

“Benim de,” diye mırıldandı Kevin, gözlerini kısıp ekranda beliren haritaya bakarken. “Oh, şu daha önce geçtiğimiz kasaba değil mi?”

“Sanırım öyle.” Haley pencereden dışarıya baktı. “Sence bir sığınak bulmamız gerekir mi?”

Kevin onu kollarıyla sardı. “Güvende olacağız, merak etme.”

“Hiç hortum yaşamadım.” Yaşayacağını da hiç aklına getirmemişti.

Kevin derin bir nefes aldı. “Gidip pijamalarını giy ve buraya gel. Benim yanımda kalabilirsin. Birlikte televizyon seyredip neler olduğunu takip ederiz.”

Haley’in içi rahatlamıştı. Onunla aynı odada olduktan sonra hiçbir şeyden korkmazdı. Gidip pijamalarını giyip geldi. “Sence sakıncası olmadığından emin misin?”

“Hayır, böylesi daha iyi. Sakın korkma, yanında olacağım.”

Haley gülümsedi. O da Kevin’ın yanında olmak istiyordu.

Onlar birbirlerine bakarlardı...

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ERTESİ sabah Haley arabanın radyosunda çalan müziğe keyifle eşlik ediyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Önceki akşam hortum bulundukları bölgeye zarar vermeden geçip gitmişti, bu sayede banyo küvetine girip üstlerine yorgan örtmeleri de gerekmemiştir. Geceyi Kevin'ın kollarında geçirmişti.

Evet, son dört günün iki gecesini bir adamla geçirmişti. Bütün bir gece onun bedeninin sıcaklığını duyumsamış, sabah onun kollarında uyanmıştı. Hayatı boyunca kendini böylesine güvende hissetmemişti.

Haley yan gözle Kevin'a baktı. Yaralı bacağına uzatmış, eliyle dizinde tempo tutuyor, country şarkısına eşlik ediyordu. Haley'in kendisine baktığını fark edince hafifçe

gülümsedi. Gülüşü öylesine seksiydi ki, Haley bütün bedeninin ısındığını hissetti.

Kevin kesinlikle özel biriydi. Bunu tanıştıkları o ilk gece anlamıştı. Sarhoş kafayla kendisini öpmesini istediği ve Kevin'ın reddettiği gece. O kesinlikle bir beyefendiydi. Eğlenceliydi, nazikti, iyi kalpliydi, saygılıydı. Önceki gece yine onunla sevişmeyi reddetmişti ama kendisini bir prenses gibi hissetmesini sağlamıştı.

Haley'in bir yanı Kevin'ın kendisiyle sevişmekteki isteksizliğini anlayabiliyordu. Kevin yirmi beş yaşındaki bir bakireyle sevişmenin büyük bir sorumluluk almak anlamına geleceğini düşünüyordu. Fakat Kevin'ın anlamadığı şey, Haley'in ona olan sonsuz güveniydi. Sevişeceği erkeği önemsemesi gerektiğini söylemişti. Özel bir erkek olduğundan emin olması gerektiğini anlatmıştı. Bu sözleri ona daha fazla güvenmesine yol açmıştı. Hem yaşanacakların şu anayol kenarındaki bir motel odasında olmaması gerektiği kısmını ise hiç mantıklı bulmamıştı. Yerin ne önemi vardı ki? Birlikte olacağı adamın kendisi için bir anlam ifade etmesi ve özel olması gerektiği bölümü kesinlikle doğrudu, bu konuda Kevin'a yürekten katılıyordu ama sevişmenin yeri olması gerektiği kısmı saçmaydı. Kesinlikle çok saçmaydı. Bunu bir ara Kevin'a söyleyecekti.

Kevin'ın anlamadığı bir sürü şey vardı. Haley onu önemsiyor ve özel buluyordu. Kevin, Alan'ı kırk saniye içinde çözmüştü, oysa Haley'in, Alan'ı anlaması için beş yıl geçmişti. Alan'a serseri demiş ve Haley'yi savunmuştu. Kevin hayatı boyunca tanıdığı en muhteşem erkekti. Onun çekimine karşı koyması mümkün değildi.

Kevin, Haley'in sadece deneyim kazanmak için sevişmek istediğini sanıyordu ama yanılıyordu. Tamam, belki

olaylar o yönde gelişmişti. İlk yola çıktığında olabildiğince kötü bir kız olmak istemişti. Kendine düzgün bir adam bulacak ve bir kadınla bir erkek arasında ne yaşıyorsa yaşayacaktı. Ancak daha sonra herhangi bir erkek istemediğini fark etmişti. Zaten Kevin herhangi bir erkek değildi.

Haley bir iki gün içinde hayatı boyunca kimseyle paylaşmayı düşünmediği şeyleri onunla konuşmak istediğini fark etmişti. Onunla hayatının bütün sırlarını paylaşmak niyetindeydi. Kevin'la zaman geçirmek istiyordu. Onunla her şeyi paylaşmak istiyordu. Sevişeceği erkeğin o olmasını istiyordu.

Kevin'ı düşünmek bile bütün bedeninin titremesine yol açıyordu. Kevin'ın bunu anlamasını sağlaması zordu ama aralarında tanımlayamadığı bir bağ gelişmişti. Yıllarca Alan'la birlikteyken varlığından hiç haberdar olmadığı bir bağ.

Kevin cep telefonunu çıkardı. "Oklahoma City'ye yaklaştığımızda daha iyi sinyal almamız lazım. Hem ofisi hem de annemi arayacağım ve ne zaman eve varacağımı söyleyeceğim." Bunu söyledikten sonra Haley'ye baktı. "Senin araman gereken biri var mı?"

"Bu akşama kadar kimseyi aramayı düşünmüyorum," diye karşılık verdi Haley, vicdan azabı çekmemeye çalışarak.

Herkesin kiliseden ayrıldığından emin olduğu saatte babasına iyi olduğuna dair ikinci bir mesaj bırakacaktı. Evden ayrılalı bir hafta olmuştu, babasının onun için kaygılandığından emindi. Alan'ın ne hissettiğine gelince bunu bilmek bile istemiyordu. Ona halen kızgındı. Aslında onun kadar kendisine de kızıyordu. Onu sevmediğini fark etmesi ve aylar önce nişanı atması gerekirdi.

"Babanı mı arayacaksın?"

Kevin onun direksiyonu tutan ellerinin kasıldığını fark etti.

“Ofisin nerede,” diye sordu Haley, Kevin’ın ona daha fazla soru sormasını engellemek için.

“D.C.’de.”

“Orada ne yapıyorsun?”

Kevin omzunu silkti. “Ne verilirse.”

“Genellikle hep tehlikeli görevler mi veriyorlar?”

“Duruma göre değişiyor. Mesela bir isyanda görev almak için ilk kez çağırıldım.”

“Ne zaman polis olmaya karar verdin?”

Kevin sorunun üzerinde epeyce düşündü. Bu kararı almasında etkili olan tek bir olay değildi. “Bazen bunun bir şaka gibi başladığını düşünmeden edemiyorum. Sana berbat bir çocuk olduğumu söylemiştim. Askeri okuldaki günlerim bana çok farklı bir hayatın kapılarını açtı. Farkında bile olmadan davranışlarımın değiştiğini gördüm. Koleje başladığımda hangi konuda uzmanlaşacağımı fazla düşünmedim bile. Suçla mücadele benim için oldukça uygundu. Kötü yanlarımı tanımıştım. Diğer taraflarımı keşfetmem için iyi bir başlangıç olacaktı.”

“Daha sonrası da hoşuna gitti mi?”

“Evet. Mezun olduktan sonra Dallas Polis Departmanı’nın sınav açtığını duydum. Başvurdum ve beni aldılar. Uzunca bir süre hata yaptıklarını söylemelerinden korktum.”

“Sana inanamıyorum. Nasıl böyle düşünebildin? Bence sen çok iyi bir polissin.”

İşte tam da Haley’in söyleyebileceği şeylerdi bunlar. Kevin’ın kusursuz olduğunu sanıyordu.

“Bunu bilemezsin.”

Haley gülümsedi. “Elbette biliyorum. Kötü bir polis olsaydın, U.S. Marshal’a giremezdin.”

“Bunda haklısın. İşimi yapıyordum. Birkaç terfi aldım, sonra da Marshal’a başvurdum ve kabul edildim.”

Marshal’a girdikten sonra da birkaç yıl üstlerinin kendisiyle ilgili yanıldıklarını fark etmelerini beklemişti ama böyle bir şey olmamıştı. Anlaşılan hâlâ iyi bir polis olduğuna inanılıyordu.

“Amirim sürekli terfi etmemi önerip duruyor,” dedi hiç düşünmeden. “Bense geri çeviriyorum. İki defadır.”

“Peki, neden,” diye sordu Haley şaşkınlıkla.

“Çünkü daha çok koordinasyon işi öneriliyor. Masa başında.” Kevin bunun emniyet amirliği anlamına geldiğini söylemek istemedi.

“Peki, yeni bir meydan okuma ilgini çekmiyor mu?”

Kevin güldü. İşte Haley’in değişikliklere bakış açısı buydu. Meydan okuma.

“Bilemiyorum.”

“Sorun nedir? Yoksa sahada çalışmayı özleyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Belki.”

Kevin birden bu konunun açılmasından dolayı pişmanlık duydu. Sorunlarını başkalarıyla konuşmayı sevmezdi. Kendi kendine çözmeye alışmıştı.

“Kilisede de bu tür şeyler olur,” dedi Haley, güneş gözlüğünü takarken. Güneş epeyce parlaktı. Kevin de gözlüğünü takıp kepinin siperini yüzüne indirdi.

“Bazı misyonerler üç dört yıllık turlarını tamamlayıp geri dönerler. Bazılarıysa yaptıkları işten öylesine hoşnuturlar ki, hiç dönmezler. Hayatlarını görevlerine adarlar. Normal yaşama ayak uyduramazlar ya da bunu istemezler.”

Kevin onun çözümlemesini anlamıştı ama sorun bu değildi. Sahada olmak elbette heyecanlıydı ama bıktırıcı ve fazla ayrıntılı olabilirdi. Yapılan işlerin ayrıntıları öyle televizyon dizilerinde değinildiğinden çok daha sıkıcı ve çeşitli olabiliyordu.

“Ondan değil,” dedi yavaşça. Gerçek dilinin ucuna kadar gelmişti ama Haley’ye söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Başkası olsa söylemek aklının ucundan bile geçmezdi. Ancak nedense Haley’in anlayacağını seziyordu. Haley’in birçok bakımdan tanıdığı en az deneyimli insan olduğunu düşününce bu elbette çılgınca geliyordu.

“Çünkü aslında nasıl biri olduğumu biliyorum ve eninde sonunda onların da fark edeceğinden eminim. İşte o zaman her şey bitecek.”

Kevin yan gözle Haley’ye baktı. Gözlükleri yüzünden onun ne düşündüğünü anlaması mümkün değildi.

“Yani içinde kötülük olduğunu ve eninde sonunda yeniden ortaya çıkacağına inanıyorsun, öyle mi?”

“Bir bakıma.”

Haley birden güldü. “Biliyor musun oldukça maço bir söylemin var.”

“İstedğin kadar gülebilirsin.”

“Özür dilerim ama kendime engel olamıyorum. Söyler misin en son yasalarla başın derde gireli kaç yıl oldu?”

“On yedi on sekiz yıl.”

“Bu hayatının yarısından fazla bir dönem değil mi? Topluma uyum sağlamış birisin Kevin. Hiç kimse gerçek kişiliğinden o kadar uzun süre uzak kalmaz. Ya benim tanıdığım Kevin gerçekten sensin ya da şeytani yanlarını maskelemekte inanılmaz ustasın demektir.”

Haley’in sözlerindeki sade çözümleme sanki Kevin’in göğsüne bir kurşun gibi saplanmıştı. Yavaşça nefes aldı.

Haley'in sözleri beyinde yankılanıyordu. Tekrar tekrar dinledi.

Kendini aynı anda bir korkak, sersem ve inanılmaz rahatlamış, yükünü atmış biri gibi hissediyordu. Yıllardır boşuna saklanmıştı. Bir sürü hayaletin gölgesinde yaşamak zorunda kalmıştı. Geçmişinden korkmaya öylesine kapılmıştı ki, geçmişteki Kevin'ı bir canavara dönüştürmüştü. Yapmamış olduğu şeyleri bile yapabilecek potansiyeli olduğunu, sadece o fırsatı bulamadığını düşünüp kendine işkence etmişti. Tanrı aşkına kendine niçin bu kadar eziyet etmişti?

"Bir kız için fazla zekisin."

Haley koltuğunda kımıldandı. "Teşekkür ederim. Hem beynim hem de güzelliğim olduğumu düşünüyorsun. Bakalım bana nasıl karşı koyacaksın?"

Kevin başını salladı. Hayır, bu konuya hiç girmeyecekti. "Beni nasıl bu denli tanıyabildin," diye sordu konuyu değiştirmek için. Çoğu kadın duygusal açıdan ona ulaşamadığından şikâyet ederdi. Belli ki Haley'in böyle bir sorunu yoktu.

"Bilmem, ilk tanıştığımız an nasıl biri olduğumu anladım. İyi bir adam olduğun, bir beyefendi olduğun o kadar belliydi ki. Sana güvenmemek imkânsızdı."

Kevin onun sözlerinden dolayı hem gururlanmış hem de korkmuştu. Elbette Haley'in gözlerindeki parıltının yok olmasını istemiyordu. Ancak onun için doğru erkek olmadığını da biliyordu. Islah edilmiş kötü çocuklardan sağlıklı ilişkiler kurmaları beklenemezdi.

"Beni bir kahramana dönüştürme," diye uyardı Haley'yi. Onu daha ne kadar uyarcaktı?

"Bunu söylemek için artık çok geç. Daha o ilk akşam beni o adamlardan kurtardığın ve sarhoş olduğum halde

benden faydalanmadığın için çoktan kahramanım olmuş-tun. Dün akşam da... Biliyorsun, o sırada seninle ilgili düşüncelerim pekişti. Yani sen ne dersen de, kahramanımsın.”

“O sırada derken...”

“Off, o kelimeyi söylememi bekliyorsun ama yapamam.”

Kevin güldü. Ardından birden ciddileşti. “Elbette senden faydalanmam Haley. Yapamam.”

Haley gözlüğünü saçlarının üstüne kaldırdı ve Kevin’a baktı. “Biliyorum. Bu yüzden tanıdığım en iyi adam olduğumu düşünüyorum.”

Kevin ona bakarken içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Bu türden bir bağı daha önce sadece ikiz kardeşine karşı hissetmişti. Yıllarca o ve Nash birbirlerine çok yakın olmuşlardı. Fakat büyüyünce birbirlerinden kopmuşlardı. Belki de kendi kişiliğini geliştirmenin yolu buydu. Kevin o bağı yeniden hissedeceğini hiç tahmin etmezdi.

Fakat bu kez bir fark vardı. Elbette Haley’ye kardeşçe hisler beslemiyordu. Duyguları karmaşık ve tehlikeliydi. Muhtemelen ikisi için de tehlikeliydi.

Kevin dikkatini yola çevirmeye çalışırken, onunla ilişkisinde bir kuralı hiçbir şekilde ihlal etmeyeceğine kendi kendine söz verdi. Onu bulduğu gibi bırakacaktı.

Kevin saatine baktı. Üçü geçiyordu. “Belki de mola vermeyiz anne,” diye bilgi verdi. “Geç saatlerde eve ulaşabilirim.”

“Bunu aklından bile geçirme,” dedi annesi sertçe. “Yaralısın. Elbette seni bir an önce görmek istiyoruz ama bekleyebiliriz. Yavaş yavaş gelin. Belki de hiç yola çıkmama-

lıydın. Acele etmeni istemiyorum. Kevin, beni duydun mu?”

Kevin, Haley’in hızını düşününce gülmek için kendini zor tuttu. “Merak etmeyin anne. Sağlam ellerdeyim.”

Annesi güldü. “Elimde değil. Çocuk sahibi olmak böyle bir şey.”

Kevin bunca yıl annesine çektirdiklerini düşününce başını iki yana salladı. “O zaman bir iki güne kadar görüşürüz anne. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Görüşürüz canım.”

Vedalaşıp telefonu kapattılar. Kevin cep telefonunu cebine yerleştirirken Haley’in tuvaletten çıkıp masaya doğru ilerleyişini izledi. Kevin’ın karşısına geçtikten sonra onun önündeki boş tabağa baktı.

“Bak. Sana iyi olacağını söylemiştim.”

Haley bir pastanenin önünde durmaları için ısrar etmişti. Bu denli zayıf biri için oldukça iştahlıydı. Ismarladıkları o kalın bir dilim pastayı ve kurabiyeleri silip süpürmüştü. Gerçi Kevin da ondan farklı değildi ya.

“Haklısın. Çok lezzetliydi.”

Pastane kırklı yılların dekorunu aynen korumuş gibi görünüyordu. Vitrinin önünde kırmızı masalar ve iskemleler dizilmişti. Garsonlarsa pembe üniformalar giymişti. Elvis’in ‘Love Me Tender’ı kulakları okşuyordu. Kevin kendini liseye geri dönmüş gibi hissetmişti. Deri ceketini çıkarıp Haley’in omuzlarına sarabilir ve tüm dünyaya onun kendisine ait olduğunu gösterebilirdi.

“Amirini aradın mı,” diye sordu Haley.

“Hı hı.”

“Ve...”

Haley gözlerini beklentiyle açmış Kevin’a bakıyordu. Demek bu yüzden masadan bu kadar uzun zaman ayrıl-

mıştı. Kevin'a telefon görüşmelerini yapması için fırsat tanımak istemişti.

Kevin omzunu silkti. "Birkaç hafta sonra işe dönebileceğimi söyledim."

"Onu sormuyorum," dedi Haley. "Terfiyle ilgili ne konuştunuz?"

"Yeni pozisyonla ilgilendiğimi söyledim."

Haley doğruldu. Yüzü aydınlanmıştı. Uzanıp Kevin'ın elini tuttu. "Kevin, buna çok sevindim. Bu işte gerçekten de harika olacaksın."

Haley pozisyonunun tam olarak ne olacağını bile bilmeden övgüler düzüyordu. Ancak Haley böyle bir şey yapardı. Nedenini gerçekten bilmiyordu ama Haley'in ona sonsuz bir inancı vardı.

Haley'in parmakları elini kavrayıp sıktı. Temas Kevin'ın içini ısıtmaya yetmişti. Bu kadar kısa sürede Haley'in kendisine ulaşabilmiş olması gerçekten de tuhaftı. İçinden onu kendisine çekip sıkıca sarılmak geldi. Hayır, seks istediğinden değil, sadece onun kalp atışlarını hissetmek istiyordu. Haley'in yanında olmak... iyi hissettiriyordu.

Az önce içinden geçirdikleri Kevin'ı birdenbire çılgınca korkutmuştu, derhal elini çekti ve masanın üstündeki adisyonu alıp hesabı ödemeye davrandı.

"Geceyi nerede geçirmek istiyorsun," diye sordu Haley'ye. "Belki bir seksen kilometre daha gidip sonra bir yer bulsak iyi olur."

Haley başını iki yana salladı. "Hayır. Burada kalmamız gerekiyor."

Kevin etrafına bakındı. Evet, pastaları, kurabiyeleri güzeldi ama o kadar da değildi. "Neden peki?"

Haley pencereden dışarıyı işaret etti. Kevin dışarı baktı ve ilanı gördü, ardından da inledi.

“Hayır, şaka yapıyor olmalısın,” dedi onun son derece ciddi olduğundan emin olduğu halde.

Kevin sokağın karşı tarafındaki kocaman ahşap kulübeye ve üzerindeki afişe bakışlarını çevirdi.

Yeteneğinizi Sergilemeye Var mısınız?

“Ciddi olamazsın.”

Haley öyle bir başını salladı ki masa sarsıldı. “Kesinlikle ciddiym. Piyano çalacağım. Kazanabilirim.”

Kevin iskemlesinde öylece kaldı. Kahretsin. İhtiyacı olan son şey buydu. Haley bir bar taburesinde oturacak ve azgın kalabalığa ilahi mi çalacaktı?

Ortam Kevin’ın hayalindekinden de beterdi. Haley’le yakınlardaki bir motele yerleşmişler ve yaklaşık beş saat sonra bara gitmek için dışarı çıkmışlardı. Park yeri hınca hınç doluydu, bardan gelen gürültüye bakılırsa orası da farklı bir durumda değildi.

Ahşap kapıyı geçmesi için tutarken, “Bunu yapmak istediğinden emin misin,” diye sordu Haley’ye.

Haley yanıt verdi vermesine de içeriden taşan uğultu işitmesine izin vermedi.

İçerisi iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalık ve gürültülüydü. İnsanların konuşmaları bangır bangır müzikle birleşmişti. İçeriye girdikleri an birkaç kovboy dönüp Haley’ye baktı ve sonra da adamlar gözlerini ayırmadan bakmayı sürdürdüler. Kevin’ın buna şaşırarak hali yoktu. Haley yine yapacağını yapmış ve dizinin bir karış üstünde bir etek ve o belini açıkta bırakan bluzlarından birini giymişti.

Ancak Kevin'in yanında olduğuna göre onun sorumluluğundaydı. Bu yüzden de uzun boylu bir kovboy onlara doğru hareketlendiğinde Kevin, Haley'in elini tuttuğu gibi az önce üç kadından boşalan bir masaya çekti.

"Biliyorsun, halen fikrini değiştirebilirsin," dedi oturdukları sırada. Daha doğrusu avaz avaz bağırdı.

Haley etrafına bakınırken başını kararlılıkla iki yana salladı. Kevin onun gözlerini iyice açarak baktığı yere döndüğünde birkaç çiftin dans ettiğini gördü. Barın önündeysen içki almak için bekleyen insanlar vardı.

"Hiç böyle bir yerde çaldın mı?"

"Hayır. Kilisede çaldım tabii. Bir de okul gösterilerinde. Bu çok farklı olacak."

"Muhtemelen lisedeyken ay ışığında okul orkestrasını da dinlemedin."

Haley onun yüzüne bakıp güldü. Gözleri pırıl pırıldı. Kevin o an onu öpmeyi her şeyden çok istediğini hissetti. Ayrıca Haley'yi alıp oradan kaçırmayı da istedi, çünkü bu azgın kalabalığa kendini dinlettirmesi mümkün değildi. Olabilecekleri düşününce irkildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Haley'in gözleri kısıldı. "Haklısın. Hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Ama yirmi beş yıl boyunca başkalarının yapmamı istedikleri şeyleri yaptım. Bundan sonraki yirmi beş yılıysa sadece yapmak istediğim şeyleri yaparak geçireceğim."

Kevin'in ona baskı yapmak gibi bir niyeti yoktu, yanlarından geçen garson kızı durdurdu ve yarışmaya katılmak için kiminle görüşmeleri gerektiğini sordu.

On beş dakika kadar sonra Kevin birasını bitirmiş ve belki de esaslı bir içki içmesinin iyi olacağını düşünüyor-

du. İçkili olmak gerginliğini yatıştırabilirdi. Bu durumda akşam ağrı kesici de alamayacaktı.

Haley bir forma ismini yazıp imza attı. Artık sahneye çıkmaya hazırdı. Bu akşam altı performans sergilenecekti. Haley sonuncu olacaktı.

Kevin onun bileğini tuttu. "Hey, iyi misin?"

"Hayır ama düzelirim."

"Sakın tuhaf heriflerle samimiyet kurmaya kalkma."

"Sanki hepsi de beni bekliyor," dedi Haley gülerek. "Ayrıca ben senden başkasını istemiyorum ki."

Kevin olduğu yerde kalmış, içten, masum, beklenmedik itirafın etkisinin geçmesini bekliyordu ki, Haley uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu ve dönüp kulise ilerledi.

Tek bir cümleyle Kevin'ı olduğu yere çakmıştı, demek bir paragraf kadar konuşacak olsa yere serecekti.

Kevin onun arkasından büyülenmiş gibi bakarken onu izleyen tek erkeğin kendisi olmadığının farkındaydı. Bu akşam sorun çıkacağını hissedebiliyordu, aksi gibi silahını da yanına almamıştı.

İlk yetenek sıradan bir performans sergiledi. İzleyicilerden birkaç kişi kızıl saçlı kadına tezahüratta bulunduktan sonra bar nispeten sessizleşti ve söylediği birkaç halk şarkısına eşlik eden bile oldu.

Kevin kendine bir bira daha ısmarladı ama birası geldikten sonra içmemesinin daha doğru olacağına karar verdi. Dolayısıyla kızıl saçlının ardından çıkan bir rock grubu, yeni yetme bir sihirbaz ve iki şarkıcıyı sadece su içerek izledi. Sıra Haley'deydi.

Kevin'ın sinirleri adeta bir gitarın telleri gibi gerilmişti. İzleyiciler sadece ilk çıkan kızıl saçlıya biraz olsun saygı göstermişlerdi ama diğerlerine hiç şans tanımamış, per-

formanslarının sonunda bir yuhalamadıkları kalmıştı. Haley muhtemelen bardakilerin sempatisini kazanırdı ama bu onu performansı bitinceye dek dinlemelerine yeter miydi?

Haley sahnede görüldüğü an, Kevin'ın midesine bir ağrı saplandı. Sahnenin ortasına çekilen piyanoya ilerlediği sırada epeyce ısıklık sesi işitildi. O arada ışıklar kapandı ve spotlar sadece onu göstermeye başladı.

“Hey, bebeğim! Niçin bize başka bir yetenek göstermeyi denemiyorsun,” diye bağırdı o sırada ön taraftan bir adam.

Haley spotlar arasında gözlerini kırıştırdı, adama baktı ve başını iki yana salladı. “Teşekkür ederim ama piyano çalmayı tercih ederim,” dedi.

Bar birden kahkahalarla çınladı. Kevin biraz olsun rahatladı. Bir an Haley'in adamın ne dediğini anlamayacağından korkmuştu ama neyse ki olayı mükemmel bir biçimde geçiştirmişti.

“Bir süredir çalmıyorum. Isınmam için bir dakika izin verir misiniz?”

“Ben çoktan ısındım bebek!”

Haley hafifçe kaşlarını çattı ve tuşlara dokunmaya başladı. Kevin insanların huzursuzlandığını sezdi. Haley, Kevin'ın tanımadığı ama klasik olduğunu sandığı bir parça çalıyordu. İçten içe inledi. Tanrı aşkına! Burası Bach çalınacak bir yer değildi.

İnsanlar ısıklık çalmaya ve sahneden inmesi için seslenmeye başladılar. Haley tereddütlerle izleyenlere baktı. O sırada Kevin ayağa kalktı. İhtiyacı olursa onu kurtarmak için tereddüt etmeyecekti.

“Sizin tarzınız bu değil, öyle mi,” diye sordu Haley, sonra omzunu silkti. Peki, buna ne dersiniz?”

Kevin birkaç notadan sonra kaşlarını kaldırdı. Bu parçayı da tanııyordu ama cazla blues karışımı ritm insanların hoşuna gitmiş görünüyordu. Kevin yeniden oturdu. Birasını eline alıp hafifçe sahneye doğru kaldırdı. Haley'in kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Durumu gayet iyi idare ediyordu.

Haley parmaklarını tuşlardan çekti ve kucağında kenetledi. Barda bir anlık bir sessizlik oldu, ardından da bir alkış koptu ki ne alkış. İnsanlar devam etmesi için ıslık çalıyordu. Haley tam reddetmek üzereydi ki, piyanoyu sahnenin ortasına çeken adamın devam etmesi için işaret ettiğini gördü.

Yeniden oturup kolejden bir arkadaşının bestesini çalmaya başladı. Dans pistinde adım atacak yer kalmamıştı. Haley dans eden çiftleri görünce gülümsedi. Bu kilise korosunda çalmaktan çok daha eğlenceliydi.

Haley çok beğenilen parçayı nakarat kısmını tekrarlayarak uzattı. Eğlenmek için çalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki müziği ne denli sevdiğini unutmuştu. Piyano kaçmaya çalıştığı dünyanın bir parçası olmuştu ve Haley de ondan keyif almayı unutmuştu.

Bu akşamsa piyanosunu yeniden kazanmıştı. Parmakları tuşların üzerinde adeta dans ediyordu. Daha önce kendisini hiç böylesine özgür hissetmemişti. Saatlerce çalabilirdi.

Parça sona erdiğinde piyanoyu sahneye getiren adam gelip yanında durdu. Elinden tutup Haley'yi ayağa kaldırdı ve kutladıktan sonra izleyicilere döndü.

"İşte birincimiz!"

Herkes çılgınca alkışladı. Haley kulaklarına inanamıyordu. “Ben mi kazandım?”

“Elbette tatlım. Bu da ödülün.” Adam eline yüz dolar tutuşturdu. “Hepsini burada harcayabilirsin.”

Haley güldü ve adamı kucakladı. Kazanmıştı!

Sahneden aceleyle inip Kevin’ı bulmak için ilerledi. Ona kazandığı parayı gösterecekti. Aynı zamanda Kevin’ın sahne performansı hakkında ne düşündüğünü duymak için de sabırsızlanıyordu. Bütün bu gerekçeler olmasa da Kevin’la birlikte olmak istiyordu.

“Hey, o kadar acele etme bebek.”

Biri bileğinden tutup hızla çekmişti, Haley döndüğünde karşısında esmer, bıyıklı bir adam gördü.

“Sana bir içki ısmarlamama ne dersin?”

Haley başını iki yana sallarken gülümsedi. “Hayır, teşekkürler. Biriyle birlikteyim.”

O zaman adam bileğini bıraktı. “Oh. Çok şanslı bir adam.”

Haley başını salladı ve ilerledi. Kevin’ı görünce el salladı. Tam o sırada aniden yüreğinin ağzına geldiğini sandı. *Biriyle birlikteyim.* Bunlar uzun zamandır ağzından çıkan en anlamlı sözler değil miydi?

“Muhteşemsdin,” dedi Kevin o yaklaşırken.

Haley son birkaç adımında koştu ve Kevin’ın açtığı kollarına atıldı. Kevin’ın sarılışı evine döndüğünde duyacağı hissi andırıyordu. Evet, kesinlikle buraya aitti. Belki sadece birkaç gün olmuştu ama Kevin’ın yanında hayatı boyunca olmadığı kadar mutluydu.

“Klasik müzikle başladığında hayatımın on yılını götürdün. “

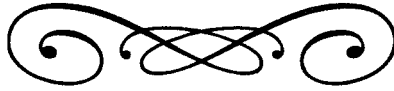
Haley elindeki parayı Kevin'ın gözünün önünde salladı. "Artık zenginim. Akşam yemeğimiz benden. Nereye gitmek istersin?"

Kevin'ın koyu renk bakışları Haley'in yüzünde gezindi. Haley onun gözlerinin derinliklerinde tehlikeli bir parıltı gördüğüne yemin edebilirdi.

"Sanırım burgere hayır demezdim. Ya sen?"

Haley onun duygularını gizlemek istemesine aldırımıyordu bile. Başını sallarken gülümsedi. Yine bağlantılı odalarda kalıyorlardı. Neler olacağını kim bilebilirdi?

~ ONUNCU BÖLÜM ~

“YEMEĞİ benim ödememe izin vermeliydin,” dedi Haley restorandan çıkarlarken. “Ben teklif etmiştim.”

“Kesinlikle olmazdı. Yarışmada kazanılan paralar bu tür şeylere harcanmaz. Kendine hiçbir zaman almaya kıyamayacağın bir şey bul ve satın al.” Kevin bunu söyledikten sonra güldü. “Belki de şu doldurulmuş hayvanlardan alırsın. Onlarla epeyce ilgilendiğini fark ettim.”

Haley yüzünü buruşturdu. “Bence oldukça ilginçler ama evimde onlardan birinin olmasını istemezdim. Öldükleri için sürekli hüznü olurdum.”

“Canlılarını da istemezdin muhtemelen.”

“Haklısın.”

Kevin cebinden odasının anahtarını çıkarırken Haley durakladı. Yine önceki gece olduğu gibi bağlantılı iki oda tutmuşlardı ve bu gece de yalnız uyumamayı umuyordu. Kevin hiç elini sürmese bile onun yanında yatmaya razıydı.

Kevin kapıyı açtıktan sonra Haley'ye önce girmesi için işaret etti. Haley içeriye girdi, ışığı açtı ve kendi etrafında döndü. "Hâlâ kazandığıma inanamıyorum."

Kevin gülümsedi. "Harikaydın. Yıllarca müzik okuduğunu söylediğinde bu denli iyi olabileceğini tahmin etmemiştim. Muhteşem bir sürpriz oldu."

"Oh, günlerce klasik müzik çalışırdık ama bazen de eğlenmeyi seçerdik. Biliyor musun, müziği ne denli sevdiğimi neredeyse unutmuşum. Sadece kendim için çalmayı, yapmak istediğim şeyler listesine aldım bile."

Kevin kapıyı kapatıp anahtarlığı komodinin üstüne attı. "Bir listen mi var?"

"Evet. Artık istediğim her şeyi yapıp hayallerimin peşinden gidebilirim." Haley parmaklarıyla saymaya başladı. "Piyanoda ne istersem onu çalacağım, Havai'ye gideceğim, öğretmen olacağım."

"Peki yetenek yarışmasını kazanmak... O da listende miydi?"

"Hayır, o bonustu."

Kevin yatağa oturup bacağına ovuşturdu.

"Acıyor mu?"

"Biraz. Ama biraz içtiğim için bu akşam ağrı kesici alamam."

"Çantamda aspirin var. İster misin?"

Kevin başını salladı. Zaten yüzünden de acı çektiği anlaşılıyordu. Onun kendini iyi hissetmesi her şeyden önemliydi.

“Tamam. Hem ilacı hem de pansuman malzemelerini getirip geliyorum.”

Haley aceleyle odasına gitti. İlacı ve pansuman malzemelerini aldı. Sandaletlerini çıkardı ve dolaptan bir şişe su kapdı. Döndüğünde Kevin bıraktığı yerdeydi. Aspirini Kevin’a uzattı. O da susuz yuttu.

“Oh, nasıl yapabildin?”

“Alışkanlık.”

“Sargını hemen değiştirmemi ister misin yoksa ilkin ağrının hafiflemesini mi tercih edersin?”

“Ben yaparım,” dedi Kevin sargı bezini ve merhemi onun elinden alarak.

Haley gözlerini kırıştırdı. Peki ama neden?”

“Yaptıkların için teşekkür ederim ama bu akşam yardımına ihtiyacım yok.”

Kevin kızgın konuşmamıştı, kelimeleri de oldukça nazikti ama Haley yine de tokat yemiş gibi irkildi. Yardımına ihtiyacı olmadığını söylemişti. Fakat pansumanını hep o yapmamış mıydı? Hem pansumandan sonra olanlar, o yakınlaşmaları en mutlu hatıraları olmamış mıydı?

Haley birden yüzünün kızardığını hissetti. Sorun bu muydu? Kevin o yakınlaşmayı istemiyordu. Aslına bakılırsa ona olan ilgisini fazlasıyla belli etmişti. Belki de Kevin bundan hoşlanmıyordu. Hatta Haley’den hoşlanmıyordu. Sonuç olarak Haley’yi o kadar çok reddetmişti ki...

“Özür dilerim,” dedi Haley çabucak. Gözleri dolmuştu. Ancak neden ağlamak üzere olduğundan emin değildi. Hem sıcaklamıştı, hem üşüdüğünü hissediyordu. Aynı anda... “Ben sadece...”

Hemen doğruldu ve dönüp odasına yollandı.

“Haley, bekle!”

Haley onu duymadı bile. Aradaki kapıyı kapatıp etrafına bakındı. Gizlenecek bir yere ihtiyacı vardı.

Hayır, öyle bir yer yoktu. Oklahoma City'nin dışında tuhaf bir motel odasındaydı. Bir iki saat önce yarışmayı kazanmış olmasının mutluluğu kaybolup gitmişti. Sanki hiç yaşanmamış gibi. Birden midesi bulandı. Yediği yemek Haley'ye ihanet etmek ister gibiydi.

Hemen buradan ayrılması gerekiyordu. Arabasına atlamalı ve olabildiğince uzağa gitmeliydi. Fakat o takdirde Kevin'ı yarı yolda bırakmış olurdu. Hayır, bunu yapamazdı. Onu evine götüreceğine dair söz vermişti. Pekala, onu bu akşam Teksas'a götürecekti.

Yatağına oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Hayır, bunu da yapamazdı. Yaralıydı ve ağrısı vardı. Sırf kendine ilgi duymayan bir adamın kollarına atıldığını fark etti diye onu bütün gece arabada oturmaya zorlayamazdı.

Üst üste yutkundu, ağlamamalıydı ama sonunda göz yaşları galip geldi. Üşümüş, kaybolmuş ve küçük düşmüştü. Tek düşündüğü ondan ne denli hoşlandığı, onunsa hiç ilgilenmediğiydi. Alan'ın karşısına geçip onu sevmediğini söyleyip düğünü ertelemesi bunun verdiği acının yanında hiçbir şeydi.

"Haley."

Haley başını çevirip baktı. Boş bulunmuştu. Kevin'ı görünce hemen yüzünü sildi.

"Buraya nasıl girdin?"

Kevin elini sallayıp kapıyı gösterdi. O zaman Haley kapıyı kilitlemediğini hatırladı.

"Lütfen ağlama," dedi Kevin aksayarak ilerlerken.

"Ağlamıyorum dedi Haley hemen. Yüzü ıpsıslaktı. "İyiyim ben. Beni merak etme. Elimde değil."

Kevin gelip yanına oturdu. Haley uzaklaşmak istedi ama bu fazla çocuksu görünürdü. Hem Kevin kolunu omzuna atmıştı ve onun sıcaklığını hissetmek iyi gelmişti. Fakat sorunu Kevin'dı değil mi? Nasıl çözümü olabilirdi ki?

Kevin onu kendine çekti. Haley buna direndi ve olduğu yerde kalmaya kararlı göründü. Kevin içini çekti ve ısrar etmedi.

“Anlamıyorsun,” dedi yavaşça. “Ben iyi adam olmak istiyorum ama sen işimi çok zorlaştırıyorsun.” Kaşlarını çatı. “Hem senin şu küfretme derslerine ne oldu? Hani pratik yapacaktın?”

Haley burnunu çekti. “Küfreden tiplerden olabileceğimi sanmıyorum.”

“Muhtemelen öyle,” dedi Kevin, onun elini tutarak. “Bense o tür biriyim ve sanırım senin alışık olmadığın birçok şeyi yapıyorum.”

Kevin onun gözlerinin içine baktı. “Kadınlarla birlikte olmakta fazla zorlanmam. Her zaman etrafımda kadınlar olmuştur. Beni severler ve yatağında olmaktan hoşlanırlar.”

Haley bütün bedeninin kasıldığını hissetti. İşte bu harkaydı. Demek onlardan biri bile olamayacaktı. Gözlerinin tekrar dolduğunu hissetti. Elini çekmek istedi ama Kevin bırakmadı.

“Yatmak sorun değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana sevişmekle seks yapmak arasındaki farkı anlatmıştım. Hatırladın mı?”

Haley başını salladı.

“Seks yapmak için sayısız kadın bulabilirim. Ama sevişmek için birini bulmak... İşte bu bambaşka bir hikâye.

Belki sorun benim. Belki de şanssızım. Ama değer vereceğim bir kadın bulmakta zorlanıyorum. Bir zaman sonra sadece seks yapmak yetmiyor. Saygı duyabileceğim, değer vereceğim birini arıyorum.”

Haley bu kez elini kurtardı. Durum düşündüğünden de kötüydü. Kevin ondan hoşlanmamakla kalmıyor, saygı da duymuyordu demek.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı. Kalbi inanılmaz kırılmıştı. Göğsüne bir ağırlık oturmuştu sanki.

“Hayır, anlamıyorsun.” Kevin onun yüzünü iki eliyle kavradı. “Kahretsin Haley. Söylemeye çalıştığım şey şu... Senden o kadar hoşlanıyor ve saygı duyuyorum ki, seninle sadece seks yapamam.”

Haley şaşırıp kalmıştı. “Ama ben de senden hoşlanıyorum. Bana birini gerçekten önemseyene dek beklememi söylemiştin, seni önemsiyorum. Anlayamıyorum. Beni istemiyorsan, söylemen yeterli. Kendimi üstüne attığım için özür dilerim. Seni rahatsız etmek niyetinde değildim. Ben sadece...”

Haley’in midesi kasılmış, burnu yanmaya başlamıştı. Yine ağlayacağından korkuyordu. Senin de beni istediğini sanmıştım.”

Kevin, Haley’in daha önce hiç işitmediği bir küfür savurdu. Şaşkınlıkla Kevin’in yüzüne baktı ama kulaklarını kapamaya kalkmadı. Kevin bunun da epeyce büyük bir gelişme olduğunu düşündü.

“Başından beri bu işi yanlış götürüyorum,” dedi Kevin başını iki yana sallayarak. Başından beri onu incitmemeyi hedeflemişti ama incitmişti işte. Haley’in gözlerinin derinliklerindeki mutsuzluğu fark etmemesi mümkün müydü? Onu üzmişti ve güya iyi bir adam olmaya çalışıyordu.

Kevin derin bir nefes aldı. “Bütün bunlar senin için çok yeni,” dedi sonunda. “Hayatında ilk kez bir maceraya atıldın. Yeni keşiflerde bulunuyorsun ve bu harika. Seninle muhteşem zaman geçiriyorum. Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Çok tatlı ve komiksin. Her şeyi tüm benliğine yaşıyorsun. Bu yönüne hayranım.”

Haley’in ifadesindeki hüznün dağılır gibi oldu. “Ve...”

“Ve bu duygularının ne kadarının bu yeni hayatının yaşattığı hislerden kaynaklandığını merak ediyorum. Senin sonuçlarını düşünmeden hareket etmeni istemiyorum.”

Kevin bu kadar güzel bir kadının kendisinin peşinden koşmasına inanamıyor ve onu vazgeçirmeye çalışıyordu. “Yılın Geri Zekâlısı” ödülünü hak ediyordu.

Haley uzun süre Kevin’in yüzüne baktı. Ardından başını salladı. “Benim kendimi kaptırmamdan korkuyorsun. Bunun yeni bir deneyim olduğunu düşünmemden, senin kimliğine alakası olmamasından korkuyorsun.”

Kevin konuyu bu şekilde ortaya koymasından hoşlanmamıştı. Kulağına hiç de güzel gelmemişti. “Benim iki ömre sığdıracak kadar fazla pişmanlığım var,” dedi. “Senin de aynı şeyleri yaşamayı istemiyorum.”

“Pişman olmayacağımı söylemek istiyorum ama olaylar çok hızlı geliyor. Bazen ben bile yetişmekte güçlük çekiyorum. Dinle, kendimi üstüne attığım için özür dileirim. Hayır hayırdır, konulu bir derse ihtiyacım var galiba. Senin sözlerini dikkate almadığım için suç bende.”

Ondan hoşlandığı için bir de özür mü diliyordu? Hayır, bu kadarı da fazlaydı. Kevin onun yanağına elinin tersiyle dokundu. “Ne olduğu veya olmadığına boş ver. Şunu unutma ki, ilk gördüğüm andan itibaren seni istiyorum.”

Haley kirpiklerinin arasından onu süzdü. “Gerçekten mi? Yani, öneride bulunmamın sakıncası yok, öyle mi?”

Kevin şimdiden pişman olmaya başlamıştı ama onu tekrar üzmeyi de göze alamazdı. “Ne istersen önerebilirsin, benim de reddetme özgürlüğüm olması koşuluyla.”

Gerçekten bunları mı söylemişti? Kevin inanamıyordu. Bu tabloda kahrolası bir yanlışlık vardı ama neydi?

Haley gülümsedi. “Tamam. Seksle ilgili falan bir şey kastetmiyorum ama birlikte uyuyabilir miyiz?”

Yatağı sadece paylaşıyorlardı ama Kevin uyuyamayacağını biliyordu. Onunla aynı yatakta yatıp uyuyabilmesi mümkün müydü? Hafifçe inledi ve kolunu gözlerinin üstüne kapattı. Ne diye bunu kabul etmişti? Bu bir işken-
ceydi. Belki de ondan lambayı kafasına geçirmesini istese daha iyi olurdu, böylelikle kendinden geçerd.

Tam yataktan kalkmayı düşünürken ara kapı açıldı ve Haley içeri girdi. Yüzünü yıkamış, üstüne pijamasını giymişti. Yatağa doğru gelirken göğüsleri pijamanın altında belirginleşti, ölü bile o görüntü karşısında dirilirdi. Kevin onun mutlulukla parıldayan yüzüne baktı.

“Bacağın nasıl?” Haley soruyu sorarken pikeyi kaldırıp yanına kaymıştı bile.

Kevin birden onun tatlı kokusunun her yanını sardığını duyumsadı. Birkaç saniye sonra kalp atışlarını duyacak ve bedeninin verdiği tepki yüzünden infilak etmezse çok şanslı olduğunu düşünecekti.

“Kevin...”

“Bacağım iyi.”

Haley bunu işitince rahatladı ve başını omzuna yasladı. Elini de Kevin’ın göğsüne dayamıştı. Kevin kara kara bu temasa nasıl dayanacağını düşünüyordu.

Birden Haley'in kendisine baktığını hissetti. Dönüp bakınca Haley gülümsedi. Ona sonsuza dek bakabileceğini fark edince göğsü sıkıştı.

"Hiçbir şekilde razı olma," dedi birden. "Her ne yaparsan yap Haley, hiçbir şekilde en iyi olmayana razı olma. Şayet istediğin adam senin isteklerinle ilgilenmiyorsa, onu bırak ve ilgilenen birini bul. Sadece en iyisini kabul et. Layık olduğun hayat bu."

"Demek istediğin Alan'ın Hawai'ye gitmek istememesi gibi mi?"

"Doğru."

"Ya da çocuk meselesi mi?"

Başını salladı. Şu doğum kontrol hapı gerçeğini düşünmek istemiyordu ama... Aslında çocuk sahibi olmak aralarında bir sorun teşkil etmezdi, çünkü Kevin da çocukları severdi...

Kevin olduğu yerde adeta dondu. Hayır bu kez hatalı değildi. Konuşmakla diğer zararlı düşüncelerini unutacağını, normale döneceğini sanmıştı ama yanılmıştı. Haley konuşurken göğsünü okşamaya başlamıştı. Tanrım, silahı alıp Kevin'ı başından vursa daha iyi etmez miydi?

Haley, Kevin'm ılık tenini, göğsünün üstündeki tüyleri okşamayı sürdürüyordu. Ona dokunmak muhteşem bir histi. Kevin ondan çok daha kaslıydı. Kokusu da hoşuna gitmişti. Sıcacık nefesi güven veriyordu.

"Niçin hiç evlenmedin," diye sordu birden. "Yani bir kez işler yolunda gitmediyse niçin tekrar denemedin?"

"Çünkü âşık olmadım."

"Tıpkı benim ayağımın yerden kesilmesini istemem gibi. Sen de bana benziyorsun."

Kevin güldü. "Erkekler ayaklarının yerden kesilmesini istemezler. Bu kızlara özgü bir şeydir."

“Olsun, temelde ikimiz de aynı şeyleri istiyoruz.”

“Evet. Ama sakın kimseye bunu söylediğimden bahsetme.”

Haley güldü. Sonra da gözlerini kapattı ve onun bedenini hissederek bir süre yattı. Haley tam elinin onun karnına kaydığını fark etmişti ki, Kevin birden kımıldandı ve Haley’i altına aldı.

Haley gözlerini açtı, şaşkınlıkla ona baktı. “Sorun nedir? Canını mı yaktım?”

“Alan’la ne kadar ileri gittiniz? Bakire olduğunu biliyorum ama ne yaptı sana? Dokundu mu, okşadı mı?”

Kevin’in sesi boğuk ve kısıktı. Haley neler olduğunu anlayamıyordu. “Biz öpüşürdük, o kadar.”

Kevin inledi. “Cehenneme gideceğim.”

“Hayır, gitmeyeceksin. Sen çok iyi bir insansın.”

Kevin başını iki yana salladı. “Tatlım, şu an neler düşündüğümle ilgili en küçük bir fikrin bile yok.”

“O zaman söyle,” dedi Haley gözlerini kocaman açarak.

“Seni çılgınca istiyorum.”

Haley heyecanla yerinde kımıldandı. “Ben de seni istiyorum. Yemin ederim, bu seks değil. Bunu bir başkasıyla yaşamayı hayal bile edemem.”

“Tanrım, bana hayır demen gerekiyordu.”

“Ya öyle mi? Ama hayır demek istemiyorum.”

“Fakat ben senin bir bakire olman gerçeğiyle başa çıkamam.”

Haley dudaklarını ısırdı. Bu konuda ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

“İstedğim sadece sana dokunmak. Sevişmek değil. Bunu kısa keseceğim. Kabul edebilirsin ya da hayır diyecek olursan uyuruz, o kadar.”

Uyumak mı? Kevin çıldırmış olmalıydı. Onun tarafından dokunulmak gibi bir alternatif varken uyuyabilir miydi hiç?

“Kabul ediyorum,” diye fısıldadı Haley ve onu öpmek için dudaklarına uzandı.

Haley ne zaman üstündeki her şeyi çıkardığının farkında bile değildi. İlkın biraz utanır gibi olmuştu ama keşfedecek o kadar çeşitli duygu vardı ki, bir öncekini düşünmeden geçmek zorunda kalıyordu.

“Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Haley başını iki yana salladı.

“Öylesin. Çok güzelsin. Her şeyinle mükemmelsin.”

Kevin göğsünü hafifçe okşarken Haley’in gözlerinin içine baktı. “İstedğin an durabilirim.”

Haley konuşabilecek durumda değildi. Yine başını iki yana salladı. Kevin’in eli karnına oradan da bacaklarının arasına kaydı. Haley bunun olduğuna inanamıyordu.

Kafasında birçok soru belirmişti ama sırası değildi. Kevin bir kâşifti. Kendisinin bile farkında olmadığı en hassas bölgesini nasıl olmuşta hemen bulabilmişti?

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

HALEY giyinmeyi bitirdiğinde aynaya her baktığında fark ettiği korkuya aldırmamaya çalıştı. Öyle tam olarak gergin falan sayılmazdı, sadece bundan sonra neler olacağını bilemiyordu.

Önceki gece... Muhteşemdi. Kevin'la yaşadıkları şey muhteşemdi ve birbirlerine daha da yakınlaşmalarına neden olmuştu. Birbirlerine sarılıp uyumuşlardı. Haley uyandığında Kevin halen uyuyordu. Haley usulca yataktan çıkmış ve odasına gidip duş almıştı. Kevin uyandığında nasıl davranacaktı? Bundan emin değildi. Acaba önceki gece yaşananlardan söz edecekler miydi? Yoksa aralarında tuhaf, berbat bir soğukluk mu hissedilecekti.

Haley böyle olmasını istemiyordu. Yatakta olanlar hoşuna gitmişti gitmesine ama günün geri kalanında yaşadıklarını da önemsiyordu ve bunların değişmesini istemiyordu. Son birkaç gündür Kevin onun için çok önemli biri haline gelmişti. Onun yanında olmasından onunla konuşmaktan keyif alıyordu. Birlikte iyiydiler.

Haley çoraplarını ve ayakkabılarını giydikten sonra aynanın karşısına geçti. Ancak bakışları kısıcık saçlarına kayınca yüzünü buruşturdu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Rimelini ve rujunu sürdü.

Şampuanını bir torbaya sararken Kevin'la bir takım oluşturdıklarını düşünüyordu. Acaba çılgınca keşfetme merakı buna zarar verir miydi?

Haley banyodan çıktığında olduğu yerde kaldı. Kevin onun odasına gelmiş ve yatağına oturmuştu. Üstünü giyinmişti. Gitmeye hazırdı. Haley onun yüzünden ne düşündüğünü anlamaya çalıştıysa da başaramadı. Tam nasıl olduğunu soracaktı ki, Kevin kalktı, ona doğru ilerledi ve sarıldı.

O kadar sıcak ve güçlüydü ki, Haley bütün korkularının yok olduğunu hissetti.

"Günaydın," dedi Kevin onun yüzüne bakarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

Güldü. "Sadece iyi mi? Muhteşem falan yok mu?"

"Var."

"Buna sevindim." Dikkatle gözlerini araştırdı. "Kara bulutlar yok ya."

"Hayır."

Kevin elini dudaklarına götürüp öptü. Sonra Haley'yi yatağa götürüp oturttu. Birden ifadesi ciddileşmişti.

“Bugün Postum Landing’e gitmek istiyorum,” diye mırıldandı. “Bu geceyi Dallas’ta geçirmeyi konuştuğumuzu biliyorum ama artık seninle bir motel odasında bir gece daha geçiremeyeceğimizi anladım Haley. İkimiz de neler olacağını biliyoruz.

Haley ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir yanı Kevin’in haklı olduğunu söylüyordu ama diğer bir yanı itiraz çılgınlıkları atıyordu. Ondan ayrılmaya hazır değildi, hiçbir zaman da hazır olmayacaktı. Çok erkendi, onu daha yeni bulmuştu. Kevin hayatının anlamı haline gelmişti. Kevin ne sanıyordu? Hiçbir şey olmamış gibi onu evine bırakıp gidebileceğini mi?

Kevin elini hafifçe sıktı. “Bu sana biraz tuhaf gelebilir ama senin bizimkilerin evinde benimle kalmanı istiyorum. Sadece birkaç gün. Senin seyahat planlarını alt üst etmek istemiyorum ama...” Kevin omzunu silkti. “Sanırım söylemeye çalıştığım şey, seninle biraz daha zaman geçirmek istediğim.”

Haley’in panik duygusu yok olmuştu, bundan daha iyi bir teklif işitmemişti. “Bu fikre bayıldım.”

“Yani seni Hawai’ye gitmekten alıkoymamın sakıncası yok mu? Yani gitmeni geciktirmemin...”

“Sanırım adalar bir yere kaçmaz.”

“Güzel.” Kevin ayağa kalktı. “Açlıktan ölüyorum. Yola düşmeden önce kahvaltı yapalım öyleyse.”

Haley başını salladı ve makyaj çantasını yatağın üstüne bırakıp Kevin’in uzattığı elini tuttu ve birlikte çıktılar. İlk sabaha adım attıklarında Haley birden babasının uzun zaman önce söylediği bir şeyi anımsadı.

Muhtemelen on, on bir yaşındaydı ve babasının niçin yeniden evlenmediğinden söz ediyorlardı. Babası annesini ne kadar çok sevmiş olduğunu anlattı. Onu o kadar sev-

mişti ki, onunla sadece karşılıklı oturmak bile herhangi bir partiye katılmaktan keyifliydi. O zamanlar onun ne demek istediğini anlayamamıştı ama şimdi ne anlatmaya çalıştığını biliyordu. Kevin’la yol kenarında kahvaltı yapmayı, başka biriyle Avrupa’yı dolaşmaya binlerce kez tercih ederdi. Şayet seçeneği olsaydı...

Haley yüreğinde bir sızı hissedince kaşlarını çatı. Evden ayrıldığından bu yana ilk kez babasını özlediğini hissetmişti. Onu görmek, konuşmak ve evden ayrıldığından beri yaşadığı maceraları anlatmak istiyordu – gerçi hepsini anlatamazdı... Ancak onun sesini işitmek ve Kevin’la tanıştırmak isterdi. Babasının hâlâ onu sevdiğini söylediğini duymayı isterdi.

“İyi misin?”

Kevin’a döndü. “İyiyim. Sadece babamı düşündüm de.”

“Onu aramak için cep telefonumu kullanmak ister misin?”

Haley başını iki yana salladı. “Belki daha sonra.” Neler söyleyeceğini tam olarak kafasında oluşturduktan sonra...

“**B**unun uygun olacağından emin misin,” diye sordu Haley belki bininci kez.

“Ne sıklıkta evet demem gerekiyor?”

“Bilemiyorum. Gerginliğim yatıştığında haber veririm.”

Bir saat önce eyaletin sınırını geçmişlerdi. Artık Postum Landing’e az yol kalmıştı. Haley bakımlı evlere ve çimlere bakarken yüreğindeki sıkıntıyı düşünmemeye çalışıyordu.

Bu çılgınlıktı. “Bir motelde kalmalıydım,” diye mırıldandı sonunda. “Sizin evinizde kalamam.”

Kevin güldü. “Teknik olarak, orası benim de evim değil. Anneme ve Howard’a ait.”

Haley direksiyonu sımsıkı tutan ellerine baktı. “Bunun durumu daha uygun hale getirdiğini mi sanıyorsun?”

“En azından kötüleştiriyor.” Kevin onun koluna hafifçe dokundu. “Biraz gevşe. Annemle konuştum. Senin bizimle kalacak olmandan dolayı memnuniyet duyacaklarını söyledi. Hem konuşmamın büyük bir bölümüne sen de tanık oldun. Sence kulağa kötü gelen bir yanı var mıydı?”

“Hayır ama...”

Kevin’in onu evine götürmesi garipti işte. Kevin’in eski bir okul arkadaşı değildi ya da yolda bulduğu sahipsiz bir köpek de değildi.

“Soldan dön.”

Haley önce ışıklarda durdu, ardından sola döndü. Possum Landing ona kendi kasabasını hatırlatmıştı ve bu da içindeki özlemi ortaya çıkarmıştı. Evden kaçtığı ve o zamandan beri babasının arayıp, sesini duymadığı için pişmandı.

Kevin, Haley’yi tamamen kendi mahallesine benzeyen bir yere yönlendirdi. Sonunda iki katlı büyük bir evin önünde durduklarında Haley midesinin bulandığını hissetti.

“Hazır mısın,” diye sordu Kevin kapıyı açarken.

Haley hayır demek istiyordu ama daha konuşmaya fırsat bulamadan evin kapısı açıldı ve iki kişi geniş verandaya çıktı.

Haley arabadan ne zaman indiğini bilmiyordu ama birden kendini Kevin’in annesiyle üvey babasının karşısında buldu. Kevin onları tanıştırdı ve Haley gülümseyerek

yapması gerekeni yaptı ve söylemesi gerekeni söyledi. Ancak o anları daha sonra pek net hatırlayamayacaktı.

Kevin'ın annesi Vivian otuz bir yaşında ikiz çocuğu olan bir anne için çok gençti. Haley her ne kadar onun on yedi yaşında anne olduğunu bilse de muhteşem görüldüğüne karar verdi. Uzun boylu, ince, koyu renk saçlı, yeşil gözlüydü. Oğlunun niçin bu denli yakışıklı olduğu anlaşılıyordu. Howard ise karısından birkaç yaş büyük seyrek saçlı ve samimi gülüşü olan biriydi. Kendisiyle ve dünyayla barışık bir havası vardı.

Vivian ve Howard, Haley'le tanıştıktan sonra Kevin'a döndüler. Howard bastonunu tutarken annesi Kevin'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve kaygılı gözlerle oğlunu inceledi.

“Vurulduğuna inanamıyorum. Oh, Tanrım!”

“Ben de,” dedi Kevin gülerek. Artık eve doğru ilerliyorlardı. Kevin baston olmadan yürüyebiliyordu ama Howard bastonu eline tutuşturunca bir şey söylemeden kullandı.

“Başına aldığın darbeden dolayı bir sorun çıktı mı,” diye sordu Howard, geçmeleri için ön kapıyı tutarken. “Sence Dr. William'ı çağırmalı mıyız?”

“Hayır, ben iyiyim,” diye ısrar etti Kevin gülerek. “Hatta bu akşam dansa gidip ne denli iyi olduğumu kanıtlayabilirim.”

Kevin bunları söyledikten sonra Haley'in içeriye girmesi için bekledi, göz göze geldiklerinde ona göz kırptı.

Evin içi son derece rahat ve sıcak döşenmiş, aile resimleri her yana serpiştirilmişti. Haley, Kevin'ın delikanlılık resimlerine hayranlıkla baktı. İkiz kardeşi Nash'in gülümsemesi ve bakışlarındaki pırıltı da hoşuna gitmişti.

“Yorgun musun? İstersen yemekten önce biraz uzan,” dedi Howard, Kevin’a.

“Teşekkür ederim ama bütün gün yaptığım tek şey oturmaktı. Yol boyunca araba kullanan Haley’di.

“Pekâlâ, madem öyle ben gidip bavulları taşıyayım,” dedi Howard.

“Oh, benimki küçük kahverengi valiz. Diğeri Kevin’ın.”

Kevin merdivenlere şöyle bir baktı. “Merdivenleri tırmanmak için can attığımı söyleyemem.”

“Aşağıdaki çek-yatta uyumak ister misin,” diye sordu annesi.

“Hayır, yukarı çıkabilirim. Sadece inlemelerimi duymazdan gelmen gerekecek.”

Vivian gözleri dolu dolu oğluna sarıldı.

“Hadi anne. İyiyim ben,” dedi Kevin. “Merak etmekten vazgeç. Bak geldim, ayaktayım ve kanayan bir yerim yok. Her zaman sadece hasta olduğumda benimle başa çıkabildiğini söylemez miydin?”

“Son yıllarda fikrimi değiştirmiştin.”

Kevin güldü. “Büyük hata. Neyse, niçin Haley’ye odasını göstermiyorsun? Eminim o kendi ördüğün yatak örtüsünü Nash’le benden daha fazla takdir eder.”

Vivian hafifçe oğlunun yanağına dokundu. “Eve dönmek harika bir şey.”

“Ben de döndüğüm için mutluyum.”

Haley ikisini izlerken aralarındaki sevginin neredeyse elle tutulur olduğunu fark etti. Kevin’ın ailesiyle ilişkisini fazla düşünmemişti ama biri sorsa, güçlü olduğunu tahmin ettiğini söylerdi. Şimdiyse bunun kanıtlarını gördüğüne sevinmişti.

“Kendini evindeymişsin gibi hissetmelisin hayatım,” dedi Vivian, Haley’yi odasına çıkarırken. “Konuk odasını birkaç yıl önce elden geçirdik, umarım rahat edersin.”

“Eminim ederim,” dedi Haley. Vivian’la merdivenleri çıkarlarken omzunun üstünden Kevin’a acele bir bakış attı. Kevin başparmağını yukarı kaldırıp gülümsedi.

“Beni evinize kabul ettiğiniz için çok nazıksınız. Bir otelde kalabilirdim ve...”

“Bu çok saçma. Kimseyi ağırlamayacaksak, niçin konuk odası için o kadar uğraştık ki? Buraya sadece televizyon seyretmek istediğimizde çıkıyoruz. Kendi yatak odamız aşağıda.”

Haley odanın kapısında durakladı.

“Hadi girsene.”

Haley iki kişilik yatağı, büyük bir gardırobu ve beyaz bir masa bulunan ferah odaya adım attı. Yatak örtüsü sarı ve mavi motiflerden oluşturulmuş, örtüye uygun mavi perdeler asılmıştı. Geniş pencereden bakımlı bir bahçe manzarası görünüyordu.

“Banyo koridorun karşısında,” dedi Vivian. “Fakat kimseyle paylaşmana gerek yok. Kevin ve Nash’in ortak bir banyoları var.”

“Çok güzel bir oda,” dedi Haley içtenlikle. Aşağıdan gelen sesleri duyunca Howard’ın bavulları taşıdığını tahmin etti. Vivian’ın hemen kocasına yardıma gideceğini düşündüyse de yanıldığını fark etti. Kevin’ın annesi kapıya yaslanıp kendisini süzdü.

“Kevin’ı eve getirdiğin için teşekkür ederim. Benim tanıdığım Kevin yeterince düzelmeden kendi kullandığı arabayla yola çıkar ve yarasını azdırırdı.”

“Benim için zevkti.”

Zevkten de öteydi. Son birkaç gün Haley'in hayatının en güzel günleriydi.

Vivian'ın yeşil gözleri tereddütle baktı. "Şey, burnumu sokmak istemiyorum ama elimde değil. Oğlumla ilişkinizi merak ettiğimi söyleyebilir miyim?"

Haley yanaklarının yandığını hissetti, kızarmış olmalıydı. "Ne demek istediğinizi sorabilir miyim?"

Vivian omzunu silkti. "Şey, bugüne dek eve bir kız arkadaşını getirdiğini görmedik. Yani öyle bir tip değildir. Her zaman bu konuda sorunlu olduğunu düşünmüştüm. Kızlarla flört etmek yerine araba yarışlarına gitmeyi falan yeğlerdi. Elbette yetişkin bir erkek oldu. Kadınlarla arabalardan çok ilgilenmesi normal. Aslında sormak istediğim şu... İkiniz sadece arkadaş mısınız yoksa daha fazlasını bekleyebilir miyim?"

Haley bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemiyordu. Howard'ın valizini getirmesi ne kadar iyi olurdu. Ancak anlaşılan Kevin'la sohbet etmeyi tercih etmişti. Aşağıdan ikisinin sesi geliyordu.

"Biz..." Haley boğazını temizledi. "Sanırım biz arkadaşız." Peki, arkadaşlar önceki akşam olanları yaşarlar mıydı? "Kevin'dan çok hoşlanıyorum. O harika biri."

"Pekâlâ. Daha başka bir şey sormayacağım. Burada olduğun için çok mutlu olduğumuzu söylemek isterim. Bu arada yemek saat altıda. Bu da hemen mutfığa gitmem gerektiğini anlatıyor."

"Size yardım edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür erdim. Sadece lazanya ve salata yapacağım. Ne yazık ki, Howard ve ben bu akşam dışarı çıkmak zorundayız." Vivian yüzünü buruşturdu. "Kevin'ın geldiği akşam dışarıya çıkacak olmaktan nefret ediyorum

fakat bowling takımımızın şampiyonluk maçını kaçıramayız.”

“Sanırım Kevin bunu anlayacaktır.”

Vivian başını sallayıp gülümsedi. “Hem yanında sen varsın.”

Vivian gittiğinde Haley derin bir nefes aldı. Hiç değilse Kevin’ın eve bir kız getirmesinden rahatsızlık duymadığını göstermişti. Bu arada Kevin’ın eve başka birini getirmemiş olmasına da çok sevinmişti. Bu kendisinin özel olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Haley de kendini özel hissediyordu.

“Bir köpeğin ne kadar büyük sorunlar çıkardığına inanamazsın,” diye söyleniyordu Vivian. “Bahçenin altını üstüne getirmiş. Çalıları kökünden sökmüş. Mrs. Wilbur peşinden koştu, alt sokağa kadar kovalamış.”

Kevin güldü. “Köpek bir daha ortada görünmemiştir.”

“Elbette görünmedi. Wilbur haftalarca ortalıkta çılgın gibi dolaştı.”

Haley onların aile sohbetlerini dinliyordu. Kevin’a evde olmadığı süre boyunca kasabada ve evde olanları anlatıyorlardı. Tıpkı kendi kasabasında olduğu gibi herkes herkesin ne yaptığından haberdardı. Haley kendini eve dönmüş gibi hissediyordu. Babasıyla kendisi de yemeklerde böyle sohbet ederlerdi. Kimin köpeği ne zarar vermiş, kimin on yaşındaki oğlu ağaçtan düşüp kolunu kırmış...

Kevin iskemlesini geri itti ve karnına dokundu. “Haley’le yolda güzel yemekler yedik ama hiç kimse lazanya konusunda eline su dökemez anne.”

Vivian gülümseyerek teşekkür etti. “O kadar iyi olsaydı, eve daha sık uğrardın.”

Kevin ellerini kaldırdı. “Beni bunun için sıkıştırmadan önce yirmi dört saat bekleyeceğini umuyordum.”

“Haklısın,” diye içini çekti Vivian. “Eve döndüğünü görmek harika.”

Howard da başını salladı.

“Pekâlâ telefonda söylemeye yanaşmadığın şu büyük haber nedir,” diye sordu Kevin.”

Vivian ve Howard birbirlerine baktılar. Onların o sessiz iletişiminde Haley yılların birlikteliğini, sevgisini ve anlayışını buldu. Çok özel ve samimi bir alana giriyormuş endişesiyle bakışlarını kaçırdı. Evli çiftlerin sık sık böyle bakıştıklarını bilirdi. Birlikte olanların bile.

Haley içini çekti. Alan’la hiç böyle manalı bakıştıklarını hatırlamıyordu. Böyle bir iletişimleri hiç olmamıştı ki. Birden aklına bir şey takıldı. Evden ayrıldığından beri onu hiç özlememişti. Oturuşunu dikleştirdi. Ondan kaçmıştı. Onu hiç sevmemişti.

“Bunu sabah konuşuruz,” dedi Vivian, Haley’in düşüncelerini bölerek. “Kahvaltıdan sonra da Eddie’yi ziyaret etmeye gideceğiz.”

Kevin durakladıktan sonra Haley’ye döndü. “Eddie Reynolds ailemin çok eski bir dostu. En büyük oğlu Gage bizim yaşımızda. Quinn ise bir yaş küçüğümüz. Dördümüz birlikte büyüdük. Arkadaştan çok kardeş gibiydik.”

O sırada Howard saatine baktı. “Artık çıkmamız gerekiyor.”

Vivian masayı işaret etti. “Bana bir dakika ver.”

“Ben kaldırıyorum,” diye atıldı Haley. “En azından bunu yapayım.”

Vivian tam itiraz edecekmiş gibi bakmıştı ki, Kevin araya girdi. “Siz çıkın. Ben Haley’ye neyi nereye koyacağını gösteririm.”

Annesi güldü ve Kevin'ı yanağından öptü. Ardından da karı koca arka kapıdan çıktılar.

Kevin onların arkasından bakarken, "Niçin bu akşam söylemedi," diye mırıldandı.

Haley'in bir fikri yoktu. Yine de, "Belki de aceleleri olduğu içindir. Belki de söyleyeceğini söyleyip aceleyle çıkmak istememiştir." Haley onun yüzünü inceledi. "Endişeleniyor musun?"

"Hayır ama belki de endişelenmeliyim." Kevin başını iki yana salladı. "Neyse, her neyse sabah söyleyecek nasılsa. Hadi biz de masayı kaldıralım. Sonra yukarı çıkalım, sen kablolu kanalların altını üstüne getir."

"Sen..."

"Kim bilir? Belki de iyi bir film buluruz."

Haley sevinçle gülümsedi. Sadece Kevin'la aynı ortamı paylaşmak bile yeterdi.

Kevin masadan kalktı ve Haley'yi de kaldırıp kendine çekti. "Bizimkilerden hoşlandın mı?"

Haley başını salladı. "Harika insanlar."

Kevin onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Peki ya ben?"

"Sen de harikasin."

Kevin ona göz kırptı. "Biliyorum."

Kevin uyumaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Belki de Haley'le birlikte olmak varken yalnız başına yattığı için huzursuzdu. Masayı topladıktan sonra bir film izlemişler ve bir ara öpüşmeleri derinleşmeye başlayınca Kevin kendi odasına dönmenin en doğru hareket olacağına karar vermişti.

Kevin daha fazla dayanamayarak yataktan kalktı ve kot pantolonuyla tişörtünü giydi. Sonra usulca merdivenleri indi.

Aşağıda bacağına biraz dinlendirdikten sonra mutfığa yöneldi. Annesi kurabiyeleri yaklaşık yirmi yıldır Nash'le ikisinin Anneler Günü hediyesi olarak aldıkları kavanozda tutardı. Kevin kavanozu aldıkları günü bugün gibi anımsıyordu. Ne alacakları konusunda Nash'le o kadar çok tartışmışlardı ki.

Kevin sokak lambasının ışığında bir bardak süt doldurup masaya oturdu. Birkaç dakika sonra Vivian ve Howard mutfığa girdi.

"Niçin bu kadar geç kaldın," diye sordu Vivian kaygılı bakışlarla. "Yoksa bacağın mı ağrıyor?"

Kevin omzunu silkti. "Her zamankinden daha fazla değil. Nasıl gitti?"

"İkinci olduk," dedi Howard gülümseyerek. "Bizim için hiç de fena bir sonuç sayılmaz."

"Tebrikler."

"Kurabiyene ortak ister misin," diye sordu Vivian.

"Olur." Kevin tabağını annesine uzattı. Vivian bir kurabiye aldıysa da öylece evirip çevirdi. Sonunda başını kaldırıp Kevin'a baktı. "Bu konuyu şimdi konuşmamızı istiyorsun, değil mi," diye sordu.

Kevin omzunu silkti. "Şu an başka bir işim yok."

Howard karısının koluna dokundu. "İşiniz bittiğinde odamızdayım."

Kevin üvey babasının gitmesine şaşırılmıştı. Ancak annesinin ifadesi bu konuyu ikisinin fazlasıyla tartıştığını ve sonunda söylenecek şey her neyse bunu annesinin söylemesinin doğru olacağına karar verildiğini anlatıyordu.

Kevin içindeki huzursuz histen kurtulmak istedi fakat yapamadı. Kurabiyenin tadı da birden bozulmuştu.

“Bana hasta olmadığını söylemiştin,” dedi yavaşça.

“Değilim canım. Bu tür bir şey değil... Aslına bakarsan bu biyolojik babanla ilgili Kevin.”

Kevin birkaç konu düşünmüştü ama bu hiç aklına gelmemişti. “Ne olmuş o serseriye?”

Kevin annesinin küfredilmesinden hiç hoşlanmadığını bilirdi, zaten o adamı tanımlayacak bir küfür de bulunmuş değildi. On yedi yaşında bir kızı baştan çıkarıp hamile bırakan ve terk eden birine ne denebilirdi ki?

Annesi gülümsedi. “Her zaman bana destek olmanızı takdir ettim canım. Olanlar için beni hiç suçlamadınız.”

“Çünkü senin suçun değildi. Sen bir çocuktun. Suçlanması gereken biri varsa o da o serseriydi.”

“Biliyorum. Ben de kendime hep bunu söyleyip durdum. Ona çılgınca âşık olduğumu sanıyordum. Yakışıklı ve espriliydi.”

Vivian içini çekti. “Onunla tekrar görüşmeye çalıştığımı size hiç anlatmadım. Ertesi yıl yine bir toplantı için Dallas’a geleceğini öğrendim. Ailem kapının önüne koymuştu ve başka kime gideceğimi bilemiyordum. Neler olduğunu anlatırsam yardım eder sanmıştım.”

Kevin geriye yaslandı. O adamla ilgili iyi bir şeyler işitmeyeceğinden emindi. Bütün bedeni gerilmişti.

“Dur tahmin edeyim,” dedi dişlerinin arasından. “Seni kovdu.”

“Bir bakıma. Odasının kapısını tıklattığımda bir kadınla birlikteydi. Yıkılmıştım. Çocuklarımın ondan olmadığını ve benim gibi biriyle bir daha görüşemeyeceğini söyledi.”

Vivian başını iki yana salladı. “Ağlaya ağlaya lobiye indim. Bir koltuğa yığıldım. Orada ne kadar süreyle ağladığımı bilmiyorum. Ne param ne gidecek bir yerim vardı. Sosyal kurumdan yardım alabileceğimi de bilmiyordum. Sonra biri gelip benimle konuşmaya çalıştı. Başımı kaldırdığımda onun odasındaki kadını karşımda buldum. Daha önce onu hiç görmemiştim ama kadın beni kanatları altına aldı.

“Onu da mı baştan çıkarmış?”

“Bir bakıma. Kadın ondan birkaç yaş büyük ve evliydi. Çok istedikleri halde çocuk sahibi olamamışlar. Otuz yıl önce tıbbın olanakları bu denli geniş değildi. Kocasını gidip kendine benzeyen bir adam bulmasını ve hamile kalmasını söylemiş.”

Kevin’in tüyleri diken diken olmuştu.

“Kadın da bu durumdan dolayı pek memnun değilmiş ama bir süre sonra kararını vermiş ve onunla tanışmış. Sonuç olarak aynı hafta sonu ikimiz de hamile kalmışız. Kadın ona aşık olduğunu fark ettiğindeyse sorunlar başlamış. Tıpkı benim yaptığım gibi o da o gün onunla konuşmaya gelmiş.”

Vivian içini çekti. “O olmasa ne yapardım bilmem. Beni buraya getirdi, bir iş ve ev bulmama yardım etti. İnsanların benim ve sizin hakkınızda konuşmasını engellemek için kocamın öldüğünü uydurmam onun fikriydi. İkinci kez hamile kaldığını öğrendiğindeyse, kocası çok bozulmuş ve ayrılmanın eşiğine gelmişler.”

Kevin’in içindeki kötü his katlanarak büyüyordu. Annesinin bahsetmediği bir şey vardı ki şu an en önemli konu oydu.

“Kimdi o kadın?”

“Edie Reynolds.”

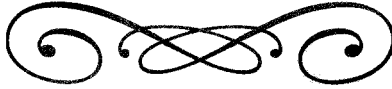
İsim adeta Kevin'ın beynine kurşun gibi saplandı. Edie Reynolds mı? Hayatı boyunca tanıdığı kadın mı? Oğulları – Gage ve Quinn... Dördü hiç ayrılmazlardı.

“Kardeşleriniz,” dedi annesi Kevin halen düşünememiş olabilir diye belki de. “Bunu size daha önce anlatamadım çünkü Edie oğullarının bilmesini istemedi. Onların Ralph'in çocukları olduklarını düşünmelerini istiyordu.”

Kevin olanları anlamakta zorlanıyordu. “Peki ne değişti,” diye sordu sonunda.

“Gage her nasıl olduysa gerçeği öğrenmiş. O zamandan beri de annesini sıkıştırıyormuş. Edie her şeyi anlatmasına anlatmış ama bu durum çok fazla kişiyi ilgilendirdiği için epeyce huzursuz olmuş. Olanlardan beni haberdar edince ben de düşündüm ve erkek kardeşlerinize ilgili durumu anlatma zamanımın geldiğine karar verdim.”

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

SAAT gece yarısını çoktan geçmişti ama Kevin halen oturuyordu. Artık annesi odasına gitmişti. Gerçi Kevin onun da uyuyabileceğinden pek emin değildi. Bunu anlatmak zorunda kalmak annesini de üzmişti.

Kevin sürekli olarak kendini hiçbir şeyin değişmediğine ikna etmeye çalışıyordu. Hâlen eski Kevin'dı. Biyolojik babası da değişmemişti. Tıpkı iki saat öncesine kadar olduğu gibi alçağın tekiydi. Yine de her şey farklı gibi geliyordu. Gage ve Quinn kardeşleriydi. Baba bir anne ayrı kardeşleri.

Merdivenlerden gelen çıtırtı düşüncelerini böldü. Dönüp bakınca Haley'in parmak uçlarında mutfağa girdiğini gördü. Neyse ki üstüne kot pantolonuyla tişörtünü geçir-

meyi akıl etmişti. O seksi pijama takımlarıyla onu görme-ye dayanamayacaktı. Saçları dağılmış, gözleri iyice irileş-mişti. Yaşamındaki son değişiklikler her ne kadar kafasını karıştırmış olsa da onunla ilgili duygularını değiştirmemiş-ti. Haley'yi hâlâ çılgınca arzuluyordu.

“Uyuyamadın mı?”

Yanındaki iskemleye geçerken omzunu silkti. “Seni merak ettim. Aşağıya indiğini işittim. Sonra da annenle babanın geldiğini duydum. Belki de annen sana anlatması gereken konuyu anlatıyordur diye düşündüm ve bekledim. Ama uzun süre yukarıya çıkmayınca iyi olup olmadığın merak ettim. Bir bakayım dedim.”

Yüzü inanılmaz güzeldi, hayatla ilgili doğru dürüst de-neyi mi yoktu ama yine de Kevin'a destek olmak için çırpınıyordu işte.

“İyiyim,” dedi Kevin. “Kafam karışık ama iyiyim.”

“Konuşmak ister misin?”

“Elbette.”

Kevin için olanları Haley'ye anlatmasının bir sakıncası yoktu. Ona geçmişte yaptığı kötü şeyleri anlatmıştı zaten, yine de Haley'in onunla ilgili düşünceleri değişmemişti.

“Annem onu hamile bırakan herifle ilgili konuşmak istemiş. Anlaşılan bugüne dek bildiğimizden de beter bir alçakmış.”

Kevin annesinin anlattıklarını kısaca Haley'ye aktardı. Edie Reynolds'un annesinin hayata tutunmasına nasıl yardım ettiğinden söz etti.

“Gage ve Quinn'i kendimi bildim bileli tanırım. Birlikte büyüdük. Ancak kardeş olabileceğimiz... Düşünsene kimin aklına gelir?”

“Onların ailen olduğunu bilmek seni inanılmaz mutlu etmiş olmalı.”

Kevin kaşlarını kaldırdı. “Niçin böyle düşündün?”

Haley gülümsedi. “Çünkü aile çok önemlidir. Daha kalabalık olmak her zaman iyidir. Etrafında seni seven, önemseyen insanlar olması güzeldir. Hayatın boyunca iyi arkadaşlar olarak bildiğin insanlarla daha derin bağlarının olduğunu öğrenmek muhteşem bir duygu olmalı.”

“Sen olaylara her zaman iyi tarafından bakmak zorunda mısın? Tanrım, bir çöp yığınının bile modern sanat gözüyle göreceğinden eminim.”

Haley o muhteşem gülüşüyle güldü. “Sence bu kötü bir şey mi?”

“Hayır,” dedi Kevin onun elini sıkıca tutarak. “Bence çok güzel bir bakış açısı.”

Nedenini bilmiyordu ama Haley’in dünyayı güzel ve güvenilir bir yer olarak değerlendirmesinden hoşlanıyordu. Belki de dünyaya ve insanlara pembe bir pencereden bakması Kevin’ı da öyle değerlendirmesini sağlıyordu.

“Peki, şimdi ne olacak?”

“Yarın Gage’le ve annesiyle konuşacağım. Sanırım Nash’le de bu konuyu konuşmam gerekiyor.”

Haley ona yaslandı. “Baban konusunda üzgün müsün? Yaptıkları ve yapmadıkları konusunda...”

Kevin omzunu silkti. “Uzun yıllar önce bu konuyla barıştım. Benim açımdan o sadece bir DNA verici. Nash ve ben ufakken bir babamızın yokluğunu pek dert etmezdik. Annem Howard’la tanıştığında evde bir başka erkekle birlikte yaşamayı kabullenecek kadar büyümüştük. Bildiğimiz tek baba o oldu. Muhteşem biridir. Başımı derde soktuğumda her zaman arkamda olmuştur.”

Salondaki saat, saat başını çaldığında Kevin, Haley’in elini isteksizce de olsa bıraktı. “Geç oldu. Sanırım yatsak iyi olacak.”

Haley beklentiyle onun yüzüne bakınca Kevin başını iki yana salladı. “Hayır, Haley. Sen kendi odana gidiyorsun, ben kendiminkine.”

“Biliyorum.”

“Güzel.”

Kevin ayağa kalktı ve elinden tutup Haley’yi de kaldırdı. Dudağına bir öpücük kondurup, “Bu kadar iyi bir kız olmana karşın, beni kötü yola düşürmek için elinden geleni yapıyorsun.”

“Çünkü karşı konulması imkânsız birisin.”

Kevin onu uzun uzun öptü. Onsuz yatacak olmak neden bu kadar içini acıtırıyordu?

Sarmaş dolaş merdivenleri çıktılar, Kevin onu odasına göndermek için hafifçe arkasından itti. O konuk odasına girdikten sonra bir süre koridorda bekledi. Arkasından gitse neler olurdu? Ne olacağını biliyordu. Onunla sevişmek istiyordu ama sadece birlikte olmak da büyük mutluluktu. Birkaç gün önce Haley’in başının belası olduğunu düşünüyordu oysa başına gelen en güzel şeydi. Bu kadar kısa bir sürede hayatının bir parçası olmuştu, nihayet gitmesi gerektiğinde onu ne denli özleyeceğini düşünmek bile istemiyordu. O günü elinden geldiğince geciktirmeliydi.

“Bütün bu olanlarla ilgili ne düşünüyorsun,” diye sordu Kevin ertesi sabah Gage’e. Vivian ve Edie salonda oturmuş konuşurlarken ikisi verandaya çıkmışlardı.

“Alışmak biraz zaman alacak,” dedi Gage. “Sizin babanızın kim olduğuyla ilgili her zaman bir fikriniz vardı ama birkaç hafta öncesine kadar ben Earl Haynes ismini hiç işitmemiştim.”

Kevin hayatı boyunca tanıdığı genç adama dikkatle baktı. Önceki akşama dek Gage iyi bir dosttu, şimdiyse kardeşi. Onunla aynı boyda ve ten renginde olduklarını fark etti. Aslına bakılırsa dördü de aynı boyda ve esmerdi. Gage'in haki rengi şerif üniforması Kevin'inkiler kadar geniş olan omuzlarını belirginleştirmişti. Tanrı aşkına, kardeş oldukları o kadar belliydi ki.

“Şimdi ne olacak,” diye sordu Kevin. “Quinn biliyor mu?”

“Ona beni araması için mesaj attım. Bana ulaşması için haftalar geçmesi gerekebilir. Sen Nash'e ulaştın mı?”

“Evet.”

Gage başını yavaşça salladı. “Kari'yle birlikte Kaliforniya'ya gidiyoruz. Öğrendiğime göre Earl Haynes'ın orada yaşayan birkaç oğlu daha varmış. Sanırım onlar da kardeşlerimiz...”

Kevin bunu hiç düşünmemişti. “Sana eşlik etmemi ister misin?”

Gage güldü. “Kesinlikle. Tabii üçüncü kişi olmaktan rahatsız olmazsan. Kari ve ben “çılgınca âşık” dönemi-mizdeyiz.”

“Bakmamaya çalışırım.”

Kevin şaka yapmıştı ama birden göğsünde bir sızı hissetti. Gage nişanlıydı. Her ne kadar onun adına mutlu olsa da elinde olmadan kıskanmıştı.

Hayır, aklından bile geçirme, dedi Kevin kendi kendine. Başını iki yana salladı. Öyle bağlanıp bir yere yerleşecek bir adam değildi. Bir kez düşünmüştü ve felaketle sonuçlanmıştı. Uzun süreli ilişkiler ona göre değildi.

“Peki, Kaliforniya'dakileri ziyaretlerine gideceğimiz konusunda uyardın mı,” diye sordu Kevin.

“Henüz ne yapacağıma karar vermedim. Aslına bakarsan nasıl karşılanacağımızla ilgili bir fikrim yok. Belki de bir elektronik posta yollarım. Gelecek ayın sonunda gitmeyi düşünüyordum. Ancak o zaman izin alabileceğimi sanıyorum.”

“Bana uyar.”

O sırada ön kapı açıldı ve Vivian dışarı çıktı. “Konuşmanızı bitirdiniz mi?”

Kevin ve Gage birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

“Seni ararım,” dedi Kevin ve el sıkıştılar.

Gage gülmüsedti. “Sürekli daha önce anlamalıydık, diye düşünmeden edemiyorum.”

“Ben de.”

“Neyse, artık biliyoruz.”

Kevin başını salladı. Haley’in daha geniş bir ailenin daha büyük mutluluk getireceğine dair söylediği şeyleri hatırladı. O an tam olarak anlamamıştı ama şimdi yüreğinde duyuyordu. Gage ve Quinn’in kardeşleri olduğunu bilmek gerçekten de büyük bir mutluluktu.

“İyi misin,” diye sordu annesi eve giderlerken. “Bunun çabucak sindirilecek bir durum olmadığıнын farkındayım.”

“Benim açımdan daha kolaydı. Her zaman biyolojik babamla ilgili bir fikrim vardı. Sanırım Gage açısından kabullenmek daha zor.”

“Bereket versin yanında Kari var. Nişanlandıklarını söyledi mi?”

“Evet.”

Kevin annesinin duraklamasından gelebilecek soruları tahmin etti.

“Haley çok iyi bir kıza benziyor.”

“Öyle.”

Vivian yan gözle oğluna baktı ve gülümsedi. “Bu konuda konuşmak ister misin? Herhalde aranızda ne olduğundan bahsetmek seni öldürmez.”

“Bilsem, anlatırdım anne.” İşte bu konuda son derece dürüst konuşmuştu. “Haley son derece özel biri ama tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Şu ana dek öylesine korumalı bir yaşam sürmüş ki... Hayatı pek tanımıyor.”

“Yani ikinizin bu anlamda birbirinizden çok farklı olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Bunu düşünmediğimi söyleyemem.”

“Bağlanıp bir yere yerleşmeyi düşünüyor musun peki?”

Kevin her zamanki standart yanıtını vermek için ağzını açtı. Evlenmeyi aklından geçirmek için kıyametin kopması falan gerekiyordu ama durakladı. Haley’le sürekli bir ilişki düşünebilir miydi? Haley için yüzde yüz yanlış bir seçim olurdu. Peki ya kendisi için... Haley hayatının kadını mıydı?

“İkimizin arasında neler olacağını söylemem mümkün değil.”

“Neden peki?”

“Anne beni çıldırtmayı mı düşünüyorsunuz?”

“Kesinlikle. Senin yüzünden ağaran saçlarımın hesabını vermen gerekiyor.”

Haley boş evde dolaşıp duruyordu. Kevin ve annesi Reynoldlar’ı ziyarete gitmişlerdi. Howard ise işteydi. Yalnız kalmıştı ve ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sadece gücünü toplamaya çalışıyordu. Fakat bu hiç de kolay değildi.

“Tanrım bunu yapmak istemiyorum. Oysa istemeliyim. İstiyorum. O benim babam. Onu aramaktan korkmamalıyım.”

Tam olarak korkuyor sayılmazdı...

Haley tuşlara aceleyle dokundu. Vazgeçmekten korkuyordu ya da cesaretini kaybetmekten. “Papaz Foster’ın ofisi. Ben Marie, buyurun.”

Haley derin bir nefes aldı, gözlerinin yanmasına aldırmamaya çalıştı.

“Merhaba Marie.”

Telefonun diğer ucundaki kadın bir çığlık attı. “Haley! Sen misin? Çocuğum, hepimiz endişeden deliye döndük. Neredesin? İyi misin?”

“İyiyim.” Haley bir iskemleyi çekip oturdu. “Babama her şeyin yolunda olduğunu anlatan birkaç mesaj bıraktım.”

“Oh biliyorum ama yine de... Oh, Haley, senin sesini işitmek onu çok mutlu edecektir. Bir dakika bekle canım. Hemen kendisini çağırıyorum.”

Haley kısa bir sessizlikten sonra babasının sesini işitti. “Haley! Gerçekten sen misin?”

Haley’in gözlerinden sel gibi yaşlar akıyordu. “Evet baba. Sana iyi olduğumu bildirmek istemiştım. Seni üzdüğüm için özür dilerim.”

Babası içini çekti. “Üzölmek ne kelime!”

Babası eleştiren ya da kınayan bir ifade kullanmamıştı ama Haley yine de kendini suçlu hissediyordu. “Her şeyi düşünebilmek için bir süre uzaklaşmam gerekiyordu.”

“Neredesin? Eve ne zaman döneceksin? Burada olmalısın Haley, seni seven insanların arasında.”

“Yapamam,” diye burnunu çekti Haley. “Henüz olmaz baba. Bazı şeyler oldu.”

“Neler olduğunu biliyorum. Alan bana anlattı.”

Haley bundan o kadar da emin değildi.

“Anlaman gerek kızım. Herkesin son anda bazı korkuları olabilir. Alan’la uzun süre konuştuk. Kafası karışmış ama düşüncelerini netleştirmiş. Seni çok seviyor ve elbette evlenmeyi de çok istiyor.”

Babasının açıklamaları Haley’yi hiç de sevindirmemişti. Alan’ın ne istediği veya ne düşündüğü umurunda bile değildi. Onunla hiçbir gelecek düşünemezdi.

“Sorun daha büyük baba. Ben Alan’ı sevmiyorum. Herkes bizi birbirimize yakıştırdığı için onunla çıktım ve sanırım aynı gerekçeyle nişanlandım. O iyi bir insan olabilir ama bana uygun değil.”

O Kevin değil, diye düşündü Haley. Kevin’la aynı odada bulunmak bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Kevin ona dünyanın en önemli kadınıymış gibi davranıyordu. Söylediği her şeyi dinliyor ve görüşlerine değer veriyordu. Hem Haley’in istediği her şeyi yapabileceğine inanıyordu.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun Haley. Dinle, hiçbir zaman kendi seçimlerini yapma konusunda iyi değildin. Bir dakika bekle.”

Haley birden içinin öfkeyle kabardığını hissetti ama telefonu kapatmaya fırsat bulamadı. Hiç işitmek istemediği o ses telefonun diğer ucundaydı.

“Selam Haley.”

İşte bu yüzden babasıyla konuşmayı istememişti. Babası Haley’yi severdi ama dinlemezdi. Hiç dinlememişti.

“Alan.”

Eski nişanlısı boğazını temizledi. “Bana kızgın olduğunu biliyorum. Hiçbir gelin adayı nişanlısının tereddütleri olduğunu işitmeyi istemez. Gerçi dürüstlüğümü takdir etmeni ummuştum.”

Haley kaşlarını çatı. Alan'ın da babasından farkı yoktu. O da dinlemeyi bilmezdi. Özellikle de Haley'yi.

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum,” dedi. “Umarım sen de benimkini takdir edersin. Evden uzak olmak bana hayatım hakkında düşünme fırsatı verdi. Neyi istediğim, neyi istemediğim hakkında epeyce düşündüm. Artık seninle nişanlı kalmak istemiyorum.”

“Haley, hiç makul davranmıyorsun. Elbette beni cezalandırmak istiyorsun ama bu işi biraz fazla ileri götürmüyor musun?”

Haley onun sesindeki öfkeyi hissedebiliyordu. “Alan, bir saniye dinler misin? Sadece sana ilişkimizin bittiğini anlatmaya çalışıyorum.”

“Neredesin?”

“Bunun ne önemi var?”

“Çünkü sen ne dediğini bilmiyorsun. Nerede olduğunu söyle, gelip seni alayım, eve getireyim. Bir hata yaptım, özür dilerim. Beni affetmen gerekiyor. Böylelikle hayatımıza devam edebiliriz.”

“Niçin beni dinlemiyorsun Alan? Biz diye bir şey yok.”

“Ama beni seviyorsun. Biz birbirimize aidiz.”

”Haley telefonun ahizesini önüne tutup uzun uzun baktı. Sözlerini karşı tarafın duymasını engelleyen bir sorun mu vardı?

“Seni sevmiyorum,” dedi Haley yavaş ama net bir şekilde. “Senin de beni sevdiğine inanmıyorum.”

“Düğünümüze iki haftadan az bir süre kaldı. Her şeyi böylece bırakacağını mı söylüyorsun? Hayır Haley, bunu yapamazsın.”

“Tanrım.” Haley gözlerini kapattı. “Alan ikimiz de diğer insanların bizi yanıltmalarına kapıldık. Birbirimize

kendi gözlerimizle baktığımızdan emin değilim. Ben kendi payıma hatalarımı kabul ediyorum. Diğer insanların beklentilerini karşılamaktan başka bir şey yapmadım. Ama artık kendimi değiştireceğim. Hayatımı geri istiyorum. Kendi seçimlerimi yapmak istiyorum. Tıpkı annem babam gibi mutlu bir birliktelik istiyorum ve seninle bunu sağlayamayacağımı biliyorum. Seni hiçbir zaman aşkla seve mem. Üzgünüm. Umarım seni gerçekten mutlu edecek birini bulabilirsin.”

Haley gözlerini açtı ve telefonu kapattı. Arkasını döndüğünde Kevin’ın kapının eşiğinde durduğunu gördü.

Kevin omzunu silkti. “Annemin alışveriş yapması gerekiyordu, beni eve bırakıp gitti.” Kahverengi gözleri soran bir ifadeyle gözlerine dikildi. “Alan mıydı?”

Haley başını salladı.

“İyi misin peki?”

Haley yine başını salladı ama doğru değildi. Eski nişanlısıyla konuşmak onu fazlasıyla sarsmıştı ve tek isteği Kevin’ın kollarına atılmaktı.

“Annenle baban birbirlerini çok mu sevmişler?”

“Bütün kalpleriyle. Babam o kadar seveceği birini bulamadığı için yeniden evlenmedi. Daha azıyla yetinmeye de razı olmadı. Alan’ın söylediklerimi anladığını hiç sanmıyorum. Diğer insanların ne düşündüklerini o denli önemsemekle çok büyük bir hata yapmışım. Onunla değil nişanlanmak çıkmamalıydım bile.”

“Neyse ki zamanında yanlışından döndün.”

Haley başını salladı. “Senin sabahın nasıl geçti?”

“Seninkinden daha iyi. Gage ve ben bir sonraki adımımız konusunda konuştuk. Birkaç haftaya kadar Kaliforniya’ya gidip Haynes ailesinin diğer fertlerini ziyaret edeceğiz. Görünüşe göre başka kardeşlerimiz varmış.”

Kevin hem mutlu hem de gelecek konusunda kaygılı gibi görünüyordu. Haley önce hangisinin adım attığını fark edemedi ama bir anda kendini Kevin'ın kollarında buldu. Kevin'ın yanında olabilecek her şeye katlanabilirdi, hortuma, kasırgaya bile.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı Kevin onun burnunun ucunu, yanağını öperken.

Haley gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. “Keşke halen yolda olsaydık,” diye hayıflandı. “Sadece ikimiz olsaydık ve yolun sonu bizi gerçek hayata götürmeseydi.”

“Keşke.”

Haley birden şaşkınlıkla Kevin'a baktı. “Keşke mi? Sen de böyle olmasını ister miydin gerçekten?”

Kevin başını salladı.

O sırada telefon çaldı. Kevin onun dudağına minik bir öpücük kondurdu, sonra telefonu kaldırdı. “Buyrun.”

Haley dolaptan bir bardak aldı fakat garip bir his Kevin'a dönmesine neden oldu. Kevin hiç kıılmıdamadan karşısındakini dinliyordu. Yüzünün ifadesinden bir şey çıkarmak mümkün değildi ama Haley bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

“Evet, burası Harmonlar'ın evi,” dedi Kevin sonunda. Sesi buz gibiydi. “Evet, kendisi burada.”

Kevin ahizeyi eliyle kapattı ve Haley'ye baktı. “Alan arıyor.”

Aslında Haley'in buna şaşırmaması gerekirdi. Kilise telefonunun arayan kişinin numarasını gösterme özelliği vardı. Kevin'ın yanına gitti ve telefonu onun elinden aldı. “Bunun hiç anlamı yok Alan,” dedi.

“Büyük bir hata yapıyorsun ve ikimiz de bunu biliyoruz,” dedi Alan. “Bu numaranın bulunduğu adrese baktım. Sabah seni almak için oraya geleceğim. Bu kez olsun ol-

gun biri gibi davranmaya çalış Haley. Yeniden kaçmaya kalkman hiç yakışık almaz.”

Haley iyice öfkelenmişti. “Önemli olan bu değil mi? Yakışık alacak olaylar ve almayacak olanlar. Asıl sorunların hiçbir önemi yok. Hayır Alan, seninle dönmeyeceğim.”

“Elbette döneceksin. Yarın geldiğimde bu konuyu konuşacağız. Bu arada yanlarında kaldığın bu insanlar da kim? Bir adamla yalnız falan kalmıyorsun, değil mi?”

Haley hiçbir şey söylemeden telefonu onun yüzüne kattı. Kevin dikkatle onu izliyordu.

“Seni almaya geliyor.”

Soru falan sormamış, bir saptama yapmıştı. Haley yaşıya başını salladı. “Sabah burada olacağını söyledi. Senin Dallas’a uçacak ve ardından kara yoluyla buraya gelecek.”

“Senin yapmak istediğin nedir? Gitmen gerekiyorsa, seni anlarım.”

Haley onun gözlerinin içine baktı. Bakışları anlayış doluydu. Yeniden kaçıp gitmeye kalksa, onu yargılamaya kalkmayacaktı. Özgürlüğünün Haley için ne denli önemli olduğunu farkındaydı.

Ancak Haley o birkaç hafta önceki kız değildi. Artık değişmiş, belki de olgunlaşmıştı.

“Kalıyorum,” dedi. “Savaşacağım. Belki de her zaman içimde bir savaşçıyı taşıyordum ama daha önce kendim için ayağa kalkmaya gereksinim duymamıştım.”

“Onun seni incitmesine izin vermem.”

Haley gülümsedi. Kevin’i bulduğu için ne kadar da şanslıydı. “Bunu biliyorum.”

Kevin kollarıyla onu sardı. Haley mutlulukla gülümsedi. Ait olduğu yer burasıydı. Onun kollarının arası. Ancak orada ne kadar süreyle kalmasına izin verecekti?

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

VIVIAN ve Howard saat ondan önce yatmaya çekilince, Haley'yle Kevin seyrettikleri filmi bitirmek için kaldılar. En azından Kevin filmi izliyordu. Haley'in filme odaklanması mümkün değildi. Alan'ın sabah buraya geleceğini düşünürken bunu nasıl yapabilirdi?

Yaşanacaklardan elbette çekiniyordu. Bir defa Alan'ın ısrarcı davranacağını biliyordu. Kendisi de yirmi beş yıllık baskının acısını çıkaracaktı. Acaba yeterince güçlü davranabilecek miydi?

Kevin kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. "Bu kadar kaygılanmana gerek yok," dedi Haley'ye dönüp.

Haley gülümsedi. “Güven verdiğin için teşekkür ederim. Keşke insanlara karşı çıkmak ve hayır demek konusunda daha deneyimli olsaydım.”

“Alan’a karşı duygularından dolayı mı kaygılısın?”

Kevin öylesine bir soru sormuş gibiydi, sanki yanıtın pek önemi yoktu. Haley yanlış anlamış olmayı umuyordu.

“Hayır. Alan için her ne hissettiysem aşk kesinlikle değildi ve o aşk olmayan duygu da yok oldu.”

“O zaman sadece hayır de.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“İstersen bu gece pratik yapabiliriz.”

“Sana hayır demek istemiyorum.”

Haley son cümlesini hiç düşünmeden söylemişti ama düşününce ne denli doğru olduklarını anladı. Kevin’a hiçbir şekilde hayır diyemezdi. Ona verebileceği tek karşılık evet olabilirdi. Evet, onu seviyordu. Evet, onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordu. Evet, kalbinin istediği oydu.

Elbette... Bunu niçin daha önce anlayamamıştı? Tanıştıkları o ilk gece ona âşık olmuştu. Bir adamda aradığı bütün özelliklere sahipti. Hayatının geri kalanını onunla geçirdiğini hayal edebiliyordu. Ondan başkasıyla yaşayamazdı.

“Haley, sorun nedir?”

Haley başını çevirip onun yüzüne baktı. Yüzü öylesine tanıdıktı ki. Sesini, gülümsemesini, espri anlayışını o kadar iyi biliyor gibiydi ki. Doğru adımlar atma konusundaki titizliğine hayrandı. Ona güveniyordu. Onu istiyordu.

“Benimle seviş,” diye fısıldadı.

Kevin şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. “Haley bunu daha önce konuşmuştuk.”

Haley başını iki yana salladı. “Artık eminim. Hayatımda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar eminim. Benim

için ilk olmanı istiyorum.” Ve benim tek sevgilim olmanı istiyorum, dedi Haley içinden. Aşkını bir oyun kartı gibi kullanamazdı. Bu kullanılamayacak kadar önemliydi.

“Pişmanlık duymanı istemiyorum.”

Haley güldü. Kevin buydu işte. Her zaman ihtiyatlıydı. Haley’in kendinden yüzde yüz emin olmasını istiyordu. “Şayet beni istemezsen, bir daha sormayacağım,” dedi Haley. “Ama tek pişmanlığım sevişmediğimiz için olacak. Hayatımın geri kalanında buna üzüleceğimden eminim.”

Kevin uzun süre onun yüzüne baktı. Haley hiç kılmıdamadı, çünkü Kevin nasıl onun emin olmasını istiyorsa, Haley de aynı şeyi istiyordu.

Aralarındaki sessizlik o kadar dayanılmaz bir hal almıştı ki, Haley nefes almayı bıraktı. Nihayet Kevin’in kendisini yine reddedeceğine kanaat getirmişti ki, Kevin eğildi ve dudağına hafifçe dokundu.

“Seni ne denli istediğimi kelimelerle anlatmam mümkün değil. Ama burada çekyatta olmaz.” Güldü. “Neyse benimkiler alt katta yatıyorlar. O bakımdan sorunumuz yok.”

Haley için hiçbir şey sorun değildi zaten. Elini Kevin’a verdi. Daha doğrusu kendini ona bıraktı. Kevin’ın odasına gittiler.

Kevin’ın odası beklediği gibiydi. Duvarlar beysbol maçlarının afişleri, raflar çeşitli spor araba maketleriyle doluydu. Kevin komodinin üzerindeki mavi ışık veren gece lambasını yaktı. Gelip Haley’in yüzünü avuçlarının arasında tuttu.

“Çok güzelsin.”

“Öyle özel bir tip değilim,” dedi Haley utanarak.

“Özelsin. Aynı zamanda çok tatlısın, komik ve zekisin. Diğer insanları önemsiyorsun. Dürüstün.”

Onun her iltifatı kalbinin daha hızlı atmasına yol açmıştı. Kevin onu önemsiyor, beğeniyordu. Özel buluyordu, bundan daha önemli bir şey olabilir miydi? Haley kendini bulutların üstündeymiş gibi hissediyordu.

Kevin'in dudakları dudaklarını bulduğunda içine yayılan sıcaklığa rağmen kendini kaybetmemeye kararlıydı.

“Bu çok iyiydi,” dedi Haley ağzı kulaklarında.

“İlk birliktelik için hiç fena değildi,” diye kabul etti Kevin.

Haley başını salladı. Dudakları şişmiş, göğsü ve yanakları kızarmıştı. Az önce sevilmiş bir kadına benziyordu. Âşık bir kadına...

Hayal kuruyorsun, dedi Kevin kendi kendine. Artık son derece net olan bir şeyi inkar edecek hali kalmamıştı. Ona âşık olmuştu. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu. Belki de yasak meyve olmayı teklif ettiği o ilk gece. Belki de daha sonra ona büyülenmiş gibi baktığı sırada. Ne zaman olduğunun hiçbir önemi yoktu. Haley'yi seviyordu.

“Teşekkür ederim Kevin,” dedi Haley ve uzanıp onu öptü. “Bu geceyi sonsuza dek hatırlayacağım.”

Kevin o gittikten sonra hayatının ne denli anlamsız olacağını düşündü. “Ben de öyle,” dedi “Ne olursa olsun.”

Haley sabah uyandığında Alan'ın gelmekten vazgeçmiş olabileceği konusunda umutluydu ama mutfak masasında Kevin'la karşılıklı oturup bekledikçe umutsuzluğa kapıldı. Sürekli saate bakıp duruyordu.

Vivian ve Howard sabah erkenden işe gitmek için çıkmışlardı. Böylelikle ev ikisine kalmıştı. Haley bu du-

rumdan dolayı memnundu çünkü Kevin'ın ailesinin olacıklara tanıklık etmesini istemiyordu.

“Ne söyleyeceğini biliyor musun,” diye sordu Kevin.

“Hayır ama olgun davranmaya ve ona hakaret etmeye çalışacağım.”

“Muhtemelen hepsini hak eder.”

Haley gülümsemeye çalıştı. “Keşke küfür alıştırma rımı ciddiye alsaydım.”

Kevin onun elini tutup sıkı. “Hiç küfür etmezsin ki. Benim ortalıkta olmamı mı yoksa onunla yalnız kalmayı mı tercih edersin?”

Haley'in yüreği adeta ağzına gelmişti. “Hayır, lütfen gitme,” dedi. “Kalabilirsen çok sevinirim. Senin yanımda olman bana güç verir.”

“Pekâlâ, hiçbir yere gitmiyorum.”

Kevin'ın koyu renk gözleri vaat doluydu. Haley onun geniş omuzlarını, yakışıklı yüzünü inceledi. Yüreğinin aşkla dolduğunu hissetti. Önceki gece hayatının en güzel deneyimiydi.

Haley yavaşça ayağa kalktı ve Kevin'ın kucağına oturdu. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Keşke Kevin gitmesine izin vermeseydi.

“Karışmayı düşünmüyorum,” dedi Kevin. “Ama fiziksel güç kullanmaya kalkarsa kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.”

Haley tüm korkusuna karşın güldü. “Alan öyle bir tip değil. Fiziksel güç kullanmaz.”

“Yine de onu yere sermek istiyorum.”

“Bunu benim için yapardın, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Bugüne dek kimse benim için dövüşmeyi önermemişti.”

“Ben sanırım kavgacı bir tipim.”

Haley ona hayranlıkla baktı. Tam o sırada kapının önünde duran arabanın sesi tüm bedeninin gerilmesine yol açtı. İsteksizce ayağa kalktı. “Geldi.”

Haley kapıya doğru yürüdü. Kevin onun ardından birkaç adım attı ve holde durakladı. Haley ondan yanında durmasını istemeyi düşündüyse de vazgeçti. Bu kendi sorunuydu ve kendisinin çözmesi gerekiyordu. Kevin’ın yakında olduğunu bilmek ona ihtiyacı olan desteği vercekti.

Kapıyı açmadan önce çalınmasını bekledi. Alan geniş verandada duruyordu. Onun sarı saçlarını ve açık yeşil gözlerini görünce gözlerini kırıştırdı. Her zaman Alan’ın oldukça yakışıklı olduğunu düşünmüştü oysa karşısındaki genç adam soğuk ve donuk görünüyordu.

“Merhaba Alan,” dedi onun içeri girmesine izin vermek için bir adım geri çekilerek.

“Burası da neresi böyle,” diye sordu Alan selamlaşma olarak. “Kimin evi bu? Söyler misin, bu insanları nereden tanıyorsun?”

“Dostlarım onlar.”

Alan hoşnutsuz bir ifadeyle etrafına bakındı ve oturma odasını süzdü. Sonra ifadesini değiştirmeye gerek duymadan Haley’ye döndü. “Eşyalarını hazırladın mı?”

“Hayır.”

Alan’ın kaşları çatıldı. “Bu işi ille de zorlaştıracaksın, değil mi?”

“Zorluktan kastın senin yapmamı istemediğin şeyleri yapmamsa, yanıtlım evet. Telefonda her şeyi açıklamıştım zaten. Sana gelmemeni söylemişim. Bunun bir nedeni vardı. Çünkü seninle gelmiyorum.”

Alan'ın bakışları kısıldı. "Bu kıyafetin ne böyle? Hem sen saçını mı kestin?"

Sesi suçlar gibi çıkmıştı. Haley saç tutamlarına dokundu. Evden ayrıldığı o gün ilk isyanını saçlarını keserek açığa vurduğunu hatırladı. Bu süre zarfında kısa saçlarına alışmıştı.

"Böyle seviyorum."

"Neyse en azından saçın uzayacak." Alan uzanıp bileğini tutmaya davrandı. "Odanı göster. Eşyalarını toplayalım ve buradan gidelim."

Haley geri çekildi ve onun kendisini tutmasına engel oldu. Neredeyse beş yıldır flört ettiği adama baktı. Gözleri birbirine yakın ve ifadesi sertti. Daha önce nasıl olmuş da fark etmemişti? Onu hiç dinlememişti. Hiç Haley'in istediği bir şey yapmamışlardı. İlişkileri hiçbir şekilde bir ortaklık, bir paylaşım olarak açıklanamazdı. Karar verici Alan'dı ve Haley'ye sadece itaat etmek düşüyordu.

Gözlerinin önünde Alan'ı çıplak canlandırmaya çalıştı. Kendisine dokunurken, sevişirken. Yapamadı. Onun elle rinin kendisine dokunduğunu hayal etmeye dayanamadı. Onunla hiçbir şey yapmaya dayanamazdı.

"Seni sevmiyorum Alan," dedi kararlı bir ifadeyle. "Senden hoşlandığımı bile sanmıyorum. İsteklerini yerine getirecek bir kadın istiyorsun, bense benim düşüncelerimi önemseyen bir erkek istiyorum. Sen kumanda etmek istiyorsun, bense eşit taraflardan biri olmayı."

"Sen ne istediğini bilmiyorsun."

"Hayır, biliyorum. Babamın annemi sevdiği gibi birini sevmek istiyorum. Onu tüm kalbimle ruhumla sevmek istiyorum. Öğretmenlik yapmak istiyorum ve balayımda Hawai'ye gitmek istiyorum. Evlenir evlenmez çocuk yapmak istiyorum. Kocaman, eski, içinde yaşandığı anla-

şılan bir ev istiyorum, bir mimari harikası değil. İnandığım ve bana inanan bir adam istiyorum. Seni istemiyorum Alan. Seninle evlenmek istemiyorum, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

Alan’ın yüzü kıpkırmızıydı. “Sen ne söylediğinin farkında bile değilsin. Bir kere senin baban bu evliliği istiyor.”

“Belki bir zamanlar, benim seni sevdiğimi sandığı için istiyordu ama ben ona gerçeği anlatır anlatmaz benim arkamda duracaktır.” Haley içini çekti. “Beni bırak artık. Gerçekte beni sevmiyorsun. Uzun zamandır beni sevmiyorsun. Aslında evlenip evlenemememizle ilgili kuşkuları olan sendin. Belli ki içinden bir ses bunun pek doğru olmayacağını söylemişti.”

“Hayır, sadece ufak tefek gerginliklerdi, hepsi bu.”

“Peki, beni tüm kalbinle sevdiğini söyleyebilir misin? Evden ayrıldığımda bir parça olsun rahatlamadığını söyleyebilir misin?

“Haley, sen...” Alan birden durdu. Dudakları iğrenircesine kıvrıldı. “Uyuşturucu falan mı aldın?”

Haley bir kahkaha attı. “Başka türlü olamaz değil mi? Yani ben başka türlü kendi hayatıma sahip çıkamam, değil mi?”

Alan’ın sabrı tükenmişti. “Ya hemen benimle gelirsin ya da aramızdaki her şey biter.”

Haley kapıya doğru yürüdü. “Hoşça kal Alan. Umarım seni mutlu edecek birini bulursun.”

Alan ona doğru bir adım attı. “Pişman olacaksın. Seni geri kabul etmeyeceğim.”

“Etmemelisin de. Sana uygun bir kadın değilim.”

Alan verandaya çıktı, sonra öfkeyle Haley'ye döndü. "Bu davranışınla birçok insanı hayal kırıklığına uğrattığın farkında mısın sen?"

Haley birdenbire kararlılığının kaybolduğunu fark etti. Sihirli sözler bunlar olmalıydı. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak... Hayır, suçluluk duygusuna engel olmalıydı. Daha önce düşündüklerini anımsamaya çalıştı.

"Beni önemseyen ve seven insanlar kararına saygı gösterip destekleyeceklerdir. Diğerleriye istedikleri kadar yargılayıp eleştirebilirler. Bununla başa çıkabilirim."

"Çok büyük bir hata yapıyorsun. Bunu çok yakında anlayacaksın."

Haley çenesini kaldırdı ve Alan'ın kiralık olduğu anlaşılan arabasına doğru ilerleyişini izledi. İçinde en ufak bir üzüntü yoktu. Az önce bir an suçluluk duyar gibi olduğuna bile inanamıyordu. Onu önemseyen insanlar sırf kendilerinin ona yakıştırdıkları biriyle evlenmiyor diye hayal kırıklığına uğrayacaklarsa Haley'in yapabileceği bir şey yoktu. Sonuç olarak ilk tereddütlerinden bahseden Alan'dı. Bir suç varsa ona ait olmalıydı.

Gerçi o tereddütleri için Alan'a ne kadar teşekkür etse azdı. Haley'in hayatını kurtarmıştı. Belki kendisinin de.

Alan arabasına binmeden önce durakladı. "Son kez söylüyorum Haley," dedi. "Benimle gel. Bu son şansın."

Alan bir süre bekledi, Haley kımıldamayınca arabaya bindi ve çalıştırdı. Haley onun arkasından bakarken hissettiği şey sadece rahatlamaydı.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

KEVİN ön kapının kapanma sesini işitti. Haley başarmıştı – Alan’a meydan okumuş ve yaşamını kendi ellerine almıştı. O gece bara girip bela arayan o genç kadın olgunlaşmıştı. Kevin onun istediği her şeyi yapabileceğinden emin olmasına rağmen için için ne denli korktuğunu fark etmişti. Daha düne kadar başkalarının kendisiyle ilgili düşüncelerini çok önemserken, o düşüncelerle hayatını yönlendirmeye alışmışken bu kadar radikal bir değişiklik yapmak kolay iş değildi. Ancak yapmıştı işte. Başarmıştı.

“İşittin mi?” Haley öfkeyle hole, Kevin’ın yanına geldi. “Ne dediğini işittin mi? Halen onunla gideceğimi ummuş olmasına inanamıyorum. Defalarca aksini söylemek zorunda kaldığım halde anlayamadı. Ne diye onunla çık-

muşım, nişanlanmışım, aman Tanrım... Çıldırılmış olmalıyım.”

“Ailenin isteklerine göre hareket ediyordun.”

Haley bir süre düşündü. “Yani cemaatin,” dedi başını yavaşça sallayarak. İçini çekti. “Haklısın. Beni Alan’la birlikte görmek onları öylesine mutlu ediyordu ki. Onun için çıldırmıyordum ama başlangıçta o da bu kadar korkunç bir tip değildi. Tanrım, düşünsene... Ya tereddütleri olmasaydı, ne olacaktı? Evden kaçmayı düşünemezdim bile. Düşünsem de yapamazdım. Onunla evlenmem gerekti.”

Birlikte mutfığa gittiler. “Bence o kadar ileri gitmezdin.”

Masaya oturdular. “Umarım haklısındır. Ben de son dakikada olsun aklımın başıma geleceğine inanmak istiyorum. Ama hiçbir zaman emin olamayacağım.” Haley başını iki yana salladı. “Beni uyuşturucu kullanmakla suçladığına inanamıyorum. Sanki onu reddetmemin tek nedeni bu olabilirmiş gibi. Alçak!”

“Keşke onu dövmeme izin verseydin.”

Haley ona sarıldı. “Bunu yapmayı önerdiğin için seni seviyorum. Çok tatlısın.”

Haley’in gözleri mutlulukla parlıyordu. O kadar genç ve umut dolu görünüyordu ki. Gerçekleştirmek istediği sayısız hayali vardı. Hepsi de dışarıda onu bekliyordu.

Kevin o ana kadar bildiği ama kabul etmeye yanaşmadığı gerçeğin farkına varmıştı. Haley yüreğinin götürdüğü yere gitmeyi hak ediyordu. Tam da özgürlüğüne kavuştuğunu düşündüğünde onu bir yere bağlamaya zorlayamazdı.

Haley’in yüzünü iki eliyle kavradı. “Bugün muhteşem bir iş başardın. Alan’a daha da önemlisi kendine gerçek

Haley'in ne denli güçlü olduğunu ispatladın. Bundan böyle başına ne gelirse gelsin, istediklerini gerçekleştirebilecek kadar güçlü ve azimli olduğunu hiç aklından çıkarma. Artık kanatlarını açmayı biliyorsun."

Haley güldü. "Bunlar çok güzel sözler."

"Şimdi test uçuşuna çıkmanın tam zamanı."

Haley'in yüzündeki gülümseme dondu. "Kevin."

Kevin birden bacağına kurşun girdiği an duyduğu acıyı anımsadı. Çok ani ve beklenmedik bir acıydı. Bu kez acının geleceğini biliyordu, şaşırmamıştı ama yoğunluğu dayanılacak gibi değildi. Sanki içi parçalanıyordu.

Güçlkle yutkundu. "Gidip yeni hayatına başlaman gerekiyor. Her şey orada, seni bekliyor. Bugüne dek hayalini kurduğun her şey."

"Peki ya hayalini kurduğum her şey buradaysa..." Haley birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Dudakları titriyordu. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Bu senin kararınla ilgili."

Haley'in gözleri dolmuştu. "Ne demek istediğini ve nedenini biliyorum ama yine de tek istediğim burada, senin yanında kalmak."

Kevin da bunu istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu. Hayatında ilk kez sonsuza dek sevebileceği bir kadın bulmuştu.

"Washington'a dönmem gerekiyor. Biliyorsun, orada bir işim var."

"Ve de yeni pozisyonun."

Kevin omzunu silkti. "Halen beni terfi ettirmek istiyorlarsa."

"Yani reddetmeyeceksin, öyle mi?"

Kevin onun burnunun ucuna hafif bir öpücük kondurdu. “Senin sayende Haley. Bu fırsatı değerlendirmeyi istiyorum. Sen de aynı şeyi yapmalısın.”

Haley’in gözleri dolmuştu. “Seni seviyorum Kevin. Seninle evlenmek istiyorum.”

Kevin yüzüne sert bir yumruk yemişçesine irkildi. “Ben... Ben de seni seviyorum. İstediğim şey...” Bocaladı. İstediği o kadar çok şey vardı ki. “Doğru olanı yapmayı istiyorum. Başından beri seninle ilgili hata yapmak istemedim ve bundan böyle de yapmamaya kararlıyım.”

“Ama...”

Kevin onun konuşmasına fırsat vermedi. Yanaklarına yuvarlanan yaşları sildi. “Hayatın boyunca insanlar sana yapman gereken şeyleri söylemiş, sen de onların talimatlarına uymuşsun. Onlardan biri olmak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum ama böyle olmaz. Senin hayatınla ilgili neyin doğru olduğunu anlamak için zamana ihtiyacın var. Her şeyi oturtup netleştirdiğin zaman gelip beni bulursun. Seni bekliyor olacağım.”

Haley burnunu çekti. “Ne kadar zaman bekleyeceksin?”

“Süresi yok Haley. Sen hayatım boyunca sevdiğim tek kadınsın. Daha önce yaşadıklarım senin için hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Sadece sen varsın Haley. Seni sonsuza dek beklerim.”

Haley yola çıkalı yarım saat olmuştu. Kendi kendine Kevin’ın haklı olduğunu söyleyip duruyordu ama bu göz yaşlarını dindirmiyordu. O kadar çok ağlıyordu ki, yolu görmekte güçlük çekiyordu. Kevin’ı seviyordu, Kevin da

onu seviyordu. Peki niçin gitmek zorunda kalmıştı. Ne diye ayrılmaları gerekmişti?

Elinin tersiyle yüzünü sildi. Yanıt oldukça basitti. Kevin'ı seviyordu ama düşünmek için zamana ihtiyaı vardı. Ona görür görmez şık olmuştu ve olaylar çok çabuk gelişmişti. Sakinleşmesi ve hayatını bir daha gözden geçirmesi gerekiyordu. Eve gidip babasıyla barışmaya ve olanları sakın kafayla düşünüp değerlendirmeye ihtiyaı vardı.

Çocuksu yanı ilk dönemeçten dönüp Kevin'ın kollarına atılmayı istiyordu. Kevin'ı seviyordu, şu an onun yanında olmayı istiyordu. Ancak makul yanı bir yetişkin gibi davranmanın öneminin farkındaydı.

Haley eliyle cebindeki kartı yokladı. Kevin bütün numaralarını ve adresini o karta yazıp Haley'ye vermişti. Hazır olduğunda Kevin'ı arayacaktı. O zamana dek ayrı kalacaklardı.

Kevin onun emin olmasını istiyordu. Galiba onun için bunun bir tatil macerası olduğundan kuşkulanıyordu. Aralarına girecek mesafe ve zaman Haley'in hata yapmasını engelleyecekti.

"Ben babamın kızıyım," diye fısıldadı Haley kendi kendine. "O hayatı boyunca aynı insanı sevdi. Umarım beklersin Kevin Harmon, çünkü sana geleceğim."

Haley o akşam geç saatlerde kilisenin ofisine girdi. Eve dönüşte hiç oyalanmamış, bütün gün araba kullanmıştı. Yol boyunca karşısına çıkan hiçbir müze ya da antika dkknı ilgisini çekmemiş, bitkin düşene dek mola vermemişti.

Ofise girdiğinde hayatı boyunca alışık olduğu büyük pencerelere ve kitaplarla dolu raflara bambaşka bir gözle, sanki bir yabancının gözüyle baktığını fark etti. Hayatı bir

daha eskisi gibi olmayacaktı. Her şeye bakışı değişmişti. Mary pencere kenarındaki masasında değildi ama Haley onun yan odadan gelen sesini duyabiliyordu.

Bazı bakımlardan Haley kendini çok uzun yıllar evden uzak kalmış gibi hissediyordu. Bir bakıma da birkaç dakikalığına bir yere gidip gelmiş gibiydi. İçinde değişen ve aynı kalan o kadar çok şey barındırıyordu ki.

Babasının ofisinin kapısı açıldı ve Mary içeriye adım attı. Haley'yi görür görmez bir çığlık attı.

"Haley! Tanrım Haley!"

Ufak tefek esmer kadın ileriye atıldı. Elindeki kâğıtlar yere savrulurken kollarını açtı ve Haley'ye sıkı sıkı sarıldı.

"Oh, seni çok merak ettik canım. Bizi daha sık aramıydın. İyi görünüyorsun. İyisin, değil mi? Alan geri geldi ve korkunç şeyler söyledi. Babanla konuştular. Dinlemeye çalıştım ama elimde değildi. Artık Alan iş arıyor, burada çalışmayacakmış. Aman, Tanrım! Saçlarını kestirmişsin!"

Marie nefes almak için durakladı. Haley kadının yanına bir öpücük kondurdu.

"Seni çok özledim. Sizi kaygılandırduğım için özür dilerim."

Haley babasıyla Alan hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ama nasılsa kısa zaman içinde ikisinin arasında neler geçtiğini öğrenirdi.

"Merhaba Haley."

Başını kaldırdı ve babasının kapıda durduğunu gördü. Her zamanki gibi iri yarı ve yakışıklıydı. Haley onun gülümseyen yüzünü görünce bütün endişelerinden sıyrıldı. Ne yapmış olursa olsun kızını seviyordu ve hep sevecekti. Ne diye hislerini ona açmaktan ürkmüştü? Tamamen kendi hatasıydı, babasıyla her şeyini paylaşması gerekirdi.

“Baba!”

Haley babasına sıkı sıkı sarıldı ve ondan yayılan sevgi dolu enerjiyi duyumsadı. Babası onu ofisine götürdü, kapıyı kapattı ve omuzlarından tutup uzun uzun süzdü.

“Görünüşe göre maceran boyunca ayakta kalmayı bilmişsin,” dedi o tok sesiyle.

“Her şey yolunda gitti baba, artık büyüdüm.”

“Gitmeden önce de bir yetişkindin ama kimsenin fark ettiği yoktu. Ben bile fark etmedim.” İçini çekti. “Alan Teksas’tan geldiğinden beri olaylara bakış açım epeyce değişti. Öncelikle sen ne düşündüğünü anlatır mısın?”

Vaiz Foster oturması için kızına kendi koltuğunun karşısındaki deri koltuğu işaret etti.

Haley nereden başlayacağını bilemiyordu. “Alan benimle ilgili neler anlattı?”

“Saçlarını kestirdiğini, muhtemelen uyuşturucu almış olduğunu...” Babası içini çekti. “Geri dönüp onunla evlenmemenin tek açıklaması buymuş gibi görünmüş olabilir.”

“Sen ne düşündün baba?”

“Onu sevmediğini.”

Haley başını salladı. “Bunu uzun zaman anlayamamışım. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama neler olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Alan tereddütleri olduğunu söylediğinde ilkin çok kızdım. Onu mutlu etmek için her şeyden vazgeçtiğimi, bunun karşılığındaysa Alan’ın tereddütleri olduğunu düşününce küplere binmiştim. Bu haksızlıktı. Bu yüzden çekip gittim. Daha fazla dayanamayacağımı hissetmiştim.”

“Seni onunla ilişkiye zorlayan bendim,” dedi babası. Haley itiraz edecek gibi olunca eliyle onu durdurdu. “İkimiz de bunu biliyoruz Haley. Her zaman beni memnun

etmeye ve doğru şeyler yapmaya çok istekliydin. Kendimi ona âşık olduğun konusunda ikna ettim. Fakat içimde Alan'la beni ve cemaati memnun etmek için birlikte olduğuna dair bir his vardı. Üzgünüm. Neler olduğunu daha önceden fark etmeli ve sana ona âşık olduğundan emin olmadığın takdirde evlenmemen gerektiğini söylemeliydim.”

“Teşekkür ederim baba.”

Haley evden ayrılalı kısa bir süre geçmişti ama babası kesinlikle farklı biriymiş gibi konuşuyordu. Kumral saçlarındaki beyazlar artmıştı ya da Haley daha önce babasının saçlarının bu kadar kırlaştığını fark etmemişti. O iyi bir adamdı. Akıllı, iyi ve fedakâr... Ancak babası bildi bileli yalnızdı.

“Annem bu kadar yalnız kalmanı istemezdi.”

Babası kaşlarını kaldırdı. “Bu da nereden aklına geldi?”

“Bilmiyorum ama bu doğru. Annem öleli yirmi beş yıl oldu. Yüreğine ulaşan tek bir kadın bile olmadı mı?”

“Belki olmuştur,” dedi babası omzunu silkerek. “Ama onu çok sevdim. Onu kaybetmek hayatta başıma gelen en kötü şeydi. O riski bir daha göze alamazdım. Hem o kadar da yalnız değildim. Sen vardın, işim vardı. Dostlarım, Tanrım yanımdaydı.”

“Gündüzleri yalnız değildin ama geceleri...”

“Tanrı her zaman bizimledir.”

Haley gülümsedi. “Ne demek istediğimi biliyorsun baba.”

“Biliyorum. Bunu zaman zaman ben de düşünmedim değil.”

“Başkası mı var?”

Babası gözlerini kıstı. "Senden söz etmemiz gerekiyordu küçük hanım."

Haley güldü. "Pekâlâ. Sırlarını kendine saklamaya devam et. Ama şayet bir kıvılcım gördüysen peşinden gitmelisin. Annemi sevdiğinden söz ederken artık ne demek istediğini anlayabiliyorum."

"Birini mi buldun yoksa?"

Haley başını salladı. Gözlerinin içinin güldüğünü, yüzünün aydınlandığını biliyordu. "İsmi Kevin Harmon. Bir polis. Harika biri baba... Güçlü, iyi kalpli ve verici tıpkı senin gibi. Beni seviyor ve benim için en iyisinin olmasını istiyor. O çok iyi bir adam."

"Peki nerede bu genç adam? Onu sana iyi bakması için uyarmam gerekiyor."

Haley güldü. "Şimdi Teksas'ta. Ama kısa bir süre sonra Washington'a, işinin başına dönmesi gerekiyor. Ben de onun yanında olmak istiyorum."

Babası kaşlarını çattı. "Peki seni engelleyen nedir? Yoksa evli mi?"

"Aman baba, hayır, evli falan değil. Benim duygularımdan emin olmamı istiyor." Haley, Kevin'la ilişkisinin ne denli karmaşık boyutları olduğunu babasına nasıl açıklayabilirdi? Babasına Kevin'la birlikte oldukları süre boyunca kendisiyle sevişmesi için ısrar ettiğini söyleyemezdi ya.

"Alan'ı biliyor, benim bunca yıldır kendi isteklerimi değil de başkalarının benden istediklerini yapmaya alışık olduğumu da. Beni seviyor ve ona dönmemi istiyor ama ilkin kendime zaman tanımalı ve hayatımla ilgili ne istediğimden emin olmalıymışım. Artık kendi isteklerime göre hareket etmeliymişim."

Babası üzüntüyle başını iki yana salladı. “Seni dinlemeliydim. Ne istediğini anlamana destek olmalıyım.”

“Baba, olan oldu. Ben de sana yardımcı olmadım. Mutlu gibi görünüyordum, tahminlerle hareket edemezdim. Hayatımın dizginlerini elime almam gerekirdi ama ne yazık ki nasıl yapmam gerektiğini bilmiyordum.”

“Şimdi biliyorsun.”

“Evet baba. Seni seviyorum ama artık burada yaşayamam. Öğretmenlik yapmak istiyorum. Kevin’la evlenmek ve hayatı onunla paylaşmak istiyorum.”

“Bana her şeyi planlamışsın gibi geldi.”

“Kesinlikle.”

“O zaman burada ne arıyorsun canım? Niçin onun yanında değilsin?”

Haley nefesini tuttu. Babasının sevgisi ve anlayışı içini titretmişti. Babası adeta kanatlarını vermişti. Yerinden kalkıp ona sarıldı.

“Seni seviyorum baba. Hem de çok...”

Babası onu sıkı sıkı tuttu. “Ben de seni seviyorum. Hep sevdim. Sen muhteşem bir evlatsın ve ayrıca tanıdığım en özel insansın. Seni bana verdiği için Tanrı’ya minnettarım. Ancak görüyorum ki, yuvadan uçuyorsun. Sakın yeni yaşamının heyecanı sana buradaki ihtiyarı unutturmasın.”

Haley güldü. “Hiçbir zaman seni unutamam baba.”

Kevin saate baktı ve hesap yapmamaya çalıştı. Ancak elinde değildi. Beyni ona sormadan çalışıyordu. On gün, yedi saat geçmişti. Haley, Postum Landing’ten gideli sanki bir ömür geçmişti. Gittiğinden beri ondan haber alamamıştı.

Gerçi bir anlaşma yapmış olduklarını kendine hatırlatmaya çalıştı. Haley eski yaşamına dönecek ve ne istediği-ne karar verecekti. İsteddiği Kevin ise arayacaktı, değilse...

Kevin ikinci olasılığı düşünmek bile istemiyordu. Onsuz geçireceği bomboş bir hayatı düşünmek istemiyordu. Onun gitmesine izin vermekle en doğru şeyi yapmıştı. Sadece bu kadar acı çekmeyi ummamıştı.

Kevin onun yokluğunu, Haley'yi kaybetmeyi atlata-mayacağını biliyordu. Zamanla bu yalnızlığa alışacağını sanıyordu. Yeni pozisyonu kabul etmişti. Şimdi ilgilenme-si gereken birkaç saha çalışması vardı. Artık kendi ofisi, bir yardımcısı ve kendisine karşı sorumlu olan bir ekibi vardı. Maaşı epeyce artmıştı. Bu Haley dönecek olursa hemen bir ev tutabilecekleri anlamına geliyordu. Dönmez-se... Her şeyin canı cehennemeydi.

Bu yeni işinin gerektirdiği sorumluluklarla uğraşüyor ve gelecek ay yapacağı Kaliforniya seyahatini düşünmeye çalışıyordu. Gage oradaki akrabalarına bir e-mail yolla-maya karar vermişti. Kaliforniya'daki kardeşleri beklen-medik kardeşlerinin varlığını öğrenince gerçekten heyecanlanmış görünüyorlardı. Büyük buluşma için tarih belir-lenmişti. Kevin'ın ikizi Nash doğrudan Kaliforniya'ya gelecekti. Bu arada Gage, Quinn'e ulaşmaya çalışıyordu.

Her şey yoluna giriyordu – sadece Haley'den haber yoktu.

Kevin hayatı boyunca şansının yaver gitmediğini dü-şünmüştü. Şimdi de aynı şey oluyordu işte. İlk kez bir ka-dını gerçek anlamda sevmiş ve gitmesine izin vermek zo-runda kalmıştı. Hayat ne denli zordu.

Tam o sırada ofis telefonu çaldı. Kevin tuşa basıp eğil-di. "Evet."

“Biz ziyaretçiniz var efendim. Hanımefendiyi içeriye göndereyim mi?”

Hanımefendi mi? Haley olabilir miydi? Kendi kendine bunun mümkün olmadığını söyledi. Bu kadar erken olmazdı. Kendisine bir ömür geçmiş gibi gelse de Haley’in karar vermesi için erkendi.

“Elbette,” dedi yardımcısına ama kendi kendine beklentisini o kadar yüksek tutmaması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Hayır, Haley’in ofisinin kapısından gireceğine inanıp hayal kırıklığına uğramamalıydı. Ayağa kalktı ve bekledi.

Kevin yirmi saniye sonra kapı açıldığında gözlerine inanamadı. Ya muhteşem gülüşüyle Haley içeriye girmişti ya da aklı ona çok kötü bir oyun oynuyordu. Üstüne kısa bir kot etek bir tişört giymişti.

Haley kapıyı kapattı. “Gidip kendime zaman tanımamı ve ondan sonra kararımı vermemi söylemiştin. Bu sadece on beş dakikamı aldı. Hemen dönmek istedim. Yumruk gibi şişmiş gözlerimle... Ama bana inanmazdın. Acele ettiğimi söyledin. Hem haklıymışsın. Eve gittim, babamla konuştum, yola çıkmadan önce istediğim şeyleri yeniden listeledim. Seni düşünmemeye çalışmayı denedim.” Haley omzunu silkti. “Yapamadım. Seni seviyorum. Gelmeden duramadım. Söyle misin ne kadar daha beklemem gerekiyor?”

Kevin ne zaman hareket ettiklerini bilemedi. Bir anda sarmaş dolaş olmuşlardı. Uzun uzun öpüştüler. İçindeki o dayanılmaz acı birden yok olmuştu. Haley hâlâ onu seviyordu. Buna inanamıyordu. Bu kez şansı yaver gitmişti. Hem de en çok istediği konuda.

“Seni seviyorum. Çok özledim,” diye mırıldandı. “Kahrolası her gün bir kâbus gibiydi.”

“Küfretmeye devam et. Çok etkileyici.”

“Oh, Haley... Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum Kevin. Seni inanılmaz özledim, aldığım her nefeste sen vardın. Baktığım her yerde seni görüyordum. Benim için en iyi olanı istedin, en doğrusunu yaptın. Tanıdığım en iyi adamsın. Beni sevdiğin için kendimle gurur duyuyorum. Hep yanında olmak istiyorum. Seninle evlenmek, Kaliforniya’ya gidip ailenin geri kalanıyla tanışmak istiyorum. Seninle bir aile kurmak ve senin çocuklarını doğurmak istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum.”

Haley durakladı. “Ama senin tereddütün varsa...”

Kevin güldü ve onu kucaklayıp döndürdü. “Bir gün bile bekleyemem. Benimle evlenir misin Haley? Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağım. Seni her zaman seveceğim.”

“Evet,” dedi Haley. “Elbette seninle evlenirim.”

Kevin onu uzun uzun öptü. İkisi de adeta kendilerini kaybetmişlerdi. Kevin bunun hep böyle olacağını düşündü. Onu hep arzulayacaktı ve Haley de yanında olacaktı. Geleceklerini bir film şeridi gibi görebildiği için çılgınca mutluydu.

“Bir tek şey var,” dedi Haley geriye çekilerek. “Ohio’ya gitmek zorundayız, çünkü babam seninle tanışmak istiyor ve ben orada evlenebileceğimiz türünden bir şeyler söyledim. Senin için uygun mu?”

“Kesinlikle. Töreni Alan yönetmedikçe.”

Haley güldü. “Hayır. O gitmiş.”

“O zaman Ohio’da. Sonra da balayımız için Hawaii’ye gidiyoruz.”

“Bense şöyle düşünmüştüm. Evlenelim ve Kaliforniya’ya gidip ailenle tanışalım. Hawai’ye gelecek yıl gideriz.”

“Her şeyin başlangıcının Pembe Cadillac’la Hawai’ye gitmek olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi ama seninle tanışana dek. Senin yanında kendi cennetimi keşfettim. Bunun bulunduğumuz yerle ilgisi yok. Sevdığımız ve sevildiğimiz insanla alakalı. Seni seviyorum Kevin.”

“Seni seviyorum Haley.”

“Sonsuza dek mi?”

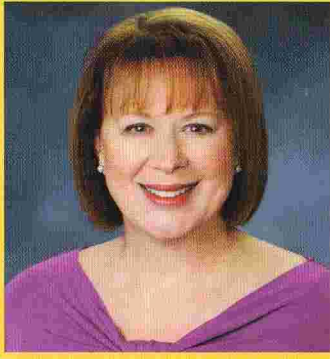
“Daha da sonrasına dek...”

Harlequin®

Stars of Romance

SUSAN MALLERY

New York Times'in en çok satan yazarlarından biri olan Susan Mallery kadınlar ve ilişkileriyle ilgili yazdığı duygusal ve zekice hikâyeleriyle milyonlarca okurun gönlünde taht kurmuştur. Eleştirmenler Susan'ın romanlarını büyük bir beceriyle harmanladığını, bir romanın daha iyi yazılamayacağını belirtmişlerdir. Susan bu olumlu eleştirileri takdir etse de, kitaplarının onları güldürdüğünü, ağlattığını ve dünyayı yaşamak için daha mutlu bir yer haline getirdiğini söyleyen okurlarının övgüleriyle daha fazla gururlanıyor. Susan, Seattle'da kocası birlikte yaşıyor.

PEMBE CADILLAC

Kevin Harmon'un bu gece istediği tek şey bir bardak bira, bir burger ve yatacak bir yerd. Güzel sarışın anayol kenarında bulunan bardan içeriye girdiğinde, Kevin barda oturuyordu. Bakışlarını sarışından çevirip barmene yöneltti. "Burger," dedi plastik menüyü adama geri vererek. "Ve patates kızartması." Biradan bir yudum aldı. Barmen başını salladı ve kâğıda bir şeyler yazdı. Gününün büyük bir bölümü bir mahkûmu eyalet sınırına götürmekle geçmişti. Bara doğru yaklaşan sarışına bakmamaya çalıştı. Kız çok güzel olduğundan falan değil, bela istemiyordu. Bu akşam yapmak isteyeceği son şey bir bar kavgasıydı ama durum pek de iç açıcı değildi. Bardağını bırakıp salona döndü ve sahneyi şöyle bir süzdü. Sarışın kız, iri yarı ve dövmele iki adamın elinden kurtulmak için mücadele ediyordu. Gözleri Kevin'a takılınca bir anda rahatlamaya benzer bir ifadeyle parladı. O an, "Onlarla beraber misin?" diye sordu Kevin. Kız başını hızla iki yana salladı. Kevin adamlara döndü, "O zaman ahbab, en iyisi hanımı bırak." İri yarı adamlardan biri Kevin'a doğru bir adım attı. Kevin bıkkınlık anlatan bir ifadeyle derin bir nefes aldı. Kız kulaklarına inanamıyordu. Kendini birdenbire babasının seyretmekten büyük keyif aldığı Clint Eastwood filmlerinden birinde sandı. O an, barda oturan adamın birden A.357 Magnum'unu çıkarıp birine doğrulttuktan sonra, "Son duanı yap," diye bağırmasını bekliyordu...

ISSN 2146-412X

9 772146 412009

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs: 13,90 TL

Avrupa: 5 €

HARLEQUIN®

Stars of Romance

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2013/02